

Bastarda si Aristocratul

TEXAROM

mihaela gheorghe

MIHAELA GHEORGHE

BASTARDA
ȘI
ARISTOCRATUL

Ediție digitală distribuită de TEXAROM 2013

www.te

xarom.c

om e-

mail:

office@

texaro

m.com

telefon:

01-408-

217-

8280

Pentru această ediție, toate drepturile sînt rezervate editurii TEXAROM.

Reproducerea integrală sau parțială a conținutului acestui volum fără acordul scris al editorului constituie o încălcare a Legii Dreptului de autor și

se sancționează potrivit prevederilor acesteia.

ISBN: 978-1-62457-039-1

Lectura digitală
protejează mediul

Versiune digitală

realizată în
colaborare cu
elefant.ro

CAPITOLUL I

— Nu mă duc nicăieri! strigă tânăra cu ochii scăpărându-i de mânie.

Bătrânul domn la care striga o privi cu mulțumire ascunsă. Deși această nepoată găsită în urmă cu nu mai mult de doi ani era ceea ce se numea o “bastardă”, deși familia o ținea ascunsă ca pe o rușine, el era mândru de ea. Pentru că se părea că această tânără femeie era singura care îi moștenise caracterul aprig, de neînduplecat. Ferindu-se să-i citească plăcerea din priviri, James Cameron al III-lea trecu cu drag cu ochii peste părul ei ca focul, pe care tânăra îl presăraseră cu câteva șuvițe roz, peste fruntea destul de înaltă, peste sprâncenele generoase, peste ochii de culoarea coniacului vechi, care acum aruncau fulgere, peste nasul în vânt, peste gura cam prea mare, care acum era strânsă într-un rictus nemulțumit.

— Ba te vei duce! tună el dintr-odată, fiind și mai convins de asemănarea caracterelor lor.

Tânăra își prinse buza de jos între dinți. Dintr-odata, expresia ei se îndulci și începu să se milogească de el.

— Haide, bunicule, se alintă ea. De ce să mă duc eu? Toată lumea știe deja că sunt rușinea familiei. De ce să te expui deci și mai mult? De ce să nu se ducă Diana, care e prințesa familiei?

James își înghiți un alt zâmbet. Pușlamaua asta de fată, care trecuse de fapt de mult de vârsta adolescenței, era în stare de orice ca să obțină ceea ce dorea. Exact ca și el. De aceea ea era cea mai potrivită să-i succeadă la conducerea afacerilor. De aceea lumea trebuia s-o cunoască. De aceea era acum cazul ca toți partenerii lui de afaceri să știe cu cine vor avea de-a face pe viitor.

Tânăra își continuă pledoaria, fără să-și dea seama de gândurile bunicului său.

— Uite, Diana este cea elegantă, cea cu educație aleasă! Eu aș putea să fac și mai mult de râs numele familiei decât l-am făcut deja!

— Nu tu ai făcut de râs numele familiei, fetițo! Și să nu te mai aud spunând așa ceva!

Tânăra strâmbă din nou din nasul delicat și făcu un gest vag din mână, ca și cum părerea lui nu conta. James privi din nou pe fereastră, mușcându-și obrazul pe dinăuntru. Ea chiar era un drac de femeie, capabilă să scoată și ce era mai rău dintr-un om, dar și ce era mai bun. Iar ea era acum pe punctual de a scoate din el un veritabil hohot de râs. Dar dacă ar fi făcut asta, James știa că ar fi pierdut bătălia voințelor și că ea l-ar fi jucat din nou după bunul ei plac.

— Dar Diana...

— Destul! zbieră James la ea din nou. Diana va fi plecată la Paris în perioada aceea, iar înainte să mai sugerezi să mă duc eu sau altcineva la nuntă, dă-mi voie să-ți reamintesc faptul că este vorba despre nunta fetei unuia dintre partenerii mei de afaceri. Deci la nuntă va merge cineva tânăr din partea familiei, și nu cineva care abia se mai ține pe picioare!

Fata îi aruncă o privire ironică, de sus până jos și invers.

— Mda, trăgăună ea cuvintele, văd ca îți tremură încheieturile...Nu știi ce să zic, adăugă ea pe un ton sceptic, nu prea îmi pari în pragul senilității...

— Elisabeth Faye Cameron! tună James din nou.

Involuntar, tânăra luă poziție de drepti. Numai când era adus în pragul disperării bunicul ei o striga pe tot numele ei. Și tot atunci ea știa că e cazul să nu meargă mai departe.

— Mai bine spune-mi Beer, spuse ea cu un fir de voce.

— Ți-am spus de mii de ori că asta nu e poreclă demnă de o fată Cameron! zise el pe un ton aspru. Așa cum ți-am spus că nici berea nu e demnă pentru ...

— Da, da, zise ea cu nerăbdare. Demnă pentru o tânără de familie bună, cum e familia Cameron. Îmi pare rău, domnule Cameron, dar eu nu sunt tocmai o Cameron, nu? Până acum doi ani m-am descurcat de capul meu și...

Fără să vrea, James se înmuie.

— Știu toate astea, Faye, dar nu pot da timpul înapoi. Nu e vina mea că nu am știut de existența ta. Dar cum am aflat de tine, te-am adus aici, acasă, unde ți-e locul.

Blândețea din vocea lui o făcu și pe Faye să mai renunțe la tonul neplăcut.

— Știu asta, bunicule, nu am reproșat nimănui nimic. Am vrut doar să subliniez faptul că am crescut într-un alt mediu, mult diferit de cel în care sunt acum.

Se lăsă tăcere pentru câteva clipe.

— În fine, reluă James discuția, dar ce ai împotriva faptului de a te duce la această nuntă în locul Dianei? Știu că ea a fost de fapt invitată, dar ea nu poate merge, așa cum ți-am spus. Deci de ce să nu te duci tu în locul ei?

Faye oftă și se lăsă pe marginea unui fotoliu. Poziția ei nu era deloc potrivită pentru o domnișoară educată, dar James nu-i mai atrase atenția, pentru a nu-i mai da apă la moară și mai mult.

— Știi că nu-mi plac reuniunile-astea simandicoase, oftă tânăra din nou. Nu mă descurc în clasa asta socială. Eu nu pot ieși din blugi încă, și uit mereu să-mi țin picioarele apropiate sau încrucișate. Nu vreau să te fac de râs, conchise ea cu o voce pierită, evitându-i privirea.

— Deci ți-e frică! o provocă James.

Exact după cum se așteptase, Faye sări ca arsă, cu mâinile în șolduri, cu ochii scăpărându-i din nou.

— Frică pe naiba! țipă ea.

— În fața mea o să vorbești politicos! țipă la rândul lui, James.

— Ba o să vorbesc cum vreau eu!

Ușa biroului lui James se deschise brusc și o voce feminină se făcu auzită.

— Chiar credeți că e cazul să v-audă toată lumea?

Nici Faye, nici James nu catadicsiră să privească posesoarea vocii. Destul de ofuscată, femeia ceva mai în vârstă se apropie cu o atitudine vexată de cei doi.

— Sunt destul de sigură că lumea din tot conacul vă poate auzi.

Faye pocni din limbă cu plictis. Nu suporta să fie admonestată.

— Nu-i nimic, mătușă Miranda, abia îi scutim pe servitori să se mai cocoșeze ascultând pe la uși.

Femeia interpelată își duse o mână la piept, înțepenită din cauza tonului și a spuselor tinerei.

— Doamne, James, credeam că ai reușit să faci ceva din ea până acum!

Faye se întoarse către cea care era sora mai mică a bunicului ei. Nu avea de gând să accepte niciun fel de insultă din partea nimănui, fie ea cât de subtilă. Dacă învățase ceva în acești ultimi doi ani, printre cei din așa-zisa aristocrație, învățase că oamenii ăștia erau în stare să te terfelească în toate chipurile, dar prin vorbele cele mai alese. Ea, una, prefera o înjurătură clasică și gata. Cu alte cuvinte, mai pe șleau.

Încruntătura ei nu prevestea nimic bun, așa că James, intuindu-i bine intenția, se grăbi să intervină.

— Se prea poate, Miranda, dar te rog să nu te amesteci în discuția mea cu Faye.

— Credeam că aici e o luptă, insistă Miranda, nu o discuție.

De data aceasta, fu rândul lui James să se irite.

— Indiferent ce e, este doar între mine și nepoata mea. Așa că te rog să ne scuzi, Miranda. Eu și Faye avem ceva de lămurit.

Femeia se îndreptă către ușă, vorbind din mers.

— De data aceasta cred că sunt de acord cu Faye, spuse ea. Îți imaginezi ce gafe poate face într-un grup atât de select ca cel al familiei Crenshaw?

Oricât ar fi insistat James de mult, fie cu vorba dulce, fie cu amenințări, el știa în definitiv că nu ar fi putut-o determina pe Faye să facă ceva ce nu vroia. Dar auzind comentariul surorii sale, James își reținu din nou râsul. Era ca și cum Miranda tocmai ar fi fluturat cârpa roșie în fața taurului.

— Pe bune? întrebă Faye pe un ton mieros, prefăcut, care nu prevestea nimic bun.

— Desigur, făcu Miranda o grimasă în fața expresiei lui Faye. Eu tot zic că e mai bine fie să te duci tu, James, fie să o trimiți pe Diana. Fiica mea este exact ceea ce s-ar asorta cu oamenii aceia. Ea nu ne va face cu siguranță de râs.

— Mda, zise Faye din nou, știind că zgâria auzul preațepenei sale mătuși. Ai în totalitate dreptate, mătușică, continuă ea apoi pe un ton dulce, atât de dulce, încât Miranda clipi nedumerită din ochi.

— Te rog, Miranda, interveni James, lasă-ne puțin pe mine și pe Faye. Miranda închise ușa în spatele ei cu încetineală. În locul ei, Faye știa că ar fi trântit ușa de ar fi ieșit din țâțâni.

James o privi pe Faye cu satisfacție. Știa de pe acum că lucrurile vor ieși cum vrea el. — Deci? se interesă el.

Faye se strâmbă către el.

— Nu o să-mi pese de conveniențe, îl avertiză ea.

— Știu asta, îi spuse James. Nu vreau nimic de la tine, Faye, decât să fii tu însăși.

Păru că vorbele lui o cuceresc cu totul pe Faye, care se tolăni în fotoliu, învinsă și bosumflată.

— Mereu iese ca tine, bombăni ea.

James își permise să dea frâu liber amuzamentului de data aceasta.

— Nu te supăra, Faye, mai zise el.

— Nu e vorba de supărare, comentă ea ca și cum ar fi fost gânditoare. Și nu e vorba de frică, îl avertiză ea din privire. Ci doar că...zău că mă gândesc că nu aș vrea să-ți periclitez afacerile, bunicule. Și știu de dinainte că n-o să iasă prea bine cu mine acolo.

James avansă câțiva pași către ea și îi puse o mână pe cap.

— Iar eu știu sigur că te vei descurca de minune, îi zise el blând.

Faye își ronțai pentru câteva clipe buza inferioară, apoi își ridică ochii către el.

— Dacă-mi spui Beer, o să mă duc.

Și lumina șmecherească apăru din nou în ochii ei. James oftă. Dar știa din proprie experiență că ea nu capitula niciodată fără să-ți smulgă la rândul ei ceva.

— Beer, spuse el cu un oftat, deși apelativul acesta nu-i făcea nicio plăcere.

Faye aprobă din cap cu satisfacție.

— Și nu plec cu mașina aia ridicol de mică și de scumpă, mai zise ea.

Un fior îi trecu lui James pe șira spinării.

— Ce vrei să spui? Întrebă el cu precauție.

Faye zâmbi felin și-și încrucișă brațele la piept.

— Ori mă duc cu motorul meu, ori nu mă duc deloc. Și asta e ultimul meu cuvânt. James se gândi pentru câteva clipe.

— Și ce-ai să faci cu bagajele?

— Sunt convinsă că vei găsi tu o soluție pentru ele, zise ea în zeflema.

Dacă Faye și-ar fi privit mai cu atenție bunicul, ar fi știut, poate, să citească în ochii acestuia o luminiță satisfăcută care nu anunța nimic bun. În orice caz, nimic bun pentru ea. Așa că fu destul de mirată când el aprobă chiar cu mulțumire.

— Prea bine, Faye, dacă așa vrei tu...O să-ți trimit bagajele înainte, prin șofer.

— Păi nici nu le-am făcut încă.

— Și ce mai aștepți?

Faye scoase limba la el și se ridică dintr-un salt, ieșind în trombă pe ușă.

— Parcă rămăsese că-mi spui Beer, îi mai zise ea, grăbindu-se către dormitorul ei pentru a-și împacheta câteva lucruri.

În urma ei, James ridică receptorul telefonului și formă un număr, apoi spuse:

— Te rog, Liam, pregătește mașina. Vei duce bagajele domnișoarei Faye la vila Crenshaw.

Întrerupse convorbirea, apoi formă un alt număr.

— Marge, spuse el, când domnișoara Faye va ieși la plimbare cu nenorocirea aia de motocicletă, vreau să intri în camera ei, să-i golești valizele și să le rearanjezi cu ținutele frumoase din șifonerele ei, apoi să chemi pe cineva să le ducă jos.

Mulțumit, puse receptorul în furcă, apoi izbucni în râs, satisfăcut de festa pe care era sigur că i-o va juca lui Faye.

Aceasta îngrămădea în valizele scumpe din piele, pe care se afla monograma familiei, tot felul de blugi, tricouri, teniși și adidași și lenjerie intimă de bumbac. Bombănea încă. Șuvițele pe care și le vopsise cu roz bombon în părul ei roșu scăpaseră din coadă și le dădu nervoasă după

urechi. Dacă se va găsi careva din toată mulțimea aia de snobi înțepați să facă vreo remarcă nepotrivită la adresa ei, sau la adresa bunicului ei, va avea ea grijă să le arate cu adevărat ce poate. Și treaba cui nu-i va conveni, mai gândi ea cu năduf, abia închizând cataramele valizelor și așezându-se cu fundul pe ele.

Apoi ieși pe balconul camerei sale și se aplecă mult, înainte de a zbiera:

— Când trebuie să plec?

James ieși pe terasa de dedesubt și răspunse cu cumpătare.

— Mâine, Faye, mâine dimineață.

— Și cât trebuie să stau acolo?

— Câteva zile, explică el. Știi cum sunt lucrurile astea, cer timp. Și te rog, nu te mai apleca atât pe balustradă!

— Beer! strigă ea la el. Pentru numele lui Dumnezeu, acasă nimeni nu mi spunea altfel!

James rămase cu privirea în gol la auzul spuselor ei. Era de doi ani în Anglia, și ea tot numea Statele Unite “acasă”. Se întrebă când oare va începe Faye să simtă că “acasă” se afla lângă el.

Când unicul lui fiu fusese pe patul de moarte, în urma unui accident stupid, îi dezvăluisese existența acestei nepoate, pentru care fiul său nu-și asumase niciodată răspunderea. După șocul inițial, întreprinse toate demersurile necesare pentru a-și găsi nepoata. Și o găsisese. Fusese sigur că e nepoata lui înainte ca testul ADN să și demonstreze acest lucru. Dar Faye era deja formată și mai mult autoeducată atunci când o descoperise. Așa că nu putea să ceară prea mult de la ea, chiar dacă normele societății în care trăia acum erau altele, mult mai rigide și mai conservatoare. Dar adevărul era că trebuia să fii mai mult ca ea, dacă vroiai să reușești în lumea atât de dură a afacerilor, mai ales dacă erai femeie. Iar ea era de ceva vreme unica lui moștenitoare. Avea planuri mari cu ea, dar știa că, dacă i le-ar fi spus, încăpățânata ar fi refuzat numai de dragul de a refuza. Zâmbi. Semăna prea mult cu el!

Soneriei telefonului îi întrerupse reveria. Se deplasă înapoi în birou și se așeză în scaunul impozant. Ridică receptorul.

— Da, Marge?

Marge era intendentă lui de foarte mulți ani și era foarte mulțumit de serviciile ei.

— Vă caută de la casa Crenshaw, domnule Cameron!

— Foarte bine, Marge, fă-mi legătura! Aici Cameron, salută el după ce Marge făcuse transferul apelului.

— Bună ziua, domnule Cameron, auzi el în telefon vocea pisicoasă a lui Sharon Crenshaw, mama viitoarei mirese.

— Bună ziua, Sharon, salută el printre dinți. Cu ce te pot ajuta?

— Oh, se maimuțări ea în continuare, vroiam doar să știu dacă ne confirmați prezența la evenimentul fericit care știți că ne așteaptă.

James știa că prezența unui membru al familiei Cameron era foarte dorită și așteptată oriunde, și tocmai pe asta se bazase atunci când aranjase în așa fel încât s-o trimită pe Faye. Dar, așa cum bine spusese și ea, pe de altă parte, oamenii aceștia puteau să-ți facă demnitatea bucățele cu vorbe alese, ton condescendent și zâmbete pe buze. Dar el avea încredere în nepoata lui!

— Desigur, Sharon, că cineva din familia mea va veni să asiste la fericirea familiei voastre.

Un chiot de bucurie abia reținut se auzi de partea cealaltă a receptorului.

— Să ne pregătim să o așteptăm pe încântătoarea domnișoară Cameron?

James își reținu cu greu un hohot de râs. Încântătoare! Chiar așa!

— Absolut, Sharon. Domnișoara Cameron va ajunge mâine. Un amănunt numai!

— Spuneți, domnule Cameron! zise Sharon cu răsuflarea tăiată.

— Bagajele domnișoarei Cameron vor ajunge înaintea ei.

— Cum? se miră Sharon, neînțelegând un atare lucru.

— Sper că asta nu ridică o problemă, zise James pe un anume ton.

— Doamne, sigur că nu. Totul va fi în regulă, domnule Cameron. Bagajele o vor aștepta în camera sa pe domnișoara Cameron!

— Mă bucur să aud asta, Sharon. Altceva?

— Nimic, domnule, zise ea pe un ton lingușitor. Ne faceți o mare onoare că o trimiteți pe nepoata dumneavoastră să asiste la nunta fiicei mele.

— La revedere, Sharon.

James închise înaintea ca Sharon să mai apuce să spună ceva. Își imagină șocul celor din familia Crenshaw, dar și șocul celorlalți când vor da cu ochii de domnișoara Cameron. Pentru că el nu specificase care domnișoară Cameron va asista la nunta Crenshaw!

Domnișoara în cauză își trase în picioare o pereche de bocanci, își luă casca la subraț și ieși să se plimbe cu motocicleta. Știa că era privită ca o ciudățenie de către localnici. Nu multă lume se aventura să meargă pe astfel de două roți, cu atât mai puțin o femeie și cu atât mai puțin o Cameron! Dar la anii ei nu se mai putea schimba cu una cu două! Nu că era bătrână, Doamne ferește! Nu avea mai mult de 22 de ani, deci practic abia ieșită din adolescență! Dar felul în care fusese crescută, felul în care crescuse mai mult singură în America nu o lăsa să fie altfel, nici dacă ar fi făcut efortul! Dar într-adevăr nu era dispusă să facă niciun efort în sensul ăsta, pentru că nu vroia cu adevărat să se schimbe. Probabil că se mai putea cizela, fu ea de acord, dacă ar fi vrut destul de mult. Doar că, așa cum spusese, nu vroia!

Își îmbracă jacheta din piele, își puse casca și încălecă motocicleta, apoi o ambală. Autovehiculul tremură sub ea, apoi țâșni cu viteză.

Pe măsură ce mărea viteza, Faye își aminti de copilăria ei, o copilărie marcată de o mamă care i-a reproșat tot timpul că-și stricase viața din cauza ei, apoi își aminti de adolescența ei mai mult singuratică, petrecută pe străzi de la moartea mamei sale, apoi de anii de școală, unde avusese ambiția să exceleze; chiar și la Școala de Afaceri care o atrăsese ca un magnet reușise să fie cea mai bună. Dar trebuise să muncească pentru a putea plăti taxele școlare, și nu-i fusese deloc ușor să se descurce. Fusese barmaniță, plimbase câini, ba chiar lucrase într-un salon de infrumusețare la un moment dat, ca să nu mai pomenească despre când spălase mașini, tunsese iarbă sau lucrase într-un atelier de reparat autovehicule. Se alesese cu porecla “Beer” de pe vremea când lucrase la barul “Salonul Chiorului” și fusese picolița care putuse să ducă cele mai multe beri fără să le scape. Desigur, că tot prin baruri învățase să se apere de atențiile bărbaților mai mult sau mai puțin insistenți, mai delicați sau mai brutali. În America simțise că era stăpână pe destinul ei. De aceea simțea că acolo e încă “acasă”. Dar ar fi fost o mincinoasă să spună că nu-i plăcea viața pe care o ducea în prezent. Era

minunat să ai servitori, credit nelimitat, posibilitatea de a-ți cumpăra ce vrei, fără să te gândești la facturi sau la economie. Și ea chiar își iubea bunicul, chiar dacă se certau ca șoarecele cu pisica. Zâmbi. Amândurora le făceau plăcere conflictele dintre ei. Niciunul nu pierdea în totalitate, și niciunul nu câștiga fără să și piardă ceva.

Îi era datoră acestui bunic, așa că putea și ea să facă un sacrificiu și să suporte pentru câteva zile acea atmosferă. Va fi cât mai invizibilă posibil, va vorbi cât mai puțin sau deloc, își va vedea de treburile ei, nu va băga pe nimeni în seamă și înainte să știe, totul se va termina și se va întoarce aici.

Cu aceste gânduri în minte, Faye schimbă din nou viteza, accelerând.

— Ei? se interesă Amanda Crenshaw, viitoarea mireasă. Va veni sau nu? Sharon radia de bucurie.

— Da, Amanda, Cameron își va trimite nepoata, pe Diana, la nunta ta! Îți dai seama? Diana Cameron în casa noastră!

— Și ce camera îi vei da? se îngrijoră Amanda. Știi și tu că Diana seamănă mult cu mama ei, Miranda.

Este cam înțepată, dacă înțelegi ce vreau să spun...

— O vom așeza la dreapta lordului Knightley, decise Sharon. Numai cu el își poate găsi ceva în comun. Pentru că și el e la fel de înțepat și cu principii învechite și rigide ca și ea. Iar camera....da, îi vom da camera de lângă a lordului. Poate își vor găsi ceva mai mult în comun decât discuții placide, îi ridiculiză Sharon.

Cele două femei izbucniră în râs.

— Mă îndoiesc serios, mamă, de una ca asta. Mă îndoiesc foarte serios. Ți-i imaginezi pe-amândoi? Cu spinările drepte, cu mersul bățos, ca și cum ar avea ceva înfipt în fund...nici că ar putea face o pereche mai grozavă decât!

Mamă și fiică mai râseră puțin, apoi deveniră serioase, deși tonul glumeț mai era încă prezent.

— Oricum, atât prezența unui lord în casa noastră, cât și prezența unui Cameron, ne vor ridica pe scara socială. Îți dai seama ce invidiați vom fi în sezonul ăsta? Precis nunta ta va fi declarată nunta anului!

Amanda chiui de bucurie.

— Când trebuie să sosească? mai întrebă ea surescitată.

— Amândoi trebuie să sosească mâine.

CAPITOLUL II

Faye privi din nou în oglinda retrovizoare cu nerăbdare. Rolls-Royce-ul părea să o urmărească. Apăsă ambreiajul din nou și schimbă viteza iar. Motorul scrâșni, apoi cu un sunet asurzitor, țâșni cu viteză. Casca neagră pe care o purta și costumul de piele o fereau de curentul prea puternic de aer.

Era deja iritată că trebuia să ajungă la vila Crenshaw. Nu mai avea nevoie de motive de iritare în plus.

Dar când zări în oglinda retrovizoare umbra neagră a limuzinei care părea să o urmărească, înjură în voie.

Bine că nu mai avea mult până la destinație!

Într-adevăr, Faye reduce destul de brusc viteza când zări porțile mari ale vilei impozante.

Reducerea vitezei fu însă atât de bruscă, încât fu lovită din spate de automobilul care o supărase tot drumul. Impactul o aruncă peste cap, motocicletă aproape venind peste ea.

Limuzina se opri cu un scrâșnet de frâne.

Deși era amețită, furia îi depășea cu mult orice stare de moleșeală. Pentru că doar nu era prima oară când pica cu motocicletă!

Auzi două portiere trântite și o voce masculină, cu un puternic accent britanic aristocrat zbierând la ea:

— Ești în regulă?

Dacă ar fi fost un personaj din desene animate, Faye era convinsă că i-ar fi ieșit fum pe urechi. Doar accentul acela ridicol de britanic pur și era destul pentru a o enerva. Dar după ce că individul nu păstrase distanța regulamentară, tot el mai zbiera acum, deși ea fusese cea care putuse să aibă probleme serioase.

— Ești în regulă? îl maimuțări ea. Tu ești cretin? zbieră și ea la el.

— Scuze, mă tem că nu am înțeles prea bine ce ai spus.

Vrei să repeți, te rog? Apoi încă o voce masculină, ceva mai calmă:

— Totul e în regulă, domnule?

Dar înainte ca cineva să poată răspunde la întrebarea aceasta, la porțile mari de fier ale vilei se adunaseră o grămadă de oameni.

— Ce se întâmplă aici? întrebă domnul Crenshaw cu o voce ca un tunet. Vai, lordul Knightley, ce onoare!

Apoi continuă cu o mină îngrijorată:

— Sper că nu ați pățit nimic! Acest vagabond v-a deranjat în vreun fel? Hei, tinere, ia-ți mașinaria asta drăcească și șterge-o de pe proprietatea mea, că altfel chem poliția! Vai, mylord, îmi pare teribil de rău că ați avut probleme chiar pe domeniul meu!

Slugărnicia acestui Crenshaw o și enerva, dar o și amuza pe Faye. Suficient de mult cât să-i atenueze supărarea de a fi fost făcută “vagabond”. Amuzamentul rămase chiar și când Crenshaw o repezi din nou: — N-ai auzit? Șterge-o degeneratul, că pun servitorii pe tine!

Și din nou domnul Crenshaw vorbi spre Knightley:

— Ce să facem, mylord...Astea sunt vremurile pe care le trăim...tinerii din ziua de azi nu mai au respect pentru nimic...

— Dar ce se întâmplă, tată? se făcu auzită vocea curioasă a Amandei. Restul musafirilor se întreabă ce-i cu atâta agitație...Oh, mylord Knightley...și acest...acest....

— Vagabond! fulgeră din nou domnul Crenshaw. Mai ești încă pe proprietatea mea?!

Cu mâinile-n șolduri, Faye se uita prin cascheta închisă la culoare când la Amanda, când la tatăl acesteia. Sătulă de apelativul nepotrivit, își scoase casca dintr-un gest. Își scutură capul, părul lung, roșu, înspicat cu șuvițe rozalii așezându-i-se frumos pe umeri. Domnul Crenshaw nu fu singurul care rămase cu gura căscată. Amanda rotunji ochii, redusă la tăcere și ea. Doar lordul Nightley păru să-și strângă buzele și ochii în același timp.

— Vă rog, rânji Faye, nu vă îngrijorați în legătură cu mine! Aș fi putut să-mi rup gâtul sau să fac vreo comoție cerebrală. Sau chiar să-mi rup coloana

sau cine mai știe ce...A! Și în cazul în care nu v-ați dat seama, domnule Crenshaw, sunt, în cel mai bun caz, „o vagaboandă”, și nu un vagabond.

— Dar pentru numele Domnului! Își ridică domnul Crenshaw mâinile în sus. Indiferent cine ai fi, te somez să părăsești imediat această proprietate!

Faye își ridică sprâncenele, în timp ce-și scutura praful de pe geacă.

— Vă asigur, dragă domnule, zise ea cu un puternic accent tărăgănat care i-ar fi făcut pe lingviști să geamă, că nimic nu mi-ar face o mai mare plăcere. Din păcate, am promis că voi răbda cele câteva zile până la nunta domnișoarei Crenshaw.

Amanda privi către tatăl său, iar acesta înapoi la ea, cu o evidentă nedumerire. — Ah, da, nu m-am prezentat, le făcu Faye cu ochiul. Eu sunt Faye Cameron.

Le privi fețele șocate, rânjind satisfăcută. Și ea care vroia să treacă cât mai puțin observată! Să se facă cât mai invizibilă! Dar ce să facă, socoteala de-acasă nu se potrivește niciodată cu cea din târg!

— Domnișoara....domnișoara ...Cameron, se bâlbâi domnul Crenshaw.

— Evident că nu Diana Cameron, sublinie Faye.

— Vă rugăm să ne scuzați...se lamentă Amanda.

Faye își întoarse privirea apoi către bărbatul impozant, rigid, cu umerii țepeni, care privise totul cu o cută de neplăcere între sprâncene. Îl privi evaluator, din cap până în picioare și invers. Ochii ei trecură peste părul șaten deschis, cu bucle perfect ordonate, peste sprâncenele o idee mai închise, stufoase, ochii de un albastru înghețat, nasul drept și lung, aristocratic, buzele ușor efeminate, bărbia voluntară, maxilarele late, gâtul puternic, trupul masiv acoperit cu un costum elegant din trei piese, pantofii din piele lăcuită, fără nicio urmă de praf. Urcă înapoi cei cam 190 de centimetri până reveni din nou la ochi.

— Aproape doi metri de nesimțire, comentă ea cu voce tare.

Pe fețele celor prezenți apărură stupoarea. Domnul Crenshaw aproape că gemu cu voce tare. — Vă rog, lord Knightley, zise acesta, îmi cer scuze... Faye se încruntă.

— Dacă este cineva aici care trebuie să prezinte scuze, acesta este chiar preamăritul Knightley, domnule Crenshaw. El este cel care era să mă omoare.

Dar bărbatul nu scoase niciun cuvânt, mulțumindu-se să strângă din buze cu și mai multă dezaprobare.

La ferestrele vilei se adunaseră mulți oameni, care priveau scena care se desfășura cu un interes amuzat.

Întorcându-le spatele, Faye se aplecă să își ridice motocicletă.

— Draga de tine, vorbi ea cu obiectul neînsuflețit, ai pățit ceva? Nesimțitul ăla era să ne boțască peamândouă...Ah! Fir-ar! Uite ce-ai făcut! îl fulgeră ea apoi pe Knightley. I-ai mierlit cablul de ambreiaj!

— Mă scuzi? întrebă acesta evident nedumerit. Mă tem că limbajul dumitale e puțin cam...

— Colorat, vrei să spui, nu? rânji ea sardonice la el. Ei nu contează, sunt convinsă că ai reținut esențialul.

Împinse motocicletă pe porțile larg deschise ale vilei.

— Cred că bagajele mele au ajuns deja? se interesă ea la domnul Crenshaw.

Omul părea ca picat din lună. Încă nu-și revenise din stupoarea în care intrase când îi aflate identitatea. Amanda însă avea o prezență de spirit mai bună și salvă situația.

— Sigur, domnișoară Cameron, bagajele sunt deja în camera dumneavoastră. Unul din servitori vă va conduce.

— Știi ceva? Nu prea mă omor după asemenea politețuri. Mie să-mi ziceți Faye și atât. Sau Beer, dacă preferați.

— Beer? întrebă Amanda.

— Așa-mi spun prietenii. Desigur, că nu e cazul pentru toată lumea, adăugă ea cu o ocheadă către lordul Knightley. Acum, dacă mi-ai putea arăta unde sunt grajdurile...

— Grajdurile?!

— Fetița asta trebuie să stea undeva până o repar, nu?

— Ah, te referi la motocicletă! se lămuri Amanda. Desigur că da. O să-ți fac turul de onoare ca să te obișnuiești cu împrejurimile, dacă vrei...

— N-ar fi rău, comentă Faye de parcă ar fi avut un gust amar în gură. Imediat ce mă instalez și fac un duș?

Cele două tinere se depărtară spre grajduri, Faye împingând motocicleta și făcând notă discordantă în costumul ei de piele pe lângă ținuta clasică, elegantă, a Amandei.

— Vă cer scuze, Lord Knightley, încă o dată, se înclină domnul Crenshaw. Nu știam că e vorba despre această domnișoară Cameron, evident, când am fost informați că familia Cameron va participa la nunta fiicei noastre.

— Nu are importanță, dădu lordul din umeri, deși încruntătura nu-i dispăruse. Să mergem, Rooney, zise el apoi către șoferul său.

Acesta îi deschise portiera, apoi, după ce instalează și el la volan, porni mașina somptuoasă. După câteva clipe de tăcere, Rooney nu se mai putu abține din a comenta:

— Năbădăioasă domnișoară, zise el cu ochii în oglinda retrovizoare la expresia lordului. Acesta se strâmbă puțin, după care își recăpătă controlul iar. — Necioplită, zise Knightley.

— Posibil, admise Rooney, care era șoferul, valetul, omul de încredere, dar și confidentul lordului. Dar trebuie să recunoașteți că a fost o apariție... Cum lordul nu comentă nimic, Rooney mai adăugă:

— Și o experiență. Fac prinsoare că șederea aici nu va mai fi la fel de plictisitoare cu ea prin preajmă. Ochii lordului îi prinseră căutătura în oglindă.

— Ai ceva de spus, Rooney?

— Nu, domnule, doar constatam și eu...

Lordul se cufundă din nou în muțenia lui obișnuită. Trebuia să recunoască însă, că aproape că-i sărise inima din piept când se gândise că rănise un tânăr. Dar rămase fără cuvinte când tânărul se dovedise de fapt o tânără ciudată, cu limba ascuțită și cu flăcări în păr și-n priviri. Doar bunele maniere învățate de pe timpul când încă era în fașă și autocontrolul exersat de-a lungul anilor l-au oprit să n-o zgâlțâie ca să vadă dacă nu avea nimic rupt. Datorită lor putuse să-și țină gura închisă, chiar când îi venise să-i răspundă cu același fel de cuvinte, cu aceeași atitudine belicoasă. Era cu atât mai uimit, cu cât el era un exemplu de rigiditate, de maniere și bună creștere.

Își impuse să-și alunge din minte tânăra care nu putea fi mai mare de o fetișcană.

— Asta e camera dumneavoastră, mylord, îi întrerupse Rooney șirul gândurilor. O să vă așez hainele pe umerase, apoi vă voi servi cu un ceai cu gheață.

— Ar fi minunat, Rooney, mulțumesc.

Era o zi splendidă de vară și aerul era mai cald decât de obicei, așa că vestimentația compusă din cămașă, vestă, haină și pantalon de stofă îl făceau să asude puțin. Dar conveniențele erau conveniențe, așa că trebuia să suporte. Când Rooney veni cu ceaiul rece, îl dădu pe gât dintr-odată. Se înecă în schimb, când auzi niște bufnituri într-unul din pereții camerei și niște strigăte feminine:

— Nu! NU! NU!

Era oare o luptă? O femeie avea nevoie de ajutor?

Suflă cu putere ceaiul înainte să se înece cu el, udându-și cămașa și sacoul. Fără să mai stea pe gânduri prea mult, merse la camera alăturată și bătu cu putere la ușă.

— Doamnă, sunteți bine? E totul în regulă?

Se agită ceva mai mult când mai auzi niște bufnituri și niște mormăieli. Ciocăniturile lui se întetiră. Erau numai trei camere pe acest palier, una a lui, a valetului său, și cea de-a treia ocupată de această femeie care se părea că are nevoie de ajutor.

— E totul în regulă, domnule? i se alătură și Rooney, atras de zgomote.

— Doamnă?

Ridică mâna să mai ciocăne o dată, când ușa se deschise brusc.

Ambii bărbați căscară gurile și ochii la vederea lui Faye, doar în sutien și într-un slip atât de minuscule, încât aproape că era inexistent.

Ochii acesteia aruncau din nou flăcări, dar de data aceasta nu erau împotriva lui. Un gentleman adevărat nu privea niciodată mai jos de ochii unei doamne, asta era regula. Cu un mare efort de voință, Knightley își menținu privirile la nivelul irișilor ei, deși ar fi vrut să se delecteze cu priveliștea ei abia acoperită. — Ce? mârâi ea pe punctul de a face o criză de nervi.

— Ăăăă.... ai nevoie de ajutor?

Cum Rooney nu era tocmai un gentleman, acesta o privi cu luare aminte pe Faye, suficient de insistent pentru ca fata să bage de seamă. Ca și cum abia atunci ar fi realizat ținuta sumară în care se arătase, își aruncă o privire.

— Ce? N-ai mai văzut mașini străine? lătră ea la Rooney, întorcându-se apoi cu spatele pentru a căuta un halat.

Ei bine, manierele nu-i dăduseră niciun sfat cu privire la ce trebuie să privești și ce nu când vine vorba de spatele unei doamne, așa că de data aceasta Knightley privi fugar silueta tinerei, de la părul până la umeri, înspicat cu șuvițe roz, umerii fragili, spatele delicat, curbele sinuoase ale șoldurilor, picioarele lungi, frumos proporționate și fesele ferme, rotunde, dezgolite de un petic de mătase neagră. Credea că slipul ei era ceea ce se numea tanga. Înghiți în sec și trebui să admită că fetișcana asta îl scotea din calmul lui obișnuit.

— Dacă mă scuzați, îi șopti Rooney discret, eu o să mă retrag acum. Dacă știam că era vorba despre domnișoara în cauză, nu m-aș fi agitat atât. Cred că, de regulă, în preajma ei, bărbații sunt cei care zbiară după ajutor.

Înfășurată într-un halat pufos, crem, Faye își trecu o mână prin păr, enervată la maxim.

— Deci? întrebă ea, ajunsă în pragul ușii din nou.

— Am auzit niște bufnituri și niște strigăte, se justifică el și credeam că ai nevoie de ajutor. — A, astea...

Faye își apucă buza inferioară cu dinții.

— Nu erau decât bagajele mele aruncate, îi explică ea. Și manifestarea furiei mele față de o glumă proastă pe care mi-a jucat-o bunicul meu. Dar am eu grijă să-mi iau revanșa.

— Oh..., făcu el, ca și cum ar fi înțeles perfect despre ce era vorba, deși nu avea nici cea mai mică idee.

Faye își ronțai puțin unghia de la degetul mare.

— Oricum, este destul de amabil din partea ta că ai sărit în ajutor pentru cineva când ai crezut că are nevoie. Asta aproape că m-a făcut să te iert pentru cablul de ambreiaj distrus.

Zâmbetul care îi întinse buzele fu la fel de năucitor ca și apariția ei. Knightley îi simți efectul până în stomac.

— Nu e cazul să-mi mulumești. Așa ar fi procedat oricine în locul meu pentru a ajuta o doamnă la ananghie. Faye se încruntă puțin, apoi ridică dintr-o sprânceană, nesigură dacă el râdea cumva de ea. — Nu ne luăm peste picior, nu-i așa? se îmbufnă ea.

Cum el păru nedumerit, ea îl lămuri.

— Adică amândoi știm că eu sunt o doamnă așa cum tu ești un rândaș. Nu te sfătuiesc să mă iei peste picior. Oricum, câți ani ai? Ești trecut bine de 35, cred. Mai bine ți-ai ocupa timpul cu boșorogii de vârstă ta, în loc să ne iei la mișto pe-ăștia mici...

Înainte ca Knightley să apuce să rumege spusele ei, înainte să realizeze prea bine că tocmai fusese numit „boșorog”, tânăra îi trânti ușa în nas.

— Și înainte să te mai agiți, îți spun de pe acum că nu am nevoie să fiu salvată de nimeni! mai zise ea prin ușa închisă.

Faye privi dezastrul pe care îl făcuse în cameră.

Tocmai se dezbrăcase să facă un duș și fusese pe punctul de a-și înlocui costumul de piele cu o pereche de blugi comozi și un tricou cu mânecă scurtă.

Când își deschisese însă bagajele și în locul blugilor, tricourilor, adidașilor și lenjeriilor comode pe care și le aruncase la repezeală – văzuse numai toalete elegante, de la cele mai mari și mai renumite case de modă din lume, lenjerie vaporosă și pantofi în care nu puteai să mergi fără să-ți rupi gâtul, inclusiv rochii de seară somptuoase, văzuse negru în fața ochilor. Scosese tot cu furie și începuse să arunce cu obiecte vestimentare și pantofi în toți pereții, zbierând din ce în ce mai cu putere pe măsură ce furia în ea creștea. Nici nu-și dăduse seama că nu se afla tocmai în ținuta ideală pentru a întreține o conversație cu cineva atunci când deschisese ușa la bătăile insistente în aceasta.

Adevărul era că lordul se comportase perfect, neprivind mai jos de ochii ei. Din partea lui putuse să fie probabil și goală, că i-ar fi fost totuna. Niciun zâmbet cunoscător, nicio privire aluzivă, niciun gest cu subînțeles. Era la fel de înțepat ca un cioclu, imperturbabil, de o eleganță impunătoare. Să fi avut vârsta lui înaintată legătură cu atitudinea lui, sau manierele ireproșabile ale

aristocrației de care lumea făcea atâta caz? Nu că i-ar fi păsat ei de părerea lui în vreun fel! Dar dacă tot se aflase aproape goală în fața lui, ar fi putut și el să o privească măcar fugitiv, nu? Măcar de curiozitate! Scoase limba către peretele dincolo de care se afla camera lui.

Mai aruncă o privire la dezordinea din cameră, apoi oftând, se apucă se curețe.

Furios cum nu mai fusese de multă vreme, lordul își dădu jos sacoul și vesta și trase de nasturii cămășii mai mai să-i rupă.

După un ciocănit discret, Rooney intră în cameră.

— Să n-aud un cuvânt, Rooney, îl avertiză lordul printre dinți.

— Nu aveam de gând să spun nimic, domnule, răspunse acesta cu o nevinovăție prost ascunsă, adunând de pe jos hainele lăsate de Knightley.

Era oare un semn bun că lordul uitase de ordinea strictă în care își lăsa până și rufele murdare? Rooney servise în familia lordului timp de mulți ani și simțea că face parte din familia acestuia. Îl simțea pe lord mai mult ca pe un nepot decât ca pe un stăpân și ar fi fost tare mulțumit să vadă că tânărul începea să trăiască cu adevărat, și nu să treacă prin viață ca un robot automat. Dar nu trecuseră nici două ore întregi de la incidentul din fața vilei, și iată că lordul deja începea să iasă din rezerva lui rigidă. Mări ochii când îl văzu pe Knightley cum se privește în oglindă de aproape, cu bustul gol.

— Spune, Rooney, sunt bătrân?

Knightley își studia cu atenție trăsăturile feței, apoi își privi corpul din diferite unghiuri.

— Arăt ca un... cum spusese ea? A, da, boșorog? întrebă el din nou. Pentru dragostea lui Dumnezeu, nu am decât 33 de ani! De unde a scos ea peste 35? Nu am pielea lăsată, nu am început să chelesc sau să fac burtă....De ce zâmbești?

Rooney își mască râsul printr-o tuse forțată.

— Îmi pare rău, domnule, mă gâdila ceva în gât, se scuză el. Nu zâmbeam, analizam doar ce spuneai dumneavoastră!...Vă asigur, domnule, că sunt serios precum un sfinx! Și nu, nici nu sunteți bătrân, nici nu arătați a...boșorog. Dar, în fine..bătrân pentru ce? Sau pentru cine?

Întrebarea acestuia păru să-l împietrească pe lord.

— Încep s-o iau razna, Rooney, nu-i așa?

Knightley se așează pe pat și-și trecu o mână prin păr.

— Trebuie să recunosc, domnule, că cea de-a doua apariție a domnișoarei putea să facă și un înger s-o ia puțin razna.

— Nu, Rooney, fata are dreptate. E prea tânără, aproape o copilandă. Și doar pentru simplul fapt că e mai...năbădăioasă, nu înseamnă că trebuie să fiu la fel. O să-mi demonstrez de-aici înainte că orice-ar face, orice-ar zice, sunt același gentleman perfect.

Rooney preferă să nu mai comenteze nimic, de teamă să nu înrăutățească lucrurile.

— Încă un ceai cu gheață, domnule?

— Ar fi minunat, Rooney, mulțumesc. Și scoate-mi costumul de seară pentru cină.

Plin de tact, valetul se retrase.

Ușa camerei lui Faye se deschise în același timp.

Rooney zâmbi când o văzu, îmbrăcată într-o ținută ușoară, clasică, compusă din taion și fustă până la genunchi, de culoare roz. Era la fel de frumoasă și de proaspătă, deși era evident că tânăra nu se simțea deloc în largul ei în hainele acelea. Mergea cu grijă în pantofii roz cu negru, cu tocuri înalte.

— Tocmai mă duceam la bucătărie să prepar un ceai cu gheață, domnișoară. Vreți și dumneavoastră unul?

— Vi se pare că sunt bolnavă, domnule? se interesă Faye cu ironie, dar pe un ton respectuos. Rooney păru să o aprecieze și mai mult.

— Vă rog, domnișoară, eu sunt Rooney.

— Și eu sunt Faye, sublinie ea.

Bătrânul îi zâmbi. Ea îi zâmbi la rândul ei. —

Dacă-mi permiteți..., observă el — Faye, insistă ea.

— Faye, zise el atunci, dacă-mi permiți, nu arăți bolnavă deloc. Din contră, din ce am văzut până acum, mi se pare că ești printre cele mai sănătoase tinere femei pe care le-am văzut de o bună bucată de vreme.

El îi făcu cu ochiul. Ea rânji și-și strecură mâna pe sub brațul lui.

— De fapt, zise ea pe un ton aproape confidențial, aș prefera o bere rece. Poate găsesc prin bucătărie, dacă acolo ziceai că te duci. Și cu nenorocirile astea-n picioare, mă tem că o să-mi rup gâtul pân-acolo. — Nimic nu mi-ar face o mai mare plăcere decât să ți-o aduc eu.

Faye se încruntă.

— Ți se pare că sunt handicapată, Rooney? Slavă Domnului, am două mâini și două picioare funcționale... încă, mai zise ea privindu-și cu îndoială pantofii.

— Minunate exemplare de altfel, dacă-mi permiți observația, zise Rooney. Faye îi dădu un ghiont amical.

— Ești un lingușitor, îl acuză ea. Și te anunț de pe acum că lingușeala asta...te va duce foarte departe, râse ea.

Rooney râse și el apoi o conduse cu un aer demn către bucătărie.

Forfota care domnea acolo se întrerupse brusc la apariția ei. Toți ochii se îndreptară către ea.

— Salut, lansă ea, deloc stânjenită de acest fapt. Găsesc și eu o bere rece pe undeva?

După câteva clipe de tăcere, se auzi o voce ezitantă.

— Nu cred că avem bere, domnișoară Cameron.

— Ce porcărie, făcu ea. Deci numai ceai? se interesă ea jalnic.

Rooney râse.

— Ia loc, domnișoară. Ți-l pregătesc și pe al tău imediat.

— Nu mă dădăci, Rooney. Sunt perfect capabilă să-mi pregătesc o porcărie de ceai rece.

După cinci minute, Faye cunoștea toate numele servitorilor și aproximativ toate informațiile despre aceștia. Dupa alte cinci, servitorii erau deja cucerți și mai știau și ei câte ceva despre ea. Iar după alte cinci minute, Faye era cocoțată pe un colț al mesei lungi de lemn, bălăngănind picioarele în

aer. Pantofii ei scumpi zăceau pe jos pe undeva, în timp ce ea își mișca degetele fericită.

— O să vă murdăriți costumul, îi atrase atenția bucătăreasa, care avea un aer matern.

Faye își întrerupse tirada despre ce-ar fi însemnat o bere rece pe o asemenea căldură și-și privi absentă hainele. Dădu din umeri.

— Mare pagubă!

— Uitați berea dumneavoastră, domnișoară, îi întinse un tânăr servitor o sticlă rece.

— Parcă nu era bere, zise ea uimită.

— Am fost în mod special să vă cumpăr, se fâstâci tânărul.

Faye îi dădu o palmă zdravănă pe spate, în semn de prietenie.

— Dumnezeu să te binecuvânteze, John, exact ce-mi trebuia.

Luă apoi o lingură și propti coada acesteia sub capacul metalic al sticlei. Aceasta fâsâi puțin, apoi cu un sunet sec, capacul sări cât colo. Duse sticla la gură și bău câteva înghițituri mari, cu poftă.

— Așa da! oftă ea mulțumită.

— Trebuie să duc ceaiul, domnișoară, se scuză Rooney.

— Da, da, îi zise Faye absentă. Du-te, Rooney. Nu vrem, desigur, ca domnul mare și tare să moară de deshidratare.

— Dacă-mi permiți, domnișoară, i se confesă Rooney, lordul Knightley este un stăpân tare de treabă. Faye clipi o dată înainte de a răspunde.

— Și tu, un servitor foarte loial, Rooney.

Rooney îi mai aruncă o privire caldă din pragul ușii. Faye era tare drăgălașă cocoțată pe masa mare, sporovăind cu servitorii și interesându-se despre rețetele bucătăresei, care se jura că nu va divulga asemenea secrete importante. Dar Rooney era convins că Faye Cameron va obține ceea ce dorea.

— Ți-a luat cam mult timp pentru un ceai, îi atrase Knightley atenția când în sfârșit ajunse la el.

Rooney îl servi ceremonios, apoi începu să vorbească.

— Numele complet al domnișoarei este Elisabeth Faye Cameron, are 22 de ani, merge pe 23, a absolvit Școala de Afaceri din State, și se

autoproclamă bastarda familiei Cameron și oaia neagră a acesteia. Îi place să meargă pe motocicletă, blugii și animalele. Ah, da, și berea rece! Și nu suportă oamenii ipocriți, nesuferiți, aroganți și...înțepați...Parcă așa s-a exprimat.

Knightley îi aruncă o privire înghețată.

— Cum, doar atât Rooney? Și eu care credeam că ai reușit să-i iei și măsurile la haine.

Deloc afectat de tonul stăpânului său, valetul îi replică cu calm.

— Pe mine m-a cam lăsat vederea de ceva timp, domnule. Dar sunt convins că ochii dumneavoastră sunt destul de buni și că ați făcut rost de informația asta și de unul singur.

Lordul începu să tușească.

— Să vă ajut să vă îmbrăcați pentru cină, mylord? se interesă Rooney respectuos.

Knightley îl privi scrutător, dar expresia valetului său era la fel de nevinovată ca a unui prunc.

— Nu știu ce pui la cale, dar te avertizez, Rooney, că nu va merge.

— Domnule, zise valetul cu o demnitate fals jignită, nici măcar nu știu la ce vă referiți.

— Te rog să bagi bine la cap, Rooney, că orice ai cloți cu privire la mine și această domnișoară departe de a fi educată, te anunț că nu are cum să meargă.

— Nu este needucată, domnule, ci doar nu acordă importanță prea mare diferenței de clasă socială.

— Ceea ce este la fel de rău, completă Knightley.

— Pe de partea cealaltă, insistă valetul, trebuie să recunoașteți că e foarte frumoasă.

— Ei... nu aș merge chiar atât de departe, sări Knightley repede. E...drăguță, să zicem, deși gura aia a ei e suficient de mare ca să distragă atenția de la această calitate îndoielnică a ei. Pe scurt, Rooney, este necioplită, nu are nicio calitate evidentă potrivită unei domnișoare bine crescută, manierele ei – ca să mă exprim frumos – lasă mult de dorit. Și e

mult prea tânără. Un gentleman ca mine nu poate să curteze în niciun caz o fetișcană ca domnișoara Elisabeth Faye Cameron a ta.

Ușa se dădu cu putere de perete, făcându-i pe amândoi să tresară.

— De parcă o fetișcană ca mine și-ar dori să fie curtată de un așa zis gentleman ofilit, izbucni ea.

Knightley tresări atât de puternic, încât vărsă din nou ceai pe îmbrăcămintă.

— Tu, gentleman? se burzului ea. Ha! Oi fi eu o necioplită, dar măcar nu vorbesc oamenii pe la spate! Ce mai gentleman! se maimuțări ea. Dar știi ce e și mai enervant decât toate calificativele tale? Nu că aș da doi bani pe părerea ta despre mine! Dar cel mai enervantă e ideea că ai impresia că nu vrei tu să mă....curtezi – și a propoz, asta e cea mai tâmpită și mai demodată dintre expresiile tale folosite până acum și crede-mă, că au fost câteva – pentru că nu știu ce defecte aș avea eu! Ți-ai pus cumva întrebarea că mai bine aș prefera să mă tăvălesc cu un porc decât să dau atenție unui scrobit ca tine? Nu eu sunt o fetișcană, mister, ci tu ești prea moș! Și dacă ai face efortul de a te căuta în fund să-ți scoți bețele lăsate acolo, poate, doar poate, ai fi un moș acceptabil măcar!

Faye se întoarse furioasă către camera ei, în timp ce cei doi bărbați o auzeau încă bombănind: — Auzi la el! Eu! Necioplită!

Apoi strigând din nou către el:

— Mai bine necioplită ca mine decât un ipocrit care se ascunde în spatele așa ziselor bune maniere! Auziră cum ușa de la camera ei e trântită cu zgomot, apoi Rooney își privi stăpânul cu milă.

— Asta da gafă, domnule!

— Credeam că ușa aia era închisă! îl acuză Knightely. Și dacă era într-adevăr o adevărată lady, trebuia să se prefacă că nu a auzit nimic!

Drept răspuns, auziră o bufnitură în peretele opus și vocea ei care striga:

— Am auzit-o și pe-asta!

Knightley își ridică ochii în sus, exasperat. Dar avu grijă să vorbească mai încet atunci când spuse:

— E a doua oară când mă face moș, vezi? Așa că nu-ți face speranțe, Rooney! Nici dacă aş vrea-o eu pe domnișoara Cameron – ceea ce nu e cazul oricum – nu m-ar vrea domnișoara Cameron pe mine!

Lordul Knightely se întrebă într-o doară de ce această din urmă idee era al naibii de deranjantă totuși. Trebuia să recunoască faptul că se simțise ca un băietan prins la furat când ea intrase ca o furtună în camera lui prin ușa care nu fusese închisă bine și-i arătase că auzise tot ce spusese el despre ea. Într-un fel, ea avea dreptate. Măcar ea își exprima părerile față de cei din jur fățiș, și nu pe la spatele oamenilor. Dar cu toate acuzațiile ei, nu se simțea un ipocrit, chiar dacă așa părea la prima vedere. Nu dorise decât să spulbere orice speranță pe care Rooney ar fi avut-o cu privire la o posibilă relație între el și domnișoara Cameron, fie ea chiar și de prietenie. Chiar dacă domnișoara Cameron nu-l credea a fi un gentleman, așa cum nici el nu credea desprea ea că ar fi o lady, măcar el va putea să-i demonstreze că era. Așa că va fi de o politețe desăvârșită la cina care se apropia. Chiar de ar fi să moară, și tot o va face pe Elisabeth Faye Cameron să recunoască faptul că era un gentleman.

Până atunci, însă, trebuia să se mai schimbe o dată, mai constată el, văzând petele de ceai de pe cămașa nouă.

— Necioplită! bombănea Faye, fără să se poată opri. Auzi la el! Drăguță! Și asta cu îndoială! Cine dă doi bani pe părerile tale, musiu? se oțărî ea de una singură, privind la peretele care le despărțea camerele. Lasă c-o să-ți arăt eu ție! O să-ți demonstrez că sub aerele tale de mare nobil și aristocrat elegant, nu ești cu nimic mai presus decât mine!

Cu capul plin de intenții criminale, Faye deschise ușa șifonerului, pentru a-și pregăti ținuta pentru cină. Oftă când privi rochiile elegante. Se scărpină în cap, apoi își băgă în gură o șuviță roz bombon.

— Până atunci, însă, cu ce naiba să mă îmbrac?

CAPITOLUL III

Faye privea de sus mulțimea elegantă, adunată în foaierul mare, înainte de a se îndrepta către sala unde se servea cina. Deocamdată erau la aperitive. Nu că ar fi fost vreo timidă, dar rochia lungă, mulată, de culoarea zmeurei, cu decupaj petrecut peste piept, îi stânjenea și mai mult mișcările, cu atât mai mult cu cât abia se putea deplasa din cauza pantofilor cu toc prea înalt. Părul îi era prins la spate într-o coadă simplă, împletită. Șuvițele colorate îi dădeau aerul acela adolescentin și îndrăzneț. Își rimelase doar puțin genele și-și dăduse cu un luciu zmeuriu pe buze.

Oftă și prinse cu nădejde balustrada. Una era să pice pe drum drept, și alta era să-și facă intrarea rostogolindu-se de-a dura pe scări.

— Să am oare norocul de a fi cel care însoțește asemenea creatură ravisantă?

Nu cunoștea posesorul acestei voci masculine. Dacă ar fi simțit în tonul acestuia vreo urmă de ironie, ar fi avut ea grijă să-i arate că pe seama ei nu se glumește nesărat. Dar admirația din voce se potrivea cu semnificația privirilor verzi care o fixau. Zâmbi și se prezentă, întinzând o mână fină.

— Sunt Faye Cameron, zise ea.

— Pierce Johnson, prinse acesta degetele subțiri și ținându-le cu evident interes.

Faye îi privi părul șaten, aranjat cu nepăsare, sclipirea veselă din ochii verzi, nasul frumos proporționat, buzele subțiri. Purta un costum de seară cu nonșalanță, nasturii desfăcuți ai sacoului dându-i un aer neglijent pe care ea îl găsea reconfortant. Părea să aibă până în 30 de ani, deci era mai aproape de vârsta ei.

Sigur pe aerul lui de cuceritor, Pierce își lărgi zâmbetul și se aplecă deasupra mâinii ei parfumate pentru a-i săruta vârfurile degetelor, în timp ce spuse pe un ton jos:

— Auzisem despre prezența dumneavoastră...să zicem...controversată, domnișoară Cameron, dar vă asigur că eu, unul, sunt deosebit de încântat.

Își plasă buzele pe pielea ei, mai mult a seducție decât a respect.

— Mă scuzați, îi întrerupse o voce sarcastică, ce denota faptul că cei doi stăteau în drumul lui.

Pierce se înclină în semn de salut, la care lordul răspunse cu un scurt gest din cap.

Însă Faye își îndreaptă apoi ochii către Knightley cu satisfacție, fără a saluta. Asta ca să-i demonstreze că erau destui care o socoteau cel puțin drăguță. Clipi cu afectare și îi răspunse pe același ton, ca și cum ar fi deranjat-o foarte mult.

— Ce să face acum? N-avem încotro, așa că te scuzăm, mai zise ea ca și cum el i-ar fi inoportunitat pe ei, și nu invers.

— Deci îmi permiteți să vă însoțesc la cină, dragă domnișoară?

Knightley nu schiță niciun gest, nu scoase niciun sunet, deși era evident că faptul că nu putea trece de ei îi displăcea. Dar manierele erau maniere și el își jurase să demonstreze acest lucru. Așa că își compuse o față cu trăsături îngăduitoare, ca și cum el ar fi fost un adult care era nevoit să trateze cu indulgență niște copii.

Văzându-l, Faye își ridică o sprânceană, apoi îi răspunse dulce lui Pierce.

— Cu o singură condiție, domnule Johnson. Dacă-mi spuneți Faye, bătu ea din gene. Tânărul bărbat râse cu poftă.

— Se înțelege. Iar eu sunt Pierce.

— Atunci, propuse Faye cu ochii la Knightley, propun să mergem, Pierce. Cei mai în vârstă nu mai sunt dotați cu...suficientă răbdare.

Pierce aruncă o privire amuzată lordului, apoi oferă brațul tinerei.

Knightley rămase înlemnit în fața îndrăzelii ei. Era în stare să jure că vorbele ei fuseseră anume spuse, cu dublu înțeles. Aproape că se sperie de pofta pe care o simți dintr-odată de a o înșfăca pe mica insolentă ca să-i demonstreze exact cât de dotat era sau nu era el. Ca să nu mai pomenească despre faptul că îl făcuse bătrân din nou. Dar, cum el era un gentleman, își impuse din nou să se controleze și coborî scările.

Faye simțea toate privirile asupra ei. Știa că se bârfește pe seama ei. Cum trecea pe lângă un grup, acesta se oprea din vorbit, o privea cu luare aminte, apoi începea să șușotească din nou.

— Se pare că ești vedetă, îi susură Pierce la ureche, buzele lui atingând marginile acesteia.

Faye dădu din umeri, depărtându-se puțin de el în același timp.

— Mă așteptam să fie așa. Deci nu mă deranjează.

— Atunci, dacă nu te deranjează pe tine, nu mă deranjează nici pe mine, mai zise Pierce, apropiindu-se din nou de ea.

Faye se deplasa cu pași mici, bucuroasă că are de cine se sprijini.

— Ei, se opri Pierce la un moment dat, se pare că aici e locul tău.

Faye privi cartonașul de pe masă, pe care era caligrafiat numele ei. Tânărul bărbat îi ținu scaunul să se așeze, curtenitor.

— Se pare că da, aprobă ea. Mulțumesc, Pierce, pentru că m-ai însoțit.

— Nu, nu. Eu îți mulțumesc, refuză el mulțumirile cu o uitătură complice. Spre regretul meu, numele meu nu e trecut prin apropiere, dar poate că voi reuși să aranjez ceva cu gazdele noastre pentru data viitoare. Ne mai vedem, promise el.

Faye dădu din cap, zâmbind cu amabilitate. După ce Pierce se depărtă, își descălță pantofii pe sub fața de masă lungă a mesei și scoase un sunet de satisfacție.

— Se pare că însoțitorul tău a plecat cam dezamăgit, auzi ea vocea care îi devenise deja nesuferită.

Fata privi în sus la silueta masivă a lordului. Ochii ei scăpărară de iritare. După ce spusese ce spusese despre ea, nu mai avea niciun motiv să păstreze aparențe politicoase cu el.

— Și care e problema ta? se interesă ea.

— Problema mea e că trebuie să împart masa cu tine, zise el, nemaiputându-se abține.

Se opri brusc, mușcându-și buzele. Doamne! Oare ce avea fetișcana asta de scotea ce era mai rău din el? Knightley se aștepta ca ea să izbucnească sau să-i servească o replică tăioasă. Dar, spre uimirea lui, Faye zâmbi mulțumită, cu o privire superioară îndreptată către el.

— Deeeci, începu ea tărăgănat, ai început să-ți cam pierzi bunele maniere de care erai atât de mândru acum câteva ceasuri, nu?

Knightley se așeză. După câteva clipe de tăcere, i se adresă apoi cu o voce reținută, perfect aristocratică. — Îmi cer scuze, domnișoară, pentru ieșirea mea și vorbele mele.

Faye îl privi destul de surprinsă.

— Ei nu, că asta e culmea! Mă faci ca pe o albie de porci și ai impresia că e suficient ca să-ți ceri scuze și eu să trec cu vederea?

Faye luă șervețelul de mătase și îl frământă în mâini cu enervare.

— Știi ce? Nu părerea ta despre mine mă interesează, că nu dau doi bani pe ea, așa cum ți-am mai spus deja. M-a deranjat faptul că nu ai avut decența de a mi-o spune verde-n față. Iar dacă scuzele tale banale ar fi fost măcar parțial sincere, m-aș mai fi gândit o dată, dar pe tine numai așa zisa educație te-a împins să-ți calci pe inimă și pe orgoliu, și nu că într-adevăr ai considerat așa. Păstrează-ți scuzele, musiu, nu am nevoie de ele, așa cum părerea ta mă lasă rece.

Fură întrerupți de un servitor îmbrăcat în ținută protocolară, cu cămașă albă, vestă strâmtă, papion și pantalon negru, la dungă. Expresia acestuia era perfect protocolară.

— Doriți o băutură fină înainte de masă, domnișoară Cameron? Lord Knightley?

— Nimic pentru mine, mulțumesc, Preston, zâmbi Faye, care era deja familiarizată cu personalul casei Crenshaw.

Fața servitorului se luminează de un zâmbet adresat numai ei.

— Un Perrier pentru mine, vorbi Knightley.

— Desigur, îndată.

După plecarea lui Preston se lasă din nou tăcere. Faye privea plină de curiozitate celelalte mese, expresia ei trecând, rând pe rând, de la iritare, la amuzament și plictiseală.

— Crezi că va ploua curând, domnișoară Cameron? i se adresează Knightley. Faye își întoarce ochii spre el, apoi izbucni într-un râs zgomotos, nepăsându-i că oamenii se uită la ea.

— Pe bune? Doar atât ai găsit? Tipica, britanica și... vechea, insistă ea asupra acestui cuvânt - discuție despre vreme?

Mai râse puțin, la fel de sonor.

Knightley își spuse că chiar a încercat să-și abțină următoarea replică, dar nu reuși deloc. Se înroși la față de nervi. Atât din cauza faptului că lumea se uita la ei, cât și din cauza faptului că ea îl luase din nou peste picior, insinuând, pentru a nu știa câta oară, că e învechit.

— Și tu te-ai supărat că te-am considerat necioplită! mârâi el printre dinții strânși.

Chiar atunci apăru Preston cu farfuriile pe o tavă din argint, pe care le așeză ceremonios în fața lor.

— Oh, făcu tânăra la el, privind mâncarea din farfurie. Sper că nu ceva cu carne de porc, Preston, pentru că nu cred că aş putea înghiți încă ceva de felul acesta, zise ea pe cel mai serios ton.

Apoi rânji, la expresia nedumerită a servitorului.

— Am avut deja destulă parte de acest fel de animal până acum!

Ca și cum nu ar fi sesizat aerul mânios al lordului, Preston se grăbi să o asigure că era supă de stridii.

— Ce bine, se prefăcu Faye ușurată. Știi și tu doar că atunci când înghiți mult porc ți se face rău de la stomac.

Knightley deschise gura ca pentru a spune ceva, dar ea i-o luă înainte.

— Desigur, norocul meu e că eu am un stomac rezistent!

Preston se înclină și dispăru la treburile lui.

— Ești rea de felul tău, sau îmi aplici mie un tratament diferențiat? se interesă lordul.

— Rea?! făcu ea mirată. Dă-mi voie să te informez...oricum, care e numele tău?

— Kane, sublinie el din voce.

— Nu, nu ăsta, zise ea cu nerăbdare, numele de lângă titlul de lord.

— Knightley, răspunse el încet.

— Ah, da, se prefăcu ea a-și aduce aminte. Ca ăla din romanul lui Jane Austin..."Emma" parcă, nu? rânji ea. Și înainte să faci vreo altă remarcă, da, Knightley, spre surpinderea ta, am ceva cultură de literatură engleză, așa cu nu-ți da osteneala să cauți vreo replică acidă, merită să mă scoată din sărite.

— Poți să-mi spui Kane, dacă vrei, propuse el cu destulă amabilitate în voce.

— Foarte amabil din partea ta, dar nu vreau să-ți las impresia că-mi faci vreo favoare aparte, așa că tot Knightley o să te strig. Nu de alta, dar Knightley ți se potrivește mai mult decât Kane.

Lordul era sigur că tocmai i se întinsese o capcană, dar pur și simplu nu se putu abține să întrebe:

— Cum așa?

Faye mestecă tacticos, înainte de a înghiți și a răspunde pe o voce dulce:

— Knightley ți se potrivește mai mult pentru că e pur britanic, pur aristocratic, și numai când auzi numeleăsta îți imaginezi cu ușurință un individ plin de ifose, de aere, snob și scorțos.

Lordul inspiră adânc.

— Și Kane de ce nu mi se potrivește?

Luminițe drăcești începură să strălucească în ochii fetei.

— Ei...Cum de ce? Kane e prea bărbătesc...Denotă putere, corectitudine, coloană vertebrală și multă...masculinitate.

Apoi ea făcu o pauză strategică, înainte de a-i da lovitura de grație.

— Ceea ce nu se poate spune despre tine.

O venă se zbătea cu putere la tâmpla lordului. Deși cumpătată, vocea lui era sugrumată de nervi atunci când vorbe:

— Desigur, nimeni nu-ți ia dreptul la opinie.

Faye zâmbi felin.

— Desigur, îl imită ea. Mai ales, că eu am curajul de a-mi exprima opiniile în față.

— Ascultă! explodă el.

— Faye, se auzi vocea lui Pierce. Ce zici? Dansăm puțin?

Fata îl privi pe acesta cu o evidentă plăcere.

— Sigur că da.

— Sper că nu deranjez, adăugă Pierce, observând grimasa de neplăcere de pe fața lordului.

— Aaaa! Nici pe departe, se grăbi Faye să-l liniștească. Eu și cu lordul Knightley oricum ne plictiseam de moarte, nu-i așa?

Apoi ea se agită puțin, ca și cum ar fi căutat ceva pe sub masă.

— Ei bine? întrebă Pierce nedumerit, având încă mâna întinsă spre ea. Faye se încruntă puțin.

— Imediat, Pierce.

Pipăia cu piciorul pe sub masă după pantofi. Așa îl atinse din greșeală pe Knightly.

— Scuză-mă, murmură ea.

Mai caută puțin, apoi îl atinse din nou pe lord.

— Iartă-mă, zise ea la fel de încet.

Apoi iar.

— Pardon!

Acesta o privi lung și fix, până când ea fu pe punctul de a roși.

— În sfârșit! zise ea cu satisfacție când reuși să se încalțe. Se ridică cu un salt prea brusc pentru a fi total spontan.

— Mie îmi place tare mult să dansez, zise Pierce, oferindu-i brațul.

— Și mie, zise Faye. Ador mișcarea. De-aia îmi și pare rău câteodată de cei mai în vârstă, care au încheieturile înțepenite și abia se mai pot mișca.

Knightley strânse din maxilare. Era convins că remarca îi era adresată. Dar cu un calm regesc, nu demonstrează prin nimic faptul că remarca ei veninoasă îl atinse. Privi cu o detașare impusă cum cei doi tineri se îndreaptă către ringul de dans, special amenajat.

Când Pierce o cuprinse în brațe cam prea strâns, Faye se eschivă cu dibăcie.

— Oh, cred că am mâncat prea mult, Pierce. Nu mă ține atât de strâns, te rog. Și-așa abia mai pot respira!

Cu o privire dezamăgită, tânărul mai slăbi strânsoarea, antrenând-o într-o discuție animată.

Faye era atentă numai pe jumătate. Încă nu-i revenise suflul la normal de când îl atinsese pe lord din greșeală pe sub masă de câteva ori. Nu înțelegea de ce. Mai devreme, când el se așezase la masă, ea observase cu amuzament priviri feminine invidioase aruncate spre ea. Îi venise să strige „Luați-l voi! E cu totul al vostru, că pe mine și-așa mă enervează de moarte!”. Dar adevărul era că acel costum de seară venea pe el ca turnat și lordul îl purta cu o distincție de parcă fusese născut în el. Chiar dacă el făcea parte din nobilime, Faye nu era chiar atât de meschină încât să nu recunoască că arăta destul de bărbat...pentru un nobil. Și arăta distins. Și arăta elegant. Și arăta... de fapt...destul de tânăr. De fapt. Ea mai mult îl

tachina pe jumătate în legătură cu vârsta lui, și numai pentru că el o numise „fetișcană”. Așa că indiferent de vârsta pe care o avea, ea recunoștea că nu arăta deloc rău. Doar că era atât de enervant! Reveni cu gândurile la momentele fugare când îl atinsese din greșeală pe sub masă cu piciorul gol. Degetele de la picioare o furnicaseră și inima parcă îi bătuse mai cu putere. Aberant, desigur. De aceea îi aruncă acum o privire iute, nedumerită, la timp pentru a observa cum Sharon Crenshaw se apropie de masa lor.

Knightley nici nu-și dădu seama că o fixează prea insistent cu privirea pe Faye. Așa că nu băgă de seamă faptul că Sharon Crenshaw se așeză pe scaunul lăsat liber de ea, până ce aceasta nu începu să vorbească.

Sharon privi în direcția privirii lui.

— Îmi pare rău, lord Knightley, pentru toate incidentele neplăcute prin care ați trecut de la sosirea domniei voastre până acum din pricina domnișoarei Cameron. Este evident că noi ne-am așteptat ca Diana Cameron să ne onoreze cu prezența, dar am înțeles că Diana e plecată la Paris, cu treburi. Dacă vedeți vreun inconvenient să împărțiți masa sau palierul cu ea...voi face tot posibilul să schimb situația. Desigur, nu va fi ușor, pentru că vila este plină, dar pentru dumneavoastră vom face efortul... Toată lumea vă compătimește pentru că sunteți nevoit să suportați o asemenea persoană needucată...

Privirea lui rece opri tirada femeii.

Nu trecuse prea mult timp de când el însuși gândise la fel despre fată, de aceea nu înțelegea de ce era atât de iritat ascultându-i pe alții vorbind despre Faye în termeni puțin măgulitori. Făcu un gest din mână.

— Doamnă Crenshaw, apreciez intenția dumneavoastră, dar vă asigur că nu e cazul să vă dați atâta osteneală.

Knightley băgă de seamă că melodia se terminase și că Pierce o aducea la masă pe Faye. Sharon se ridică cu o plecăciune, zâmbind ca o hienă. Vocea ei se auzi până la cei doi tineri care se apropiau, și pe care ea nu-i observase.

— Sunteți foarte mărinimos, lord Knightley. Suntem profund recunoscători pentru faptul că va luați angajamentul să suportați această sălbatică! Și încă o dată, vă asigurăm că prezența domniei voastre ne onorează atât domeniul, cât și familia întreagă.

Ochii lui Faye aruncau fulgere la adresa lui din nou.

Lordul ar fi vrut să zbiere la ea că el nu spusese nimic de data asta, că nu vorbise despre ea.

— Domnișoară Cameron, o linguși Sharon, arătați încântător în seara aceasta! Presupun că rochia este o creație Dior, nu-i așa? Am zărit-o în ultimul catalog al Casei de Modă zilele trecute..

Ochii ei nu prevesteau nimic bun, așa că tonul ei plăcut îi luă pe toți prin surprindere.

— Bună seara, doamnă. Mulțumesc. Și dumneavoastră arătați la fel de bine, ca să nu mai pomenesc despre fiica dumneavoastră. Strălucește pur și simplu!

Sharon clipi uimită. Nu se așteptase vizibil la asemenea comportament civilizat din partea ei.

— Eu...da...ăăăădacă mă scuzați, o să vă las în compania lordului ...

Pierce vorbi și el, după ce ascultă amabilitățile dintre cele două femei.

— O să revin puțin mai târziu, spuse el către Faye. Poate ieșim să vedem labirintul, propuse el cu speranță.

— De ce nu? zise ea.

Când Pierce plecă, ea îl privi pe Knightley încruntată. Privirea ei anunța și o atitudine beligerantă pe măsură, așa că Knightley se pregăti pentru ce era sigur că va urma. Se lăsă pe scaun cu un oftat abia reținut, așteptând tirada ei.

Faye se așeză însă pe scaun, fără să scoată un cuvânt.

— Cum? se interesă el. Nimic?

— Nici măcar nu se merită, zise ea pe un ton rece.

Cuvintele ei, atitudinea ei, îl făcură să simtă un ghimpe dureros în piept. Ea părea acum mai mult dezamăgită decât enervată.

— Are vreun rost să specific faptul că nu am pronunțat nici cel mai mic cuvânt la adresa ta? se interesă el. Faye făcu o grimasă când răspunse.

— Chiar deloc.

Dar un observator mai fin ar fi văzut că figura ei se luminase ușor.

— Oare chiar se mănâncă atât de mult în lumea bună? se strâmbă ea când servitorii aduceau rând pe rând fel și fel de platouri cu mâncare. În ritmul ăsta n-o să mai încap în haine.

Lordul se abținu să spună că nu era cazul să-și facă nici cea mai mică grijă în legătură cu silueta ei, ca să nu pară un mascul șovinist. În plus, era convins că ea i-ar fi dat o replică usturătoare la o atare observație din partea lui. Ca să nu mai menționeze și faptul că un gentleman nu făcea astfel de remarci. Ca să-și înghită vorbele, își umplu gura cu ceva mai multă mâncare decât ar fi trebuit și se văzu nevoit să mestече cu dificultate.

— Sper că nu ar fi nepoliticos din partea mea să-ți atrag atenția că nu se cade să-ți umpli gura în halul ăsta, îl luă ea peste picior din nou. Ca să nu mai zic că dacă vei continua să bagi în tine așa, o să-ți crească burta și mai mult decât o ai deja.

Tacticoasă, băgă în gură o bucățică mică de carne.

Pentru dragostea lui Dumnezeu, nu am deloc burtă! Ar fi vrut lordul să strige, cu gândul la imaginea abdomenului suplu, pe care se vedeau mușchii frumos aranjați, pe care o văzuse mai devreme în oglinda din camera lui. De fapt, acei mușchi tocmai se încordaseră de nervi. Dar nu-i dădu satisfacția de a-l vedea iritat, așa că măncă în continuare cu un calm aparent. În schimb, începu să-și bâțâie pe sub masă un picior, când dădu de ceva. Știu că e vorba despre unul din pantofii ei. Nici sub amenințarea armei nu ar fi putut să facă ceea ce tocmai făcea, dar se gândi că e o pedeapsă binemeritată pentru ea. Cu grijă, trase pantoful roz, fin, cu toc înalt, cui, cât mai aproape de el. Irișii lui albaștri începură să strălucească de satisfacție când îl văzu pe tânărul Johnson că se apropie de masa lor.

— Ești gata pentru o plimbare în labirint, Faye? se interesă acesta când ajunse în dreptul ei.

— Sigur, răspunse ea, ștergându-se delicat cu un șervețel. Numai puțin, te rog.

Foiala ei îi arăta lordului că ea iar își căuta pantofii pe sub masă. Nici măcar nu clipi. Nici când degetele ei goale i se plimbară pe manșetele pantalonilor, nici când îi atinseră gleznele. Deși se înfioră, nu clipi.

Faye zâmbi ușor stânjenită când Pierce o privi din ce în ce mai nedumerit.

— Scuză-mă, Pierce. Chiar acum acum nu pot să merg în labirint. Poate mai încolo puțin.

— În regulă, zâmbi el puțin forțat. Ne vedem mai târziu.

Deși se depărtă cu nonșalanță, se vedea destul de clar că tânărul era ușor iritat. Faye îl privi pe lord întrebător.

— Da? se interesă el. Ai pierdut ceva?

— Nu, deloc, răspunse ea prompt.

Faye încercă tot restul serii să-și găsească buclucașul pantof, dar nu reuși, mai ales că se temea să-l mai atingă pe lord pe sub masă. Parcă poți să știi ce i-ar fi putut trece lui prin cap! Așa că ori de câte ori Pierce venea la masa lor și îi propunea fie să danseze, fie să se plimbe, ea se văzu nevoită să refuze cu diplomație.

Când în sfârșit lumea începuse să se retragă, ea rămase încă ținută locului.

— Te conduc? întrebă Knightley cu amabilitate. Doar avem același drum.

— Fii pe pace, rosti ea printre dinți. Nici nu mă gândeam că ți-ai da osteneala să faci ceva pentru mine.

Knightley se ridică și se înclină în fața ei.

— Mai stai puțin, zise ea repede, uitându-se în toate părțile și observând cum lumea se uita la ei.

Lordul ridică dintr-o sprânceană, dar nu făcu niciun gest să se reazeze.

— Te rog, îl apucă ea de mânecă peste masă. Mai stai puțin.

— Ei, când o doamnă mă roagă atât de frumos....

Ea își țuguie buzele.

— Știi ce? îl repezi ea. N-am nevoie de favoruri, așa că poți să pleci.

Lordul se ridică din nou și se îndreptă spre ieșire.

Oftând, Faye se aplecă și-și puse fața de masă lungă în cap, sub privirile uimite ale celor care mai rămăseseră. Își găsi pantoful chiar sub scaunul pe care stătuse Knightley.

— Mizerabilul! zise ea.

Dar vocea ei nu era în acord cu expresia ei tăioasă. Din contră, Faye părea amuzată și oarecum înduioșată.

— S-antâmplat ceva, domnișoară Cameron? se interesă Amanda, evident abia abținându-se să nu izbucnească în râs alături de prietenii ei.

Faye îi răspunse cu un zâmbet suav.

— Deloc, domnișoară Crenshaw. Doar că nu-mi găseam pantofii. Dar s-a rezolvat, mulțumesc pentru sollicitudine.

Cu demnitate, Faye se ridică, dar pășind cu precauție. Tocuri blestemate! Măcar de-ar fi ajuns cu bine la scări, că de-acolo se ținea de balustradă...Unde mai pomenești că lumina fusese redusă ca intensitate și era destul de întuneric în holul mare! Glezna i se duse brusc într-o parte și fu pe punctul de a cădea. Brațul bărbătesc care o cuprinse fu la fel de surprinzător ca și tăria lui.

— Ai nevoie de ajutor?

Căldura bruscă ce o cuprinse când fusese prinsă de el îi încinse gâtul când îi auzi vocea atât de aproape și respirația lui îi atinse obrazul. Senzația fu atât de intensă și de surprinzătoare, încât vru să se degajeze cu un gest aproape smucit.

— Scuză-mă, zise lordul, luându-și mâna de pe ea, dar păstrând apropierea, în caz că ea ar mai fi avut nevoie de sprijin.

Încă de la începutul serii băgase de seamă această inabilitate a ei de a merge pe astfel de tocuri.

— De fapt, zise ea ușor tremurat, ți-aș fi recunoscătoare dacă m-ai lăsa să mă țin de tine până la balustradă măcar.

Faye nu era prea sigură dacă tremuratul ei se datora faptului că aproape căzuse, sau apropierei lui și a respirației lui calde.

Fără un cuvânt, Knightley îi întinse brațul și ea se sprijini de el cu încredere.

— Cum ai fi reușit să mergi la plimbare prin labirint, când tu nu ești în stare să te ții pe picioare până în cameră? întrebă el.

— La momentul respectiv nu m-am întrebat asta, răspunse ea cu candoare. Dar orice era mai plăcut decât să împart masa cu tine.

— Nu faci economie de insulte, remarcă el acid.

— Asta nu era o insultă, încercă ea să-l lămurească. E doar purul adevăr.

Chiar când ajunseră la scări și se ținea de balustradă, Knightley tot nu-și retrase brațul. Dar nici Faye nu-și retrase mâna. Ca și cum nici nu-și dădeau seama că deja ea se putea descurca de una singură. — Nici tu nu ești o companioană tocmai grozavă, zise el acru.

Faye oftă, luându-l prin surprindere.

— Știu, zise ea cu aceeași sinceritate. Cred că acești Crenshaw nu prea te au la inimă deloc dacă ne-au pus la aceeași masă și ne-au dat camere pe același palier. Sau invers, mai rânji ea. Adică nu mă suferă pe mine. Sau pe niciunul.

— Am înțeles ideea, zise el pe un ton rigid.

Ajunseră în fața ușii ei. Faye nu înțelegea de ce bătăile inimii ei i se întetiră dintr-odată. Și tot dintr-odată lordul îi păru că e mai mult Kane decât Knightley, mai mult bărbat decât lord. După câteva clipe de tăcere destul de tensionată, ea își retrase mâna de sub brațul lui destul de brusc.

— Am ajuns, mulțumesc, zise ea. Poți să-mi dai drumul acum.

Lordul tresări ca ieșit dintr-o transă. Făcu un pas în spate și apoi o plecăciune. Nu-i scăpase încordarea ei de moment și nici gestul ei. Doar ea nu credea că urma să-i facă vreo propunere necuviincioasă! Mai ales că băgase deja de seamă încă din hol că nu-i făcea nicio plăcere să fie atinsă de el! De aceea gestul lui ieși mai mult ironic, decât respectuos.

Ochii fetei fulgerară din nou. Și ea care crezuse pentru câteva clipe că lordul era un bărbat frumos! Zise cu ironie:

— Ei, cine-ar fi crezut că un moș care mai are puțin și are nevoie de cârje, poate să ajute o fetișcană să meargă!

Knightley se redresă de parcă l-ar fi pălmuit.

— Într-o zi, o amenință el, într-o zi... o să te fac să-ți înghiți toate aceste cuvinte!

Faye apăsă pe clanță și aprinse lumina din camera ei. Se cutremură în batjocură.

— Brrrr! făcu ea. Ia uite! Vezi? îi arătă ea un braț gol. Mi s-a făcut pielea de găină de frică! râse ea.

Lordul scoase un sunet găuit de nervi și făcu o mișcare spre ea.

Cea de-a treia ușă se deschise brusc și în cadrul ei apăru Rooney.

— V-ați întors, domnule? Să vă ajut să vă pregătiți pentru culcare?

— Da, da, Rooney, râse Faye de data asta cu gura până la urechi. Ajută-l tu pe domnul Knightley să se bage în pijamale. Știi, făcu ea coborând tonul ca și cum ar fi vorbit conspirativ, de la o anumită vârstă trebuie să te bage altcineva în pat! Noapte bună, Rooney! Knightley..., își luă ea la revedere.

Bărbații încă o auzeau cum râde, chiar și după ce ea le închise ușa în nas.

Lordul intră în camera lui, urmat de un foarte amuzat Rooney.

— Îți jur, Rooney, femeia asta scoate dintr-un om tot ce are el mai rău și mai sălbatic! Își vărsă năduful Knightley.

— Într-adevăr, domnule? se prefăcu Rooney interesat.

— Îți jur! Mă scoate din minți! Tot ce face...tot ce spune...mă face să uit de maniere, de conveniențe, de reguli, de tot....

— Asta nu e bine, domnule, zise Rooney cu calm, împiedicându-și zâmbetul și scoțând ținuta de noapte a lordului, doar un pantalon negru de mătase și un halat bărbătesc cu monogramă.

— Tocmai asta spuneam și eu, întări Knightley, fără a observa că chiar și valetul său îl lua în râs.

Lordul Kane își smulse cu furie hainele de pe el, aruncându-le din nou la întâmplare, ceea ce nu-i stătea deloc în fire, el fiind un om extrem de ordonat și de calculat.

— Pe onoarea mea, Rooney, mormăi Kane, dacă nu-mi vine să... Și cum el tăcu, Rooney se văzu nevoit să întrebe mai departe.

— Da, domnule?

„Să-i arăt exact cât de bătrân sunt! S-o înșfac și să-i sărut gura aia răutăcioasă până ar cerși îndurare! Să fac dragoste cu ea până i-aș demonstra exact ce poate face un moș!”

Asta ar fi vrut să răspundă Kane. Dar desigur că nu spuse așa ceva cu voce tare.

De fapt, aceste gânduri impulsive îl șocară în primul rând pe el. Își aduse aminte înfiorarea care îl cuprinse când degetele ei goale de la picioare îi atinseră glezna în căutarea pantofilor. Își dădu seama acum că acea înfiorare nu fusese altceva decât primul semn al dorinței.

Buimăceala i se citea cu ușurință pe chip. Dacă s-ar fi văzut, până și pe el l-ar fi umflat râsul. Dar Rooney era un om plin de tact, așa că își dresе glasul, readucându-și stăpânul la realitate.

— Spuneți, domnule?

— Da, Rooney, spuneam că nimic nu mi-ar face o mai mare plăcere decât măcar o dată, doar o dată, s-o reduc pe vecina mea de perete la tăcere.

Aceasta își dezbrăcase rochia și se așezase la măsuța de toaletă pentru a-și curăța fața. Mișcările ei erau încete, iar privirea ei absentă. Gândurile i se învâртеau pe lângă faimosul lord. Oricât de supărată era pe el, trebuia să recunoască faptul că era un exemplar al naibii de frumos, chiar dacă ceva mai trecut. Când brațul lui o cuprinsese cu fermitate și respirația lui caldă îi suflase peste gât, fusese pentru prima oară extrem de conștientă de toată virilitatea pe care el o emana, chiar dacă el însuși era un tip prea rigid.

„Recunoaște, fato, că dacă l-ai fi suferit, deja te-ar fi dat gata până acum!” își zise ea. Norocul ei că oricear fi făcut el, o scotea precis din sărite. Și mai avea un noroc: totuși el era prea în vârstă pentru ea.

„Și-apoi el te consideră o fetișcană necioplită!” se mai admonestă ea.

Binecunoscuta enervare se întoarse iarăși și se mai învioră puțin.

Deci tot ce avea de făcut era să fie mereu supărată pe el pentru a se ține departe de necaz. În cazul de față, nu era prea sigură ce însemna „necaz”, dar era convinsă că orice-ar fi fost, avea legătură cu persoana lui.

Aruncă discheta de demachiat în coș și se întinse pe pat, goală. Mai bine dormea așa, decât îmbrăcată în nimicurile alea vapoaroase care se chemau neglijouri. Căscă cu poftă și închise ochii.

În următoarele minute dormea cu gura larg deschisă.

CAPITOLUL IV

Ajunse la concluzia că momentul preferat al zilei era dimineața. Nimeni nu o deranja. Probabil că aristocrații erau obișnuiți să doarmă mai mult. Își băuse deja cafeaua în bucătărie, sub ochii uluiți ai servitorilor care se mișcau aproape fără sunet.

Ceasul arăta că era trecut de ora nouă, dar la vilă tot nu se simțea nicio mișcare. Cu atât mai bine, în definitiv. Muncise ceva ca să repare ambreiajul motocicletei, dar credea că totul era în regulă acum. Ușa grajdului se deschise și înainte ca ea să se întoarcă, auzi vocea lui Preston:

— V-am adus micul dejun, domnișoară, spuse acesta. M-am gândit că vă e foame, din moment ce v-ați trezit atât de devreme...

Faye surâse cu amabilitate.

— Mulțumesc, Preston. Să știi că mi-era foame. Ia să vedem, ce avem aici? Mmm...omletă cu ciuperci și cornuri proaspete, zise ea cu poftă, ridicând capacele care acopereau vasele. Un deliciu! Lasă-mi tava, că o aduc eu înapoi.

— Nu se poate, domnișoară, protestă Preston. Aștept să mâncați.

— Ascultă, Preston, nu e nevoie să stai după mine. Mie nu-mi pică nicio tresă dacă îmi aduc singură vasele din care am mâncat.

Figura servitorului se luminează.

— Știu deja asta, domnișoară. Nu vă aștept pentru că trebuie, ci pentru că așa vreau.

— Ei...atunci cum vrei tu, dădu ea din umeri.

Hainele ei erau deja murdare de praf, vaselină, ulei și benzină, așa că nu se sfii să se așeze pe jos, turcește, cu tava între picioare.

— Cum ți se pare frumusețea asta? întrebă ea cu gura plină, arătând spre mașinăria la care lucrase.

— Nu prea sunt obișnuit cu așa ceva, se scuză el, dar mi se pare că trebuie să ai ceva curaj ca să mergi cu ea.

— Nu-i așa? rânji ea cu satisfacție. Mulțumesc pentru micul dejun, Preston. Mă întorc la treabă acum. Și vezi dacă poți să-mi faci și mie rost de ceva bere rece, îi mai făcu ea cu ochiul.

Preston râse.

— Sunt sigur că acum avem câteva rezerve, special pentru dumneavoastră. Mă întorc repede, promise el, înainte de a ieși pe ușă.

Faye se ridică, bătându-se pe burta plină, apoi mai probă o dată ambreiajul.

— Ar trebui să meargă, zise ea cu voce tare.

Ușa grajdului se deschise din nou.

— Asta da viteză, Preston, râse ea fără să se întoarcă. Lasă berea unde vezi un loc liber. O găsesc eu, navea grijă.

Cum acesta nu-i răspunse, se întoarse mirată.

— Bună dimineața, salută lordul.

— ‘Neața, salută ea, evident deranjată. Dar, pentru informarea ta, dimineața era când m-am trezit eu. Acum mai e nințel și e „bună ziua”. Dar probabil că după o anumită vârstă, devine din ce în ce mai greu să te trezești odată cu păsărelele, mai adăugă ea cu ironie.

— Pentru informarea ta, nu m-am trezit acum, sublinie el sobru. Am auzit când ai ieșit din camera ta.

Nu adăugă faptul că mai toată noaptea avusese urechile ciulite, pândind cel mai mic zgomot din camera ei.

— Și pe mine ce mă interesează? strâmbă ea din nas.

Dar Faye se strâmbase la adresa ei, pentru că tocmai remarcase cât de bine arăta el în costumul de călărie. Pantaloul mulat îi scotea pulpele solide în evidență, iar cismele înalte îi subliniau distincția. Tricoul Polo îi dezgolea brațele musculoase și-i venea ca turnat peste pectorali și stomacul plat.

Kane îi observă privirea și zise cu un zâmbet subțire:

— Probabil tocmai ai observat că burta de care vorbeai este inexistentă, de fapt. Ochii fetei sclipiră și-și țuguie buzele.

— Sau poate că-ți sugi tu burta.

Kane își strânse pumnii și avansă spre ea câțiva pași.

— De ce faci asta? o întrebă el pe un ton scăzut.

— Asta ce? zise ea, dându-se un pas în spate.

— De ce continui să mă provoci? mai avansă el un pas, din moment ce ea se depărtase.

— Eu nu fac nimic, negă Faye pe un ton ridicat. Dar probabil că vârsta îți joacă feste din nou, îl ironiză ea.

Am auzit că de la o anumită vârstă începi să ai halucinații.

Kane lăasă să-i scape un sunet exasperat și o prinse de braț, trăgând-o ușor spre el.

Ușa grajdului se deschise, făcându-l pe lord s-o elibereze pe Faye brusc.

— Berea dumneavoastră, domnișoară, spuse Preston fără să arate că observase ceva. Lord Knightley, făcu el apoi o plecăciune către acesta.

— Mulțumesc, răsuflă tânăra cu adevărat ușurată.

Oare ce avusese în cap tipul când o înșfăcase așa? se întrebă ea.

— Mai aveți nevoie de ceva? se interesă Preston.

— Nu, Preston, mulțumesc, zise ea.

— Lord Knightley? se adresă atunci el lordului.

— Nu, mulțumesc, răspunse acesta rigid. Tocmai mă pregăteam să fac o partidă de călărie, își justifică el prezența, ceea ce nu era deloc o minciună.

Habar nu avusese că urma să dea peste pacostea asta aici.

-Atunci o să trimit rândașul, zise Preston.

— Nu e cazul, făcu Lordul. Mă descurc singur.

— Cum doriți, se înclină Preston înainte de a ieși pe ușă.

Rămasă singură cu el din nou, Faye se grăbi să desfacă sticla de bere. Propti capacul berii de marginea de tablă a ușii, apoi, cu podul palmei, îl pocni scurt. Capacul sări. Bău cu sete câteva guri, apoi observă privirea lui uimită. Întinse sticla către el.

— Vrei? îi oferi ea.

— Nu, mulțumesc, mă tem că trebuie să refuz, zise el cu acel accent elegant, aristocratic.

Expresia ei fu cel puțin sarcastică atunci când îi zise cu un ridicat din umeri.

— Să știi că sunt sănătoasă tun, sau cel puțin nu am nimic care să se poată transmite.

Exasperat, Kane îi smulse sticla din mână și bău din ea.

— Mulțumită? se răsti el, înapoindu-i sticla.

— Deloc, se strâmbă ea, dar veselă. M-am gândit că iei o gură, de complezență, nu că o bei aproape pe toată.

Kane fu pe punctul de a se enerva, când îi observă trăsăturile glumețe.

— Omul nu poate s-o scoată niciodată cu tine la capăt, nu? zâmbi el.

Zâmbetul lui avu un efect ciudat asupra ei. Parcă un fluture începu să dea din aripi în stomacul ei.

— Oh, nu știu, răspunse ea, trecându-și o mână prin păr. Cel puțin nimeni n-a încercat până acum, în afară de bunicul meu.

— Ar trebui să-i cer sfaturi în privința asta, înseamnă, mai glumi el, trăgând-o de o şuviță roz.

Faye simți că i se pune un nod în gât la gestul lui și se retrase ușor.

— S-ar putea să nu fi în stare să le aplici, mai zise ea. Oricum, parcă ziceai că te duci să călărești? îi reaminti ea.

— De ce nu mă însoțești? propuse el dintr-o răsufare.

Faye își privi hainele elegante, murdare acum.

— Nu cred, refuză ea. N-am o ținută adecvată pentru călărie, ținut ea să precizeze.

Ușor jignit, Kane îi atrase atenția.

— Asta nu te-a împiedicat să distrugi un costum Chanel, zise el mușcător. Tonul lui o irită și-i aruncă o privire pe măsură.

— Și ce vroiai? Să-mi distrug unul din costumele mele preferate de piele?

— Ești de-adreptul ciudată, remarcă el cu sinceritate. Ce femeie preferă un costum de piele în fața unei ținute de clasă?

— Eu, răspunse ea abrupt. Dar amândoi știm bine că nu sunt prea educată, așa că asta ar trebui să te mire mai puțin, îi readuse ea aminte propriile lui vorbe.

Kane se redresă, spinarea fiindu-i atât de dreaptă, încât ai fi putut trasa dungă. — N-ai de gând să uiți, nu-i așa?

Privirea ei îi fixă ochii.

— Tu ce crezi?

Kane își înșeuă un armăsar negru, nervos. Îl luă de căpăstru pentru a-l scoate din grajd, înainte să-l încalece.

— Știi, îi mai aruncă el, înainte de a-și vedea de ale lui, pentru o persoană care afirmă că nu dă doi bani pe părerile mele despre ea, te agăți cam mult de ele!

Și asta fu suficient pentru a o scoate pe Faye din sărite.

— Încrezut...arogant....se sufocă ea de nervi.

Cu un gest elegant, Kane se sui în șa, nemaiacordându-i nicio atenție.

Faye privi plină de iritare cum el se depărtează cu grație. Era evident faptul că echitația se număra printre sporturile lui preferate. Părea că face un singur corp cu animalul de sub el.

-Cine te crezi, aristocrat de două parale? strigă ea, deși el nu o mai putea auzi.

De fapt, Kane era la fel de furios. Și pe el însuși, dar și pe ea. Pe ea, pentru că îl înțepa cu orice prilej pe care îl găsea, pentru că nu uita vorbele pe care el le spusese într-o clipă de iritare, dar mai ales pentru că nu părea să fie atrasă nici a mia parte din cât se simțea el atras de ea, iar pe el – pentru că era destul de prost încât să-l deranjeze faptul că ori de câte ori el făcea o încercare de a se apropia de ea, aceasta eșua lamentabil din pricina retragerii ei. Dar, în definitiv, el era un bătrân în ochii ei, așa că tot ce mai putea spera era faptul ca măcar să nu-l considere și libidinos, pe deasupra. Trebuia să accepte o dată pentru totdeauna că în ochii ei el era o persoană non grata.

Faye era destul de obișnuită cu analiza interioară ca să-și dea seama că cel mai mult o enervase ultima lui remarcă nu pentru că era falsă, ci din contră, pentru că era foarte adevărată.

Remarcase deja seara precedentă cum era privit de femei în general. Probabil că nici ea nu făcea excepție. Aproximarea lui o tulbura peste măsură, suficient cât să se întrebe cum ar fi fost un sărut de-al lui, și poate și ceva mai mult de-atât.

„Ți s-a suit berea la cap, fato!”

Dar Faye era prea corectă cu ea însăși ca să știe că nu era așa. Poate că o plimbare cu motocicleta o mai liniștea puțin și o făcea să-și bage mințile în cap.

Scoase autovehicolul din grajd, apoi se duse să se spele și să se schimbe.

— Vai, Doamne! își duse mâna la inimă Amanda când o văzu pe Faye și vestimentația acesteia pătată.

— Ei, nici chiar așa! rânji Faye. Nu sunt decât eu, Faye.

Trecu mai departe cu o fluturare a mâinii.

— Bună ziua, domnișoară Faye, o salută Rooney când o văzu, fără să aibă nici cea mai mică uimire la apariția ei.

— La fel și ție, Rooney, zâmbi fata. Cum, nicio remarcă vis-a-vis de această magnifică ținută, adevărată operă de artă pe care tocmai am distrus-o? zise ea, arătând cu o mână pantalonul cochet, stil pană, care fusese roșu, și cămașa care fusese roz, puțin mai lungă, și care era cambrată pe talie cu ajutorul unei curelușe subțiri, din piele.

Valetul zâmbi.

— Domnișoară, se înclină el cu solemnitate, dacă eram mai puțin înțelept, nu supraviețuiam într-o astfel de slujbă până acum.

— Să știi că ai dreptate, zâmbi ea.

— De fapt, nelămurirea mea era legată mai mult de pantofi, o privi el șmecher.

Faye râse amuzată.

— Se pare că nu mai e un secret pentru nimeni că nu sunt în stare să merg pe tocuri kilometrice. Dar ăștia sunt mai acceptabili, își arătă ea pantofii roși, cu toc mic. Sau cel puțin au fost, se corectă ea, văzând petele de ulei de motor.

Râseră amândoi, ea cu gura până la urechi, el mai cu moderație.

— Mi-ați văzut stăpânul?

Râsul fetei se opri brusc și puse mâna pe clanța ușii camerei sale, apăsând în jos.

— De fapt da, Rooney. S-a dus la o partidă de călărie. Făceau o pereche frumoasă, mai adăugă ea cu malițiozitate.

Rooney o privi uimit de aprecierea din tonul ei, și încântat în același timp. Dar încântarea îi fu de scurtă durată când ea continuă pe un ton acid:

— Doar că mi-era greu să-mi dau seama care era de fapt animalul dintre ei doi...

Rooney oftă, apoi îndrăzni.

— Chiar nu vă place stăpânul meu deloc? Trebuie să vă spun că se numără printre preferații doamnelor.

Faye îi aruncă o privire oblică, înainte de a răspunde pe un ton nonșalant:

— Ei, atunci n-o să pice de pe niciun soclu dacă nu mă număr printre ele, nu? îi făcu ea cu ochiul, apoi intră în cameră și închise ușa în spatele ei.

Oare Rooney văzuse prin ea mai mult decât crezuse?

După ce-și făcu dușul binemeritat, își trase pe ea costumul de piele, încălță bocancii până la jumătatea gambei, își luă casca la subraț și plecă la plimbare cu motocicletă.

Ținutul era într-adevăr minunat. Casele erau îngrijite, iar drumul șerpuia încadrat de o pădure bogată. E drept că oamenii priveau ciudat la ea, dar oricum era mai bine decât la vilă, unde tot timpul avea impresia că e privită sub lupă și unde trăia de parcă ar fi mers pe ouă. Așa era...liberă!

Sări peste prânzul de la vilă, preferând să mănânce în sat și să vorbească cu localnicii.

Când îndrăzni să se întoarcă, se înserase deja.

Opri motorul în fața porților, pentru a nu face prea multă gălăgie.

— Unde ai umblat până acum?

Tonul lui Kane era mai mult îngrijorat, dar Faye nu băgă de seamă. Tot ce realizează ea era faptul că el îi cerea socoteală pentru acțiunile ei. Își ridică sprâncenele și răspunse cu sarcasm:

— Păi să știi, tăticule, că m-am rătăcit puțin și am întârziat peste ora de intrat în casă, se fadosi ea în batjocură.

Kane văzu efectiv roșu înaintea ochilor și o apucă de braț cu un gest mai degrabă brutal.

— Încetează să-mi mai vorbești așa, mârâi el printre dinții strânși.

Faye își smulse brațul la fel de violent din strânsoarea lui. Îl fulgeră cu privirea.

— Atunci încetează să-mi mai vorbești tu așa, îi răspunse ea pe un ton identic cu al lui.

Ea se depărtă pentru a-și duce motocicleta în grajd.

Kane nici nu realizează bine că se ținea după ea cu pași mari, iritați.

— Ce mai e? Întrebă ea ofuscată.

— Chiar ai impresia că ești de capul tău, nu-i așa? făcu el înclădat. Tu nu ai niciun stăpân. Nu ascuți de nimeni, nici măcar de bunele maniere. La prânz, toată lumea s-a întrebat pe unde oi fi umblând. Ca să nu mai pomenesc de faptul că toți servitorii erau îngrijorați, de la cel mai tânăr, la cel mai bătrân... — Dacă îți dau replică și la asta, mă lași în pace?

Era evident că tonul ei era aproape rugător.

— Acultă, zise ea, într-adevăr, nu am stăpân. Toată viața mea am fost propriul meu stăpân și nu voi începe de-acum încolo să răspund în fața cuiva. Punct. Cât despre bunele maniere, deja ai stabilit că nu sunt tocmai ce se numește o „educată”, așa că speram că acest subiect este de-a dreptul încheiat. Cât despre absența mea la masa de prânz, zău că ar trebui să-mi dai o medalie, și nu să te răstești la mine. Îți dai seama că, de când suntem aici, și tu și eu, am avut parte de prima masă tihnită? Și nu te mai ține după mine ca mânzul după iapă! se răsti ea.

Kane se opri ca și cum s-ar fi lovit de un zid, abia acum realizând că exact asta făcea, chiar dacă expresia ei lăsa mult de dorit. Făcu stânga-mprejur și o anunță pe un ton abrupt:

— Seara asta se lasă cu grătar în curte. Cred că tânărul Johnoson se va liniști când te va vedea, mai aruncă el cu ironie.

Faye încă pufăia supărată când coborî în sfârșit din camera ei în curte.

Pe suprafața vastă a acesteia erau amenajate pavilioane cochete, cu mese de curte aranjate cu gust. La fiecare dintre aceste pavilioane erau agățate câte două lampioane. Oamenii forfoteau, parcă ceva mai destinși la aer, decât fuseseră cu o seară în urmă.

Grătarele erau amenajate la o distanță apreciabilă, astfel că fumul nu deranja oaspeții.

Faye oftă. Ar fi dat orice pentru o pereche de blugi comozi și un tricou de bumbac cu mânecă scurtă. Dar, neavând încotro, își trăsese pe ea un pantalon strâns pe picior, din spandex roșu, și o bluză stil tunică de culoare albastră. În picioare purta cei mai comozi pantofi pe care îi găsisese, unii albaștri, cu talpă ortopedică. Considera că vestimentația era prea pretențioasă pentru un grătar, dar, când privi la ceilalți, constată că aceștia

erau și mai elegant îmbrăcați. Își strânsese părul într-o coadă în vârful capului, din care scăpa o şuviță rozalie pe lângă față.

— Faye! se entuziasmă Pierce când o văzu.

Ea îi făcu cu mâna și el se aventură în întâmpinarea ei.

— Pe unde ai umblat azi toată ziua? se interesă el cu un soi de reproș în voce. Faye dădu din umeri și răspunse cu amabilitate:

— Am vizitat împrejurimile.

Pierce se aplecă intim către ea și îi șopti conspirativ:

— După cină vom juca baba-oarba în labirint. Cred că o să fie amuzant. Te bagi?

— Sigur ca da, răspunse ea, bucuroasă.

— Acum hai să căutăm pavilionul tău, o prinse el de braț cu familiaritate.

Kane îi privea fără nici o expresie atunci când ei se apropiară.

Faye se întrebă dacă omul acesta nesuferit se relaxa vreodată. Chiar și la o cină în aer liber, unde evident că trebuia să fii mai degajat și mai lejer, Kane purta tot un costum din trei piese. Singura concesie făcută unui astfel de eveniment era faptul că-i lipsea cravata, iar nasturele de sus al cămășii era descheiat. Dar adevărul era că el era cu atât mai nesuferit cu cât arăta în largul lui, evident elegant, foarte stăpân pe el și – cel mai deranjant – foarte atrăgător. Degeaba își spunea ea că era un aristocrat îngâmfat, plin de ifose, pedant și bătrân. Se putea să fie toate astea, de altfel. Problema era că, pe lângă toate astea, era și foarte viril, masculin, plin de sex-appeal. Și, colac peste pupăză, o făcea să devină nervoasă, adăugând stări ei naturale de agitație și mai mult neastâmpăr.

Kane se ridică cu eleganță când aceasta ajunse în dreptul mesei și se înclină respectuos.

— Bună seara, salută el cu deferență.

Pierce îi răspunse la fel. Până și Faye se văzu obligată să încline capul și să răspundă extrem de manierat: — Bună seara, lord Knightely.

Surpriza se putu citi cu ușurință în ochii lui Kane.

— Deci ce facem? se interesă Pierce apoi. Ne amestecăm puțin prin mulțime sau rămâi la masă?

Faye se scutură ca de un fior neplăcut.

— De fapt, zise ea de parcă ar fi avut cenușă în gură, nu mă încântă nici una din variante. Mulțumesc, Pierce, dar cred că o să mă descurc de una singură de-aici înainte.

Pierce păru iritat, dar Faye știa că bunele maniere îl împiedicau să spună ce avea de spus. Ea pe asta se și baza.

— Atunci, mai zise el, nu uita că ai promis să joci baba-oarba în labirint! Faye râse.

— Pe cuvânt că nu voi uita. Cred că va fi amuzant.

Apoi tânărul se depărtă, iar Faye aruncă o privire prin toată curtea, în căutarea unui lucru interesant.

— Baba-oarba în labirint? întrebă lordul pe un ton la fel de elegant ca și până atunci.

Faye îl privi din poziția în care se afla, cu o lumină întrebătoare în ochi, așteptând ca el să comenteze mai departe.

— Nu sună prea matur, zise el cu satisfacție.

Faye îi zâmbi mios.

— De aceea nu joacă decât tinerii, îi replică ea. Așa că cei ca tine nu au ce să caute în joc.

Trăsăturile lordului deveniră și mai rigide. Oare de ce, se întrebă el, îl deranja atât de mult orice aluzie a ei referitoare la vârsta lui?

— Sper că îți dai seama, continuă el, că e destul de riscant să mergi legat la ochi într-un labirint.

Faye își flutură mâna cu nepăsare.

— Nu ști niciodată peste ce poți da, îi atrase el atenția.

Tânăra căscă ostentativ, ca și cum sfaturile lui o plictiseau, apoi se opri brusc î,

n mijlocul căscatului, ca și cum tocmai ar fi realizat ceva.

— S-ar putea să ai dreptate, răspunse ea, luându-l prin surprindere.

Abia când ea continuă pe un ton în care se ghicea râsul își dădu el seama că de fapt ea nu fusese de acord cu el deloc.

— S-ar putea să fie ascunși prin tufișuri căpcăuni. Sau te miri ce monștri. Haide, Knightley, îl ironiză ea, n-ai niciun pic de sânge în venele-alea

aristocratice ale tale? Unde ți-e spiritul aventurii? Adrenalina? Of, vârsta asta! mai zise ea, clătinând din cap cu o falsă compasiune, depărtându-se.

Faye se îndreptă apoi spre locul unde se desfășura activitatea principală, adică spre locul unde erau amenajate grătarele.

— Bună seara, salută ea cu entuziasm pe cei care întorceau carnea.

— Domnișoară Cameron, răspunseră ei. Dar ce faceți aici? O să vă murdăriți și o să vă umpleți de miros.... Ea le făcu cu ochiul.

— Ce sens are să faci grătar, dacă nu miroși? se hlizi ea.

Apoi, fără să mai aștepte, luă un clește de întors carnea și începu să facă ce făceau și ei. Vorbea cu însuflețire, ciupind din când în când cu degetele câte o bucățică de carne direct de pe grătar, pe care apoi o băga în gură, mestecând cu plăcere.

— Ce avem de băut? se interesă ea.

— Punch, domnișoară, îi răspunse Preston.

Faye se strâmbă.

— Dar pentru dumneavoastră am pus deja berea la rece, îi destăinui el în continuare, zâmbind. Fata îi dădu o plamă zdravănă pe spate a mulțumire. — Păi și ce mai aștepți?

În timp ce servitorul se îndrepta spre lăzile frigorifice din apropiere, Faye se mai aplecă deasupra grătarului pentru a verifica dacă e gata carnea, dându-și șuvița roz pe după ureche.

— Vă vine să credeți? auzi Kane o voce de damă.

Se ridică la comandă, înclinându-se. Femeia din fața lui era foarte elegantă, cu părul prins într-un coc din care nu scăpa niciun fir. Vocea acesteia îl luase prin surprindere, căci el o privise concentrat pe Faye. — Doamnă, salută el curtenitor.

— Lord Knightely, zâmbi ea subțire. Mă pot așeza?

— Dar vă rog, îi trase el scaunul. Spuneați?

Știa că Gail Middleborough era proaspăt divorțată. De patru ori divorțată. Și mai știa despre ea că era în căutarea celui de-al cincilea soț. Foarte atrăgătoare, cu foarte mulți bani, și cu o educație aleasă, ar fi fost o parteneră ideală. Nu neapărat pentru căsătorie, dar pentru petrecerea timpului liber, cu siguranță. Și era evidentă privirea cu care ea îl învăluia. Cu toate astea, Kane era iritat de apariția ei, și mai ales de comentariile ei.

— Vă vine să credeți cum poate face de râs numele Cameron această mică parvenită? reformulă ea întrebarea inițială. Se amestecă cu servitorii, face treburile lor și se mai umple și de acel miros neplăcut. Oare ce-o fi fost în mintea lui Cameron cel bătrân de-a trimis-o pe această sălbatică în locul elegantei Diana?

Faye strânse din maxilare. Nu că îi păsa ei de creatura aceea atrăgătoare care se așezase lângă lord și-l sorbea evident din priviri, îi zâmbea intim și bătea din gene la el! Dar faptul că vorbeau în timp ce se uitau la ea denota faptul că vorbeau de fapt despre ea. Și nu trebuia să fii un mare ghicitor ca să-ți dai seama cam ce-ar fi putut să vorbească! Își strâmbă gura cu ironie la adresa lui, privindu-l țintă.

Kane îi prinse căutătura și simți nevoia ridicolă de a se ridica și de a se duce la ea pentru a-i spune că el nu vorbea nimic la adresa ei. Dar educația îi interzicea cu desăvârșire să o lase pe Gail singură la masă, cu vorbele în gură. Așa că își strânse maxilarele și se sili să o asculte în continuare.

— De fapt, familia Johnson, ca și toți ceilalți, au sesizat înclinația tânărului Pierce pentru această micuță necioplită și te asigur că dacă n-ar fi avut numele Cameron atașat de persoana ei, i-ar fi interzis acestuia să-i acorde fie și cea mai neînsemnată privire. Dar așa...cine știe? Poate că se întrevește chiar și o logodnă la orizont, își mai dădu ea cu părerea. Oricum, întreaga lume de aici, și se înțelege că vorbim de lumea bună, nu face altceva decât să comenteze cu privire la ea...

— Este o seară minunată, nu crezi? o întrerupse el.

Gail păru nedumerită, apoi își reveni repede. Era convinsă că lordul îi făcuse de fapt ei un compliment. Așa că zâmbi cu afectare și se grăbi să răspundă pozitiv.

— Cu siguranță că e o seară minunată, lord Knightley.

— Și aranjamentul din grădină este cu adevărat fabulos, mai zise el.

Gail privi în jur, de parcă abia atunci ar fi observat locul.

— Da, îngăimă ea, presupun că este.

Faye se apropie cu o farfurie pe care o trânti pe masă cu zgomot. Apariția ei aduse cu sine și un miros inconfundabil de fum.

Gail se strâmbă cu ostentație și se ridică alene, întrebând-o pe tânără în același timp:

— Cum este?

— Vrei să spui carnea? făcu ea nedumerită.

— Vreau să spun cum este să miroși ca servitorii? îi aruncă Gail cu răutate. Ochii lui Faye străluciră.

— Ei, cum să fie? făcu ea pe un ton dulce. Cu siguranță altfel decât miroase prin sălile de tribunal în caz de divorț.

Gail își pierdu zâmbetul și se depărtă înțepată.

Faye se trânti pe scaun și începu să mănânce cu poftă, în timp ce, din când în când, ducea sticla cu bere la gură. Văzu că lordul o privește. Dar nu-i adresă niciun cuvânt și, după ce termină repede de mâncat, îl lăasă singur.

Kane mănăcă singur din nou. Apoi, rând pe rând, cupluri, femei sau domni, veniră să-și prezinte omagiile și să-l salute. Deși curtenitor ca întotdeauna și mai ales politicos, Kane fu mai mult absent. Pentru că el o căuta cu privirea pe Faye. O zări la un moment dat, tăvălindu-se prin iarbă cu labradorii familiei Crenshaw și râzând. Era evident că tânăra se distra de minune, fără să-i pese că-și păta hainele de iarbă, și fără să-i pese de urmele lăsate de câini pe ele.

Faye frecă pe burtă câinii, care o linseră cu recunoștință. Fata începu să râdă, dar mintea ei era în altă parte. Văzuse cât de respectat era Kane Knightley. Oamenii mai că i se ploconeau la picioare. Era cu adevărat un aristocrat cu sânge nobil în vene. Se vedea din poziția capului, din felul în care își ținea spatele și umerii, din trăsăturile feței sale, din felul în care vorbea cu lumea – respectuos, dar distant. Bărbații îl priveau cu invidie, iar femeile....ca și cum ar fi fost desertul dintr-un meniu! gândi ea și râse din nou.

— Te distrezi? auzi ea vocea lui Pierce.

Faye îl privi și se ridică, scuturându-și pantalonii. Era oricum inutil, pentru că petele de iarbă rămaseră la locul lor.

— De fapt, chiar mă distrăm, îi explică ea.

— Vii acum la baba-oarba?

— Sigur că da.

Bărbatul o luă atunci de mână și amândoi alergară spre grupul de tineri aflați la intrarea labirintului. Trecură chicotind pe lângă masa la care se afla Kane, fără să-i arunce măcar o privire.

Acesta își strânse maxilarele văzându-i mână în mână, iar când îi auzi chicotind își încleștă mâna involuntar pe pahar. Ochii i se îngustară când îi văzu pe tineri cum trag la sorți și cum Faye iese în pierdere, fiind legată la ochi cu o eșarfă închisă la culoare.

Cei mai în vârstă îi priveau cu amuzament și cu îngăduință.

— Fii atentă, Faye, îi zise Pierce tare. Trebuie să umbli prin labirint, până prinzi pe unul dintre noi, după care trebuie să spui cine e. Dacă ai ghicit, cel prins îți va lua locul, legat la ochi. Dacă nu, tot tu vei fi! — S-a făcut! zise aceasta.

Restul tinerilor chicotiră și intrară în labirint.

Dupa ceva timp, Faye putu să recunoască în sinea ei faptul că lordul avusese dreptate când afirmase că joaca asta nu era o idee prea bună. Era destul de dificil să fii în labirint și fără să mai fi legat la ochi. Mai ales că labirintul nu era luminat deloc, așa că eșarfa era aproape de prisos. Vântul adia și crengile foșneau, făcând-o să-i fie foarte greu să se ghideze după sunetele pe care tinerii le făceau. Înainta greu, cu precauție și cu mâinile întinse ba în față, ba în lateral, pentru a nu se lovi și pentru a găsi următorul culoar în labirint.

Când mâinile ei dădură peste conturul unui corp, îl prinse repede și cu satisfacție.

— Te-am prins! zise ea bucuroasă. Acum să vedem cine ești....

Pipăi acel contur până ce mâinile ei dădură peste fața acestuia. Îi atinse pomeții, apoi buzele. Deschise gura, uimită. I se părea că e....duse mâna la eșarfă să o scoată, dar fu împiedicată. Buzele peste care trecuse în treacăt cu degetele îi cuprinseseră gura.

Faye fu atât de surprinsă, încât inițial nu schiță niciun gest.

Apoi mâinile îi fură prinse captive, ca pentru a o împiedica să-și scoată legătura care-i acoperea ochii.

Dar ea știa oricum cine era el. Mirosul lui era inconfundabil. Statura lui era unică. Așa că de unde până unde buzele lui erau peste ale ei? Încercă să se elibereze de strânsoarea mâinilor lui, dar aceasta se întee.

Ca și sărutul.

Își încheștă destul de furioasă dinții, dar limba lui trecu de acest zid de apărare cu destul de puțin efort.

Când gura ei fu invadată de aroma lui, cu un geamăt din gât, Faye capitulă. Își împreună la rândul ei, limba cu a lui, gustându-i esența, simțindu-i textura. Așa cum făcea și el cu ea.

Apoi el o trase de încheieturi până o lipi de trupul lui, făcând-o să-i simtă masculinitatea, tăria.

Buzele acestea aristocratice nu erau deloc țepene acum. Din contră, se mulau după ale ei, se pliau peste ale ei. Și nici limba lui nu era prea politicoasă. Nici rigidă. Din contră, era dezlănțuită, sălbatică, fierbinte.

Intenția lui Kane nu fusese deloc aceea de a o săruta. Venise după ea dintr-un impuls pe care nu și-l putuse explica, dar care îi dictase să o urmărească pentru ca ea să nu pățească nimic rău. Fusese chiar și el luat prin surprindere când mâinile ei îl prinseră. Sperase să poată trece neobservat, nedetectat. Sperase să nu fie recunoscut. Tremurase ușor când degetele ei îi atinseră pomeții, dar când acestea se mutară asupra buzelor lui, o dorință profundă explodase în el, făcându-i imposibil să se mai poată abține din a o gusta.

Ea opuse rezistență la început și încercase să-și scoată eșarfa, deci însemna că nu știa cine era el. Și mai opuse rezistență și când începuse s-o sărute. Dar abia ce-și strecurase limba în umezeala gurii ei, că ea începu să răspundă sărutului, cu un geamăt de plăcere din gât. Sunetul scos de ea, cât și faptul că îi întorcea sărutul îl scoaseră din minți. O lipi de el, făcând-o să simtă exact cât de mult o dorea. Ar fi vrut ca brațele ei să-i cuprindă gâtul, dar nu o putea elibera. Pentru că atunci ea și-ar fi scos eșarfa și l-ar fi văzut. Numai Dumnezeu știe ce ar fi fost ea în stare să-i facă sau să-i zică dacă ar fi știut că era el.

Se auziră niște râsete în apropiere și el îi dădu drumul brusc, făcându-se nevăzut.

La fel brusc pe cât începuse, tot așa se și termină totul.

Faye se trezi dintr-odată eliberată. Aproape că se clătină. Își smulse repede eșarfa de la ochi, dar nu mai era nimeni.

Dar ea știa foarte bine cine fusese cel care o sărutase.

Cine ar fi zis că dincolo de gheața aparentă a venelor, lordul Knightley nu numai că ardea de un foc lăuntric, dar era capabil să și extindă focul până în măruntaiele ei?

CAPITOLUL V

Și acum? se întrebă ea oftică, dând pentru a nu știa câta oară cu pumnul în pernă.

Faye era iritată că încă se gândea la sărutul atât de neprevăzut al lordului. Știa că de fapt, așa e în firea femeilor, să ia în seamă orice flecușteț. Căci ea își amintea de toate sărutările primite. Deci nu era mare lucru un sărut. Chiar deloc. Nu era nici primul, nici ultimul care avea s-o sărute. Atunci de ce se gândea într-una la el? Și, mai grav, de ce i-o lua inima la trap când se gândea, și de ce i se umezeau palmele? Probabil că el nu dorise decât să-i demonstreze că avusese dreptate când îi spusese că nu se putea ști peste ce anume puteai să dai în labirint, mai ales legat la ochi.

Așa că, în loc să doarmă, de ce stătuse ea trează întreaga noapte, gândindu-se la un sărut fără importanță? Un sărut care nici măcar nu se intenționase a fi sărut, ci doar o lecție? Căci cu siguranță că el nu dorise cu adevărat s-o sărute, nu? Pentru că nu erau mai mult de două zile de când îl auzise cu propriile ei urechi afirmând că nici drăguță nu se putea numi...

Strânse din maxilare cu furie, mai dădu câțiva pumni în perna care-i servise drept sac de box și sări din pat.

Dacă-și va schimba atitudinea, ori dacă-l evita mai mult decât o făcuse până atunci, ar fi dat de bănuț, în sensul că l-ar fi făcut să se întrebe dacă nu cumva ea își dăduse seama de cine anume o sărutase în labirint. Și nu vroia deloc să-i dea satisfacția asta.

„Dar pentru numele lui Dumnezeu, scoateți din cap chestia aia ridicolă de-aseară!” se autoadmonestă ea, privindu-se în oglinda băii și văzându-și

buzele murdare de pastă de dinți. „N-a fost nici măcar un sărut în adevăratul sens al cuvântului! El a vrut să-ți dea o lecție! O lecție și-atât!”

Apoi, spiritul ei înnăscut de dreptate o forță să mai recunoască și alte lucruri.

— Da, mormăi ea, dar lecția aia pe care ți-a servit-o a fost fierbinte rău și ți-a făcut neuronii scrum!

Întoarsă în cameră, aruncă o privire ceasului. Era devreme după standardele celorlalți. Cum însă se foise toată noaptea în loc să se odihnească, tare mai simțea nevoia unei cești cu cafea neagră și tare! Deschise ușa camerei sale cât putu de încet.

— Bună dimineața!

— Vai, Doamne, sări ea, ce m-ai speriat! Bună și ție, se încruntă ea la el. Ce faci pe culoar la o oră atât de matinală?

Persoana gândurilor ei se materializă în fața ochilor, astfel că se întrebă dacă era adevărat că prin forța gândurilor manifestai fizic dorința. Nu că ea l-ar fi dorit pe el, Doamne ferește! La această idee, își strânse buzele, iritată.

Fața lordului era la fel de imobilă, doar că ochii lui păreau că o cercetează mai cu atenție.

— De fapt, zise el, mă îndreptam către grajduri...

Iar dacă ea nu ar fi fost lipsită de obișnuitul ei simț al observației, ar fi putut băga de seamă că el era îmbrăcat ca pentru a călări, în pantaloni strânși pe picior și tricou mulat. Privirile ei zăboviră puțin mai mult deasupra corpului lui, apoi își întoarse grăbită capul.

— Înțeleg, zise ea. Păi...atunci...nu mă lăsa să te rețin de la treabă, îi făcu ea cu ochiul.

Faye se întoarse ca pentru a coborî scările care duceau la bucătărie, dar el îi puse o întrebare. — De fapt, zise el încet, mă întrebam dacă n-ai vrea să-mi faci onoarea de a mă însoți...

Tânăra se întoarse pe călcâie, surprinsă.

— Atâta onoare, se strâmbă ea, dar cu delicatețe de această dată. Ai un mod foarte protocolar de a vorbi, nu-i așa? îl întrebă ea, curioasă la rândul ei.

— Așa am fost educat, explică el pe un ton egal.

— Spre deosebire de mine, punctă ea.

El făcu o pauză, apoi reluă pe același ton jos.

— Ascultă, chiar îmi pare rău că am vorbit fără să gândesc. Te rog să mă crezi, că de obicei, nu fac remarci personale vis-a-vis de nimeni. Eram însă furios și îngrijorat. Știu că nu e o scuză, dar asta este. Dacă tot ai de gând să-mi reproșezi chestia asta, atunci mai bine uită de propunerea mea de a călări împreună.

— Îngrijorat? se agăță ea de acest cuvânt, deoarece scuzele lui chiar păreau sincere și ea nu știa cum să reacționeze. De ce ai fi fost îngrijorat?

Kane oftă.

— Pentru că mă întrebam dacă, după lovitura pe care ai suferit-o, nu cumva erai mai rănită decât ai fi vrut să recunoști.

Faye rămase și mai surprinsă. Rânji, dar nu era rânjetul ei obișnuit, sarcastic, ci mai mult autoironic.

— Am pielea groasă, Knightley. Credeam că ai băgat de seamă lucrul ăsta până acum.

De fapt, întreaga lui atitudine, elegantă, curtenitoare, și mai ales scuzele atât de sincere, o deconcertaseră complet. Mai ales că nimic din alura lui nu o lăsa să înțeleagă vreo satisfacție ascunsă din cauza a ceea ce se întâmplase în labirint. Confuzia i se citea cu ușurință pe față, așa că lordul îi zâmbi cu prietenie, zăpăcind-o și mai rău.

— Sunt deci iertat? se interesă el.

Faye ridică din umeri. Era o aberație să pretindă că încă mai era supărată, mai ales când el îi întindea, în felul său, o ramură de măslin.

— Presupun că da, răspunse ea.

Zâmbetul lui se lărgi, iar ea zise repede.

— Dar asta nu înseamnă că suntem prieteni acum sau mai știu eu ce. Mai ales că la noi, pacea nu prea are cum să dureze.

Kane se apropie de ea și îi puse o mână pe umăr.

— De ce, Faye? întrebă el șoptit. De ce nu poate să fie pace între noi?

Atingerea lui îi provocă tinerei un fior și simți de parcă i se puse un nod în gât. Înghiți cu greutate, apoi îi dădu mâna la o parte.

— Știu și eu? făcu ea. Probabil că de fel.

Kane își văzu respinsă atingerea și simți că se înfurie. „Nu erai la fel de recalcitrantă aseară, când ne sărutam...” îi veni lui să zică. Dar desigur că nu putea spune așa ceva, pentru că altfel s-ar fi dat de gol și ea i-ar fi făcut un scandal monstru. Deci era destul de dezamăgit din cauza faptului că ea răspunse cu destul entuziasm sărutului unui simplu necunoscut, pe când lui îi respingea orice tentativă de apropiere. Și mai ales nu-i putea spune nimic pentru că, în orele de veghe de azi-noapte, ajunsese la concluzia că, deși manierele ei lăsau mult de dorit, ea era mai lady decât cele care primiseră o educație aleasă, dar nu se comportau ca atare, nici măcar în viața privată. Deci, nebun sau nu, el luase hotărârea să curteze această tânără lady îndărătnică. Și cu siguranță că nu-și putea începe curtea declarându-i-o în gura mare, mai ales că chiar ea îl auzise afirmând contrariul.

— Deci? zâmbi el, înarmându-se cu răbdare. Îmi vei face, oare, plăcerea de a mă însoți? Faye își apucă buza de jos cu dinții, privind tavanul.

-Eu știu, zise ea, băgându-și o șuviță de păr în gură. Chiar crezi că e o idee bună?

— De ce n-ar fi? insistă el.

Ea oftă înciudată, fulgerându-l cu privirea.

— De parcă n-ai ști.

Pentru câteva clipe, Kane avu impresia că ea se referă la ce se întâmplase în labirint și simți că i se scurge tot sângele din cap. Dar, după și mai puține clipe, se liniști, auzind-o vorbind în continuare.

— Noi nu putem să stăm prea mult timp împreună fără a începe să ne certăm și să ne dorim să ne scoatem ochii, explică ea.

— Pariezi? o provocă el leneș.

— Ce?

— Pariezi că de data asta voi fi un adevărat gentleman și nu-ți voi da ocazia să-mi scoți ochii?

Faye zâmbi ironic.

— Vrei să spui că au fost momente când ai uitat să mai fii un gentleman?

Kane ar fi mușcat din ceva, dar își jurase că va avea răbdare ca s-o cucerească, așa că nu replică, ci doar o privi. Fata țâțâi și dădu apreciativ din cap.

— Să știi că ai putea să fii un gentleman, dacă stau și mă gândesc bine, zise ea. Așa că nu risc să pariez decât când sunt sigură că voi și câștiga.

— Deci mă însoțești?

Kane simțea nevoia să tropăie de nerăbdare și să-și tragă palme pentru insistență. Se întrebă când, în toată viața lui, mai insistase atât de mult pe lângă o femeie doar pentru a-l însoți la o partidă de călărie?

Răspunsul îi veni instantaneu. Niciodată.

— Să mă schimb, răspunse ea, apoi dispăru repede în camera ei.

Kane rămase surprins de acceptarea ei, dar și încântat. Expresia i se citea cu ușurință pe față, așa că nu fu deloc greu pentru Rooney s-o interpreteze.

— Înțeleg deci că ați ajuns la gânduri mai bune în ce o privește pe domnișora Cameron, zise el către Kane.

Acesta surâse cu un soi de mulțumire.

— Ești un vulpoi bătrân, Rooney. Nu ți se poate ascunde nimic.

— Totuși, dacă-mi permiteți un sfat, mai zise bătrânul, fiți atent la reputație, domnule.

Kane păru nedumerit și acest lucru i se citi în priviri.

— Reputație? Despre ce tot vorbești, Rooney?

— Domnișoara Cameron nu face parte dintre cele care să poată fi compromise. Cred că bătrânul Cameron v-ar căuta și-n gaură de șarpe, cu tot titlul nobiliar al domniei voastre.

— Pe cuvânt, Rooney, facem o banală plimbare călare, pentru dragostea lui Dumnezeu, și nu e vorba despre nimic necuviincios. Nu-ți lăsa imaginația să umble prea mult!

Rooney făcu o plecăciune, dar în ochi îi lucea o lumină șmecherească.

— Îmi cer iertare, domnule, dacă am exagerat. Altfel spus, să vă pregătesc un coș de picnic cu ocazia acestei plimbări?

— Asta este ceea ce se numește cu adevărat o idee minunată, Rooney. Așa să faci. Vom fi la grajduri.

Privi gânditor cum valetul se depărtă, spunându-și în același timp că devenise un mare mincinos. Îi spusese lui Rooney că nu avea de gând nimic mai mult, decât o banală plimbare călare. Dar adevărul era că tare mult i-ar fi plăcut s-o compromită nințel pe încrezuta domnișoară-le-știe-pe-toate Cameron!

Aceasta îl făcu să tresară când apăru din camera ei, îmbrăcată pentru echitație. Ca de obicei, bunele maniere îl obligară să nu privească mai jos de ochii ei, deși costumul pretențios de călărie, roșu cu negru, îi venea ca turnat, mulându-se pe formele ei subțiri, și tare și-ar fi clătit privirile studiindu-i toate curbele, cu lux de amănunte.

— Ești gata? o întrebă el cu răsuflarea cam tăiată.

— Să mergem, zise ea însuflețită.

El se înclină cu eleganță și spuse:

— După tine.

Faye își ridică o sprânceană. Oare ce-avea el de gând de se purta atât de frumos cu ea?

Kane nu avea momentan nimic mai mult în gând decât să-și plimbe ochii peste spinarea ei dreaptă, apoi peste posteriorul ei ferm, rotund, pus bine în evidență de pantalonul strâmt, peste linia curbată a coapselor feminine, dar evident bine făcute. Își imaginează cum ar fi să fie ținut captiv între acele coapse și primul fior de dorință îi arse măruntaiele și-l făcu să-și rețină un oftat. Însă privirea lui fu din nou citită cu ușurință de către Rooney, când acesta le ieși în întâmpinare cu coșul pregătit.

— Bună dimineața, domnișoară, o salută el pe Faye.

— 'Neața, salută ea veselă, plasându-i un țocăit sonor pe obraz. Și ăsta ce mai e?

— Domnul Knightley s-a gândit că o să vă facă plăcere să mâncați la aer, îi explică valetul, evident emoționat de genstul ei spontan de afecțiune.

Faye îl privi pe Kane buimacă.

— Domnul Knightley, îl maimuțări ea pe Rooney, s-a gândit foarte bine.

Apoi ea o luă înaintea, nedumerirea putând fi cu ușurință detectată, mai ales când ea clătină din cap.

— Nu știi ce aveți în cap, se aplecă Rooney către Kane, dar ce-am citit eu adineauri în ochii dumneavoastră, era cu siguranță intenția de a o compromite pe domnișoara Cameron.

Kane râse.

— Nu-ți face griji, Rooney, indiferent de gândurile mele, domnișoara Cameron a ta va fi în perfectă siguranță.

— Mă bucur să aud asta, domnule. Știam că sunteți un adevărat gentleman. Kane ridică și el din sprâncene.

— Oh, Rooney, nu din cauza asta. Constat că educația primită se subțiază din ce în ce mai mult în prezența domnișoarei în cauză. Deci nu manierele mele o fac să fie în siguranță.

— Atunci? se înruntă Rooney ușor.

— Faptul că gândurile mele nu corespund cu gândurile ei.

Apoi Kane luă coșul și se depărtă, fluierând ușor. Ar fi vrut ca vorbele lui să fi sunat mai puțin a dezamăgire, dar știa că valetul său nu se lăsase păcălit.

Acesta, însă, avea propriile lui păreri cu privire la gândurile domnișoarei Cameron. Poate că ceea ce gândea ea nu era exact pe aceeași lungime de undă cu ce gândea Kane Knightley, dar nici prea departe nu credea să fie!

— Să te ajut? se oferi Kane.

— Nu e cazul, îl atenționează Faye. Nu m-am născut în șa, dar cele câteva lecții pe care le-am luat de la bunicul, m-au ajutat cât de cât să știu unde e un capăt al calului și unde e celălalt.

De fapt, cele câteva lecții îi arătaseră ceva mai mult de atât, constată Kane, văzând grația cu care fata încăleacă, dar și ținuta corectă în mers. Însă această ținută corectă o determina să-și scoată pieptul în față, atrăgând astfel atenția asupra sânilor ei rotunzi. Kane se întrebă când oare începuse să halucineze și să-și imagineze tot felul de lucruri legate de această tânără, care, evident că nu făcea același lucru în legătură cu el?

— Deci ce descoperiri ai făcut ieri, în timpul plimbării tale? îi întrerupse ea șirul gândurilor? Ceva interesant de văzut sau de făcut?

Kane îi aruncă o privire iute. Oare ea era în stare să-i citească gândurile? Sau erau ele atât de evidente pe fața lui? Dar nu, Faye nu vorbise cu dublu înțeles. Din contră, îl privea cu o curiozitate senină și interesată. El își dresе glasul înainte de a vorbi, sigur că i-ar fi sunat altfel răgușit.

— De fapt, am dat peste un iaz drăguț la ceva distanță de aici, zise el, urmărind cu plăcere cum ochii ei se rotunjesc de mulțumire.

— Foarte tare, zise ea. Mergem acolo? Și poate așezăm și masa?

— Dacă vrei...Urmează-mă, dădu el pinteni calului.

Călăriră în tăcere până ce ajunseră acolo. Erau amândoi destul de uimiți cât de mult le făcea plăcere compania celuilalt atunci când nu se certau.

— Mereu am fost de părere că bărbații sunt mai frumoși atunci când tac din gură, comentă ea încet.

— Poftim? făcu el. Poți să repeți, te rog? Mă tem că nu am fost atent.

— Uite, vezi? ironiză ea. Felul ăsta pompos al tău de a vorbi...Spuneam că arăți mai bine când taci din gură.

Kane fu iritat de ironia ei, dar se forță din nou să se controleze. Zâmbi chiar, deși zâmbetul lui aducea mai mult cu un rânjet.

— O să iau în calcul numai complimentul.

— Sper că știi că nu am intenționat să fie unul, îi atrase ea atenția.

— Ți-am spus că-ți voi demonstra că voi rămâne un gentleman perfect, îi readuse el aminte.

Faye se strâmbă cu un dispreț nedisimulat de data asta la auzul vorbelor lui.

— Mda, trăgăună ea cuvântul, ce să-ți povestesc! Voi, așa zișii gentilomi, cu aerele voastre superioare și cu vorbele voastre elegante, cu manierele voastre spilcuite....

În tonul ei se ghicea o adevărată ură, așa că lordul fu nedumerit.

— Am spus ceva greșit? se interesă el.

— Nu, murmură ea în surdină. Greșit nu e ceea ce spui, ci ceea ce ești...

Disprețul, resentimentul, aproape ura din glasul ei erau atât de vizibile, încât Kane le simți ca și cum ar fi fost îndreptate direct către el. Și poate că chiar erau. Tonul ei îl făcu să se cutremure.

— De ce spui asta? întrebă el pe un ton scăzut.

Dar se vedea pe fața ei că Faye nu era atentă și că gura ei vorbise parcă fără ea, ca și cum ea nici nu ar fi fost conștientă. Pentru prima dată o vedea năpădită de niște gânduri atât de neplăcute, încât lui Kane îi venea să o cuprindă cu brațele și să o asigure că totul era în regulă.

— Faye?...

Ea tresări ușor, de parcă firul gândurilor ei fusese prea greu de străpuns.

— Ce? făcu ea cu dezinvoltură.

— De ce ai spus așa ceva?

Pentru câteva momente, ea îl privi cu un soi de nedumerire, ca și cum nu știa la ce se referă el, apoi dădu din umeri.

— Ei, doar mă știi, făcu ea cu nonșalanță, sunt mereu gata să arunc astfel de vorbe...Nu mai lua și tu în seamă toate alea....Am ajuns? schimbă ea subiectul, văzând întinderea liniștită a apei.

Kane știa că ea abandonase cu tact discuția, la fel de bine precum știa și când e mințit. Iar el putea să jure că Faye tocmai îl mințise când făcuse ultimele afirmații. Sentimentul ei profund de neplăcere față de aristocrație era mai adânc și mai plin de ranchiună decât se vedea la prima vedere și cu siguranță că provenea de la o rană necicatrizată încă. Se dădu jos de pe cal dintr-un salt, apoi se îndreptă spre ea, pentru a o ajuta.

— Permite-mi, făcu el.

Ea se uită de sus la el.

— Ți-am spus că mă descurc și singură.

Kane îi zâmbi frumos.

— Sunt convins de asta. Dar te rog, fă-mi plăcerea și mie și dă-mi voie să te ajut...

Oftând, Faye își lăsă mâna într-a lui.

Dar într-adevăr, ea se descurca mai bine singură, căci ea se lăsă cu toată greutatea pe el, dezechilibrându-l pentru un moment. Trupul ei se lovi de al lui, venind în contact cu el, iar strânsoarea lui se accentuă, pentru a o ține.

Faye își ținu răsuflarea. Dar nu din teama de a cădea. Ci din senzația care o cuprinse când îi simți duritatea și masculinitatea.

Kane își ținu și el răsuflarea. Dar nu din cauză că ea ar fi fost prea grea. Ci datorită momentului în care moliciunea ei, contururile ei feminine se loviră de ale lui, rigide și tari.

Pentru câteva momente, niciunul dintre ei nu mai respiră. Inimile le băteau furioase în coșurile piepturilor, iar atmosfera din jurul lor deveni încărcată de emoții reținute.

Dar n-ar fi fost ea o idioată să dea curs chemării pentru a verifica dacă într-adevăr, trupul lui era la fel de tare precum îi părea? Și n-ar fi râs el până ar fi căzut pe spate dacă ea s-ar fi supus acelei atmosfere impregnată cu dorință?

Cu un râs tremurat, Faye se redresă, încercând să salveze aparențele și se depărtă ușor de el.

— Ți-am spus că mă descurc mai bine singură. Vezi ce dezastru ambulant sunt? Sper că nu te-am lovit, mai făcu ea cu o îngrijorare falsă, văzând că el e la fel de țeapăn.

Oare ea îi simțise în vreun fel dorința și încerca să pretindă contrariul? se întrebă Kane, la rândul lui.

— Nu, deloc. Ești ușoară ca o pană.

— Mâncăm sau ce? încercă ea să dea o nouă notă jovială atmosferei prea tensionate.

Kane se îndreptă din nou către calul lui, un frumos armăsar negru, cu o pată albă pe frunte, care fornăia ca și cum ar fi simțit agitația lordului.

— Pune osul la treabă, Knightely, îl luă ea în derâdere. Aici nu sunt nici servitorii de la conacul Crenshaw, nici bunul Rooney, care să-ți bage în gură.

Cu mișcări forțat calme, Kane întinse pătura și așeză coșul cu mâncare. — De ce faci asta? se limită el să întrebe, în timp ce scotea mâncarea.

— Adică? făcu ea mirată.

— Adică de ce pentru o clipă îmi cazi în brațe la propriu, pentru ca în momentul imediat următor să fii iar țeapoasă ca un arici?

Faye păru că se gândește câteva clipe la un răspuns satisfăcător, apoi zise:

— Poate pentru că, în general, am o bâcă pe voi ăștia care vă numiți aristocrați. — Și se poate ști de ce?

Faye zâmbi ca un îngerăș.

— Asta chiar nu se poate.

Apoi, fără să-i mai acorde atenție, ea începu să-și dezbrace hainele de călărie.

— Dar pentru dragostea Domnului, ce faci?

Ea își ridică sprâncenele la auzul tonului lui imperativ.

— Stai liniștit, frate, nu intenționez să te violez, rânji ea. Pur și simplu vreau să fac o baie în iazul ăsta.

— Dar...dar..., se bâlbâi el când ea își dezvălui sutienul roz cu negru și slipul minuscul la set, n-ai costum de baie...

— Și vezi vreo diferență între cele două? râse ea.

— Dar .. te poate vedea cineva! explodă el.

Faye râse batjocoritor și se uită în toate părțile, ca și cum nu era destul de evident faptul că singurul care o poate vedea era chiar el.

— Cui îi place – să se uite, făcu ea. Cui nu – să nu, mai azvârli ea, înainte de a se arunca în apă.

Lui Kane începuseră să-i țiuiască urechile. Imaginea ei doar în lenjerie intimă îi zdruncinase atât stăpânirea de sine, încât reacționase aproape ca un puritan stupid și timid. De parcă nu mai văzuse femei dezbrăcate la viața lui! Și încă destul de frumoase, aprecie el. Dar niciuna din femeile care-i fuseseră iubite nu avusese această alură de jumătate femeie, jumătate copil, jumătate diavol, jumătate înger. Făcu tot posibilul să nu se uite spre Faye, în timp ce aceasta înota sau se relaxa, făcând pluta. Își jurase că se va comporta ca un gentleman și va face asta, chiar de ar fi fost să moară! Ceea ce poate că chiar așa ar fi fost, își mai zise el, văzând grămada ei de haine lăsate în dezordine, care îl făceau să se gândească la o altă dezordine, legată de intimitate și așternuturi. Gemu neauzit, în timp ce dorința din el căpăta proporții.

Deci tipul nici măcar nu se uita în direcția ei, nu? își zise ea în ciudată. E drept că ea spusese să nu se uite dacă nu-i place, dar nici așa! Oare încercase să-i atragă atenția asupra ei, indiferent prin ce mijloace? Temându-se că ar fi fost un răspuns pozitiv, se grăbi dintr-odată să iasă din apă.

— Nu te îmbraci? o întrebă el de parcă ar fi mestecat carton.

Iritarea lui Faye începu să crească în intensitate.

— Dacă nu cumva ai pitit vreun prosop în dos, atunci trebuie să știi că nu am cu ce să mă șterg. Așa că voi sta aici, doar în sutien și chiloți, cerându-mi scuze că-ți ofensez pudorea, până ce mă va usca soarele, îl luă ea în derâdere.

Kane își încleștă maxilarele și se rugă ca ea să nu privească în direcția taliei lui, pentru a nu se face și mai mult de râs în fața ei. Ereția lui era atât de vizibilă, că se mira că ea nu observase. De fapt, era convins că, dacă ar fi băgat de seamă, ea ar fi făcut mișto de el și ar fi râs în hohote. Cu maximă nonșalanță pe care o mai putea pretinde, luă câteva șervețele din coș și le puse în poală.

Faye se așeză pe pătură relaxată, lăsând razele soarelui să-i usuce pielea. Oftă mulțumită și închise ochii. Kane profită de acest moment și-și lăsă ochii să se bucure de priveliștea pe care ea o oferea. Fragi și frișcă! Așa arăta pielea ei și el ar fi dat orice să vadă dacă nu cumva avea și același gust! Această idee îl făcu să geamă și-și mască sunetul gros, excitat, printr-o tuse nefirească.

Faye deschise doar un ochi întrebător.

— Te-ai înecat cu ceva? Să te bat pe spate? făcu ea cu amabilitate.

— Nu, mulțumesc, răspunse el cu un calm forțat. Puțin cidru a luat-o pe unde nu trebuia, minți el. Ea dădu din umeri.

— Cum vrei.

Apoi păru că o idee care nu-i convine îi trece prin cap și adăugă mușcător:

— Oricum, să știi că nu sunt contagioasă!

Kane lăsă dintr-odată jos copanul pe care îl ținea în mână și se întinse spre ea, luând-o prin surprindere. O apucă de încheietura mâinii cu același gest brusc și îi puse mâna pe pieptul lui.

— Dacă ești așa de dornică să mă atingi, de ce nu o faci prin alte părți? șuieră el gros.

Faye clipi uimită, apoi încercă să-și degajeze mâna.

— Ce te-a apucat? întrebă ea cu evidentă nedumerire.

— Împungi, înțepi, provoci...până aduci omul la capătul tuturor răbdărilor, îi zise el încet.

Vocea lui era joasă și răgușită, având un ceva anume. Acest ceva făcu ca sângele lui Faye să-i circule dintr-odată mai repede prin vene.

— Dă-mi drumul! se răsti ea, văzând că încercările ei de a se elibera rămân zadarnice.

Kane o privi fix, cu o pâclă cețoasă pe ochi. Privirea lui o făcu să se înfioare. Și aceasta avea în ea un ceva nedefinit, care îi făcea pielea ca de găină și care o făcea să simtă că o furnicau sânii.

— Dă-mi drumul, repetă ea mai încet.

El o ascultă, aproape aruncându-i mâna.

— Fii atentă, Faye, o preveni el, nu-ți mai forța atât de mult norocul. Într-o bună zi s-ar putea să și primești la schimb, și s-ar putea să nu poți duce pe cât de mult ai să primești!

Ea nu răspunse la început, apucându-se să mănânce. Apoi, ca și cum nu ar fi găsit răspuns la ce o măcina, întrebă:

— Ce-ai vrut să spui cu asta?

El înghiți mâncarea înainte de a-i răspunde calm.

— Tu chiar nu știi?

Drept replică, ea dădu din umeri.

— Ești prea provocatoare, o acuză el. Te dezbraci ca o pipiță în fața oricui se nimerește, îl ademenești fâțâindu-te cu pielea ta albă și apoi ai pretenția la civilizație!

Faye mai întâi se albi, apoi se înroși de nervi. Încercă să-și calmeze temperamentul. Numără până la zece. Apoi până la douăzeci. Își urmări respirația. Făcu tot ce era omenește posibil să nu izbucnească. Dar nu reuși. Apucă copanul mare și-i arse una cu el, plină de o furie vecină cu isteria. — Porcule! zbieră ea.

Kane rămase șocat.

Faye îi mai arse una, tot cu copanul.

— Mizerabil nenorocit!

Apoi începu să-l lovească într-una, murdărindu-l de grăsime. Bucăți de carne începură să sară în toate părțile, dar mai ales pe hainele lui și în părul lui.

— Aristocrat de doi bani! Nu-i așa că te crezi mare și tare, iar femeile sunt gata toate să se facă preș la picioarele tale?

Kane se ridică, furios la rândul lui, dar mai mult șocat de loviturile ei cu copanul.

Faye se ridică și ea, intimidată de expresia pe care o zări în ochii lui.

Când el făcu primul gest către ea, tânăra o rupse la fugă. Fără să se gândească prea mult, Kane se luă după ea. Cu un mic țipăt, Faye iuți pașii, aruncându-se în apă și începând să înoate ca apucata.

Dar când îl văzu cum își scoate tacticos pantofii înainte de a se arunca în apă după ea, furia ei și teama ei se transformară în amuzament și hohote de râs.

Țipă din nou când simți cum mâna lui o apucă de picior, dar râsul îi însoți sunetul. El o ridică din apă, ținând-o de brațe. Expresia de pe fața lui era cruntă, așa că ea încercă să-și rețină râsul. Dar figura lui încruntată, însoțită de urmele roșii de la loviturile ei și de petele de grăsime de pe față, o făcură să izbucnească din nou în hohote convulsive și nereținute.

Furia lui Kane nu numai că se domoli când simți că de data asta râsul ei era sincer, neprefăcut, cu adevărat amuzat și nu unul batjocoritor, dar îl și înduioșă, ba chiar îi trezi și lui amuzamentul.

— Deci sunt de râs acum? se prefăcu el că se încruntă și mai rău.

— Gata, ridică ea palmele ca și cum s-ar fi predat, gata. Suntem chit. Tu m-ai insultat, eu te-am bătut cu copanul. Eu m-am udat din nou, iar acum te-ai udat și tu. Eu zic că suntem chit, mai râse ea.

— Chit? Chit??? se prefăcu el mirat. Nuuuuu, nici pe departe! Se pare că ai uitat de murdăria mea!

— Lasă că ai compensat cu scosul pantofilor! hohoti ea. N-ai să ști niciodată cum arătai când ți-ai scos tacticos pantofii, deși erai plin de carne, grăsime și mai ales, de nervi!

— Și acum cine mă curăță de toate astea? se interesă el sobru, deși tonul îi dezmințea trăsăturile feței.

— Ei, cred că vom reuși să ajungem la un compromis, zâmbi ea cu sinceritate.

Își scoase mâinile din apă și începu să-i șteargă cu mișcări blânde, fața. Kane nici nu se clinti sub atingerea ei.

Faye îi privea genele ude și abia acum realizează cât de lungi erau și cât de dese Albastrul ochilor lui nu mai părea deloc de gheață, ci părea mistuit ca de o flacăra. Trecu cu degetele ude peste pomeții lui aristocratici, peste maxilarele late, apoi peste buzele senzuale. La această atingere, Kane se apropie instinctiv mai mult de ea, iar respirația lui deveni mai greoaie. Ar fi fost ușor să-și înfigă degetele în părul ei și să-i prădeze gura. Dar gestul de apropiere trebuia să vină numai și numai de la ea. Așa că tot ce făcu Kane fu să-și lipească ochii de buzele ei de parcă le-ar fi sărutat.

Degetele fetei începură să tremure ușor. Și ei i se înteeți respirația; se întrebă când oare el ajunsese atât de aproape și de ce oare părea că privirea lui atârna de buzele ei? Își amintea oare sărutul de azi-noapte? Fusesse ceva mai mult decât o simplă lecție? Acum ei erau atât de aproape, iar el îi privea buzele atât de fix, încât parcă o tenta să probeze, o tenta să cedeze. Se înclină și ea puțin mai mult, gata să-și lipească buzele de ale lui.

Oare așa fusese tentată și mama ei?

Amintindu-și de acest lucru, Faye se încordă și-și lăsă mâna să cadă. Se depărtă apoi și zise pe un ton abrupt:

— Gata, te-am curățat.

Kane o privi în timp ce ea înota înapoi spre mal. Era mai mult decât simplu capriciu din partea ei, era convins acum. Când el îi aruncase acele vorbe grele, o recunoștea, ea păruse pe cât de furioasă, pe atât de rănită. Oftă când o văzu cum își îmbracă hainele peste pielea udă.

— Te rog să mă ierți pentru ce am spus mai devreme, zise el. Nu am nicio scuză, dar tot ce spune în apărarea mea e că mă aduseseseși efectiv la capătul răbdărilor.

A deschise gura să spună ceva, dar el i-o luă înainte.

— Și înainte să-mi atragi atenția, știu, se pare că am început să-mi cer scuze cam des. Ar fi de preferat să nu mai am motive pentru care să-mi cer

atâtea scuze, nu? zâmbi el ușor stânjenit. Sincer, nu am vrut să insinuez nimic insultător la adresa ta, îți jur.

— Să uităm de asta, dădu ea din umeri. Sunt obișnuită cu insultele. Atâta doar, după cum ai și văzut, nu prea reacționez bine la ele. Așa că cine o face, o face pe riscul lui.

Kane râse încet și-și mângâie încet falca.

— Am băgat de seamă. Acum ce zici? Terminăm de mâncat?

Mâncară în liniște, fiecare preocupat de propriile gânduri și aruncând către celălalt din când în când câte o privire furișă.

— Ei, oricum nu puneam eu preț pe aerele tale de mare domn, zise ea ca și cum ar fi tras o concluzie. Asta a propos de ce ai spus mai devreme, îl înțepă ea.

Kane primi reproșul în plin, așa că singurul lucru pe care îl mai putu face e să aprobe.

— Mă tem că ai dreptate, oftă el adânc. Dar ce pot face? Sunt doar un om, la urma urmelor, dincolo de orice titlu și educație!...

Fu surprins de lumina din ochii ei când spuse:

— Ei, asta cred că e cea mai frumoasă concluzie la care ai ajuns până acum toată viața ta! Bate cupa! Mai zise ea, ridicând o mână cu palma întoarsă către el.

El o privi nedumerit.

— Cum adică să bat cupa?

Faye râse.

— Și mai ziceai că eu sunt aia needucată! îl ironiză ea. Hai, pune-o aici! Dă-mi cinci! Of, nu v-au învățat nimic cu adevărat important la școlile-alea și internatele-alea scumpe?

Ea îi arătă ce vrusese să spună și cum se face, apoi caută în coș.

— Onorabilul Rooney s-a gândit să pună și pentru mine o bere? murmură ea, apoi tot ea își și răspunse. Sigur că da! Scumpul de el! Țsta de valet! Ai mare noroc cu el! Kane miji ochii.

— Știi, glumi el, pentru o pipiță ești extrem de afectuoasă cu unii oameni! zise el, referindu-se la afecțiunea pe care ea i-o demonstra valetului său. Cu Rooney, cu toți servitorii...

- Adică cu oamenii care contează cu adevărat! i-o tăie ea cu răceală.
 - Nu a fost un comentariu răutăcios, se apără el, ci a vrut să fie un compliment.
- Faye se relaxă, apoi miji și ea la rîndul ei ochii la el și zise tărăgănat:
- Știi, pentru un boșorog, te menții încă în formă!

CAPITOLUL VI

- A propos de asta, făcu el încet, chiar așa de bătrîn mă vezi?
 - Ei, nu chiar matusalemic, dacă asta vrei să auzi, dar cu siguranță destul de...matur. Copt. Adică...destul de în vîrstă, nu?
 - Cu toate astea nu am mai mult de 33 de ani.
- Faye dădu din cap aprobator.
- Vezi, zise ea, destul de în vîrstă deci. Eu am 22.
- Kane tăcu din gură, gînditor. După un timp, împins parcă de o forță care nu-i aparținea, reluă conversația.
- Și deci crezi că este imposibil ca cineva tînăr, de vîrsta ta, de exemplu, să-și poată alege un partener de vîrsta mea?
- Faye se întrebă dacă ceva din atracția pe care ea o simțea pentru el i se citise cumva. Cum știa din experiență că cea mai bună apărare e atacul, își compuse o față destul de ironică atunci cînd îl întrebă:
- Vrei să știi dacă-mi place de tine, Knightely?
- Trăsăturile lui se crispară din nou. Ea era cel puțin prea directă. Dar nu i-ar fi pus o astfel de întrebare cu siguranță dacă răspunsul ei ar fi fost pozitiv. Așa că el scutură din cap a negare.
- Nu e cazul tău, preciză el. Mă întrebam așa...în general.
- Cu toate astea, felul în care pusese ea întrebarea „Vrei să știi dacă-mi place de tine”, denota multă inocență din partea ei. Numai un copil ar fi folosit o astfel de formulare și el se simți înduioșat. Ea era o contradicție. Era, pe cît de îndrăzneată, pe atît de naivă. Totuși el sesizase că ea nu-l contrazisese deloc atunci cînd el îi spusese că știa că ea nu-l plăcea și se simți mohorât.
- Faye ridică din umeri.

— N-am de unde să știu asta, făcu ea.

Replica ei nu făcu altceva decât să-i întărească mai mult convingerea că ea nu se simțea atrasă de el deloc.

— Dar nu te-ai gândit să te așezi la casa ta?

Uimirea din ochii ei era atât de mare, încât cu siguranță că nu avea cum să fie prefăcută.

— Adică să mă mărit?

Oripilarea ei era evidentă. Păru chiar că se și cutremură la o atare idee.

— Doamne ferește!

Dar el? se întrebă el șocat de descoperirea pe care tocmai o făcuse. Oare chiar se gândea că ar trebui să o ia de soție înainte de a o „compromite”? Ar fi putut el să trăiască toată viața lângă ea? Răspunsul care îi veni în minte îl cutremură până în adâncul sufletului. Dumnezeuule! Era îndrăgostit până peste cap de această tânără, care nu făcuse nimic altceva decât să-l împungă, să-l insulte și să-l tachineze! Viața lângă ea cu siguranță că nu ar fi fost ușoară! Dar nici plictisitoare! Era inutil chiar să se întrebe ce sentimente avea ea pentru el. Știa. Dar asta nu însemna că-l dorea mai puțin. În ochii ei, el nu era nimic mai mult decât un bărbat prea în vârstă pentru ea.

— Știi, reluă el conversația, pe timpuri, dacă un bărbat și o femeie erau găsiți singuri împreună, erau obligați să se căsătorească.

Faye se strâmbă.

— Bine că nu trăim în acele timpuri, făcu ea cu ușurare.

— Dar să știi, că chiar și în vremurile noastre, când un bărbat și o femeie dispar împreună singuri pentru câteva ore, cel puțin în cercurile noastre, ea e aproape compromisă.

Faye rânji.

— Te temi pentru reputația mea, sau a ta, Knightley?

Ironia ei avu darul să-l irite. Dar acest sentiment tot era mai bun decât senzația de durere care-i cuprinsese inima cu câteva minute în urmă.

— Domnișoară, făcu el pe un ton glacial, reputația mea e fără pată, menționează el.

— Serios? Își lărgi ea rânjetul. De ce? Ești virgin?

Lui Kane nu-i veni să creadă că roșește. Nu-și aducea aminte nici măcar un singur moment în viața lui când se mai simțise atât de stânjenit. Dar această senzație îl înfurie totodată. Scrâșni din dinți. — Tu nu-ți pui niciodată lacăt la gură?

— Zău dacă nu ești! Începu ea să râdă.

Scos cu adevărat din fire, el se întinse din nou către ea și o prinse de mână, trăgând-o peste el pe jumătate. El își închise ochii pe jumătate și o întrebă insinuant.

— Vrei cumva să-ți fac vreo demonstrație?

Faye înghiți în sec. De la distanță, apărarea ei împotriva farmecului devastator pe care lordul îl degaja era tachinarea și ascuțimea limbii. Dar când el o atinge, toate astea păreau să se evapore la fel de repede ca ceața în razele nemiloase ale soarelui.

— Doamne, încercă ea să glumească, dar repede te mai aprinzi!

Kane preferă să dea cu totul altă conotație vorbelor ei.

— Da, șopti el insinuant, așa e, mă aprind repede. Oare ce ai de gând să faci în privința asta?

Faye îl privi o clipă cu nedumerire, neînțelegând ce vrea el să spună. Dar când Kane îi curpinse mijlocul și o așeză peste el, ea simți între coapsele ei dovada de netăgăduit că, indiferent pentru care motiv, el era complet excitat. Înțelegând ce anume dorise el să spună, ea încercă să se ridice.

— Lasă-mă! îi ceru ea imperios.

Dar el nu păru s-o audă. Iar dacă o auzi, nu păru să-i dea ascultare. Zise, în schimb:

— Ei, Faye? Ce-ai de gând să faci în privința asta? repetă el întrebarea. Doar te-am avertizat că vei primi mai mult decât ceri!

Ea se smuci din nou, dar strânsoarea brațelor lui era ca de oțel. Furia ei începea să se transforme în foc lichid care-i parcurgea venele. Senzația de a-i simți masculinitatea incontestabilă îi dilata vasele de sânge, iar în partea de jos a abdomenului parcă se strânsese o miere fierbinte, fluidă. Pentru câteva clipe se lăsă moale peste el, lăsându-și formele feminine să se bucure de tăria ca de oțel a corpului lui.

Kane simți schimbarea ei subtilă și fu străbătut de un fior atât de puternic, încât tremură. Își slăbi strânsoarea, iar cealaltă mână a lui îi

mângâie obrazul, trecând apoi cu degetele peste buzele ei, apoi îi curpinseră ceafa, trăgând-o ușor către el.

Faye era aproape învinsă. Deși el îi mângâia buzele, ea simțea atingerile lui drept în miezul feminității ei. Oare așa se întâmpla? Era atât suficient ca s-o facă să uite ce însemnase pentru mama ei această devastare a simțurilor? Un fior plăcut îi șerpui pe șira spinării când mâna lui îi curpinse ceafa. Privi gura lui întredeschisă, în timp ce o apropia de el. Nu, ea nu era ca mama ei!

Se smulse cu violență din strânsoarea lui care acum era blândă, apoi îi zise cu dispreț:

— După câte defecte ai, mai ești și libidinos pe deasupra!

Valul de plăcere pe care Kane îl simțise până atunci se stinse instantaneu. Nu și dorința. Se ridică și el, la rândul lui.

— Dar a fost....

Se opri dintr-odată. Ce-i putea spune? Fusesse oare adevărat că numai el fusese prins în acea atmosferă fierbinte? Și totuși nu credea. Deși viața lui amoroasă nu cuprindea un șir neîntrerupt de amante, avea destulă experiență totuși în a recunoaște atunci când o femeie simte plăcere în brațele lui. Iar ei îi plăcuse, era sigur de asta! Chiar dacă luciditatea îi apăruse deranjant de rapid, pentru câteva clipe, ea fusese pe punctul de a se lăsa în voia lui.

— Nu te mai obosi să mă insulti, îi aruncă el. Nu faci decât să-mi demonstrezi și mai mult că ți-a plăcut!

Faye se înfurie nu pentru că el nu avea dreptate, ci tocmai pentru că avea. Dar mai făcu totuși o încercare de a salva aparențele.

— Da, îl ironiză ea, mi-a plăcut atât de mult că de-aia te-am și lăsat să mergi mai departe!

Kane dădu din umeri.

— Recunosc, ți-ai revenit destul de repede, dar nu încerca să minți, Faye. Dacă am apreciat ceva la tine, printre altele, a fost sinceritatea de care ai dat dovadă până acum. Spui că cei care fac parte din clasa mea socială sunt ipocriți. Ai grijă să nu devii deci ca noi!

Ea își mușcă buzele, rămasă fără replică.

Kane se apucă apoi să strângă totul în coș.

— Chiar dacă tu mă vezi într-un fel anume, continuă el pe un ton jos, măcar eu am decența să recunosc că timp de cele câteva momente te-am dorit. Și ce-i cu asta? Din câte văd, nu a căzut cerul peste mine.

Pământul nu și-a schimbat sensul de rotație. Și poți râde dacă vrei, o invită el, dar sincer nu îmi pasă. Pentru că eu, spre deosebire de tine, nu mă joc nici cu vorbe, nici cu sentimente.

— Nici eu nu mă joc! izbucni ea.

— A, nu? îi aruncă el o privire scurtă. De aceea ai preferat să mă insulti? Faye tăcu din nou din gură.

— Iar dacă spui că nu te joci, atunci de ce anume ți-e frică, Faye? o provocă el. Încaleci nenorocirea aia de motocicletă și mergi cu cea mai mare viteză, intri în gura lupilor și le ții piept, afirmi sus și tare că tu nu ai niciun stăpân, dar cu toate astea ți-e frică de un sărut. Fă-mă să înțeleg, îi ceru el.

Tonul lui era aproape obosit. Dar Faye nu reuși să scoată niciun sunet. El o privi, așteptând, dar ea își păstră încăpățânată gura închisă.

— Treaba ta, Faye, procedează cum vrei, îi zise el pe un ton de concediere care o afectă mai mult decât dacă ar fi zbierat la ea. Știi ceva? Încep să cred că nu eu sunt prea bătrân, ci tu ești prea copilă.

Înainte ca ea să mai poată replica, el se sui pe cal și dădu pinteni, lăsând-o singură.

Faye știa că fusese admonestată întocmai ca un copil răzgâiat. Pe de o parte, el avusese dreptate. Pe de alta, ce știa el? El nu fusese nevoit să crească în sărăcie, renegată de un tată care doar îi sedusese mama! El nu știa cum e să știi că din cauza ta mama și-a stricat tot restul vieții...El nu știa cum e să crești pe străzi, chiar dacă aveai pe undeva prin lume un tată bogat, care se pretindea manierat, elegant și aristocrat! Când amintirile începură să curgă dureroase, ea se lăsă înapoi pe pătura pe care Kane nu o strânsese. Poate că nu era chiar corect din partea ei să-l judece pe Kane după alt bărbat, după cel care se numise că fusese tatăl ei...și poate că nu era cu adevărat matur din partea ei. Dar dacă aceste lucruri o făceau să nu treacă prin ce trecuse mama ei, atunci ea prefera să fie așa. Numai o voce încăpățânată din mintea ei îi sufla insistent și-i spunea că poate senzația virilității lui și-ar fi meritat riscul.

Kane călărea înpoi furios. Nu o înțelegea. Și nu înțelegea cum de-i trecuse lui prin cap că ar vrea să se însoare cu ea! Nu era decât o...provocatoare! O...cochetă care ațâța bărbații, după care îi lăsa în plata Domnului, strigând sus și tare că ea nu fusese de vină cu nimic! Dar chiar când gândea aceste lucruri, el știa că nu are dreptate. Așa cum reflectase mai devreme, ea era jumătate femeie, jumătate copil.

„Vrei să știi dacă-mi place de tine?”

Vorbele ei inocente îi reveniră în minte. Furia i se domoli. Își încetini goana. De fapt, într-un fel misterios, ea îl plăcea. Întrebarea era cât de mult însă? Or el era dispus să vadă exact cât anume de mult. Numai un idiot ar fi lăsat să-i scape o astfel de șansă. Iar el, deși fusese numit în multe feluri, niciodată, nimeni, nu-l numise idiot.

Era destul de târziu când Faye reveni la conac. Drumul îi fu reținut de Gail, care-o privi veninos. — E-al meu! șuieră aceasta, aruncând fulgere din priviri.

— Poftim? întrebă Faye nedumerită.

Femeia mai în vârstă o apucă pe Faye de braț, scuturând-o.

— Nu te face că nu știi la ce mă refer! sâsâi Gail în continuare. Vorbesc despre lordul Knightley, la asta mă refer.

Faye rotunji ochii, înfuriată peste măsură de tonul, gestul și insinuarea lui Gail.

— Dacă nu-ți iei mâna de pe mine exact în secunda asta, mârâi Faye, jur pe Dumnezeu că ți-o rup!

Gail fu convinsă că Faye nu glumea. De aceea îi și lăsă mâna, cu un gest brusc. Se retrase precaută în spate, deși ochii ei încă aruncau fulgere.

— Un bărbat elegant ca lordul Knightley nu s-ar uita niciodată la una ca tine, îi mai aruncă Gail. Nu faci parte dintre noi, chiar dacă te numești Cameron! Nu ești decât o domnișorică vulgară care i se oferă pe tavă! o mai acuză ea. Iar el, fiind un bărbat cu sânge fierbinte, evident că nu va refuza ceea ce i se oferă! Dar te avertizez că lordul Knightley niciodată nu se va căsători cu o femeie cu care se culcă înainte de noaptea nunții! Așa se face în lumea bună, fetițo!

Lui Faye îi stătea pe limbă să-i spună că de fapt lordul Knightley făcuse ceva mai mult decât doar să se uite la ea. În schimb fu scârbită de ea însăși

din cauza faptului că se afla pe punctul de a se lupta pentru un bărbat pe care nici măcar nu era prea sigură că-l vrea.

— Mă bucur că nu fac parte dintre voi, rânji Faye la cealaltă femeie. Cât despre Knightley, îşi studie ea unghiile cu plictiseală evidentă, îţi aparţine în totalitate, draga mea.

Gail fu foarte surprinsă de vorbele fetei şi acest lucru se putu citi cu uşurinţă pe chipul ei. Faye rânji.

— Dar ce credeai?

— Dar...., se bâlbâi Gail, dar...toată lumea ştie că aţi fost plecaţi împreună timp de ore întregi.

— Ei şi? o provocă Faye. Mare scofală! Lumea îşi închipuie cam multe lucruri...

Apoi, depărtându-se, Faye îi mai aruncă pe un ton de avertizare:

— Nu-ţi doreşti să te pui cu mine, doamnă! Nu uita, că eu nu sunt ca voi! Eu nu mă mulţumesc să rostesc simple vorbe ipocrite şi meşteşugite. Eu, când trebuie să lupt, o fac cu pumnii!

Fata se depărtă cu demnitate, nepăsându-i că Gail rotunjise ochii de mirare.

— E-al meu! o maimuţări Faye pe Gail, privindu-se în oglinda băii. Vorbeşte lumea, se strâmbă ea mai departe! Cui îi pasă, madam?

Un ciocănit în uşa dormitorului îi întrerupse tirada şi se deplasă curioasă. Spera că nu era...Dar nu era decât Rooney.

— Da, Rooney?

Acesta se înclină cu respect.

— Mă întrebam, domnişoară Faye, dacă v-a spus cineva că în seara asta se poartă ținută obligatorie pentru vals.

Tânăra îşi duse mâna la gât.

— Pentru va...ce???

— Pentru vals, zâmbi Rooney.

— Rahat! oftă ea cu nemulţumire, lăsându-se să cadă pe pat.

— Mă gândeam că ar fi bine să ştiţi! mai zise el, nebăgând în seamă înjurătura ei.

Faye arată disperată pentru câteva clipe, apoi se redresă.

— Ei, atunci cred că în seara asta mă voi eclipsa rapid după cină şi gata.

— Mă tem, domnișoară, că nu e chiar așa de simplu. — Ce vrei să spui?

— Mă tem că nimeni nu se poate sustrage valsului. Este un dans obligatoriu la nunta domnișoarei Crenshaw și toată lumea trebuie să valseze.

Sângele pieri de pe fața lui Faye.

— Dar...dar eu nu știu să valsez....

Rooney își reținu un zâmbet. Fusese sigur de acest fapt. Pe fața lui însă, nu se citi nimic decât respect.

— Oh! făcu el. Asta va fi, într-adevăr, o problemă. Desigur că puteți refuza să valsați, explicându-le situația...

Faye îi luă vorbele din gură, exact cum se așteptase și Rooney că va face.

— Mda, se exprimă ea tipic americaneste, și să le dau alt motiv de bârfă și de răs pe socoteala mea, nu?

Faye își cuprinse buza de jos cu dinții, gânditoare. Apoi, dintr-odată, își ridică niște ochi strălucitori spre el.

— Desigur, pocni ea din degete, tu ai putea să mă înveți câțiva pași. Și să nu-mi spui că nu ști!

— Domnișoară, oftă Rooney, nu e vorba că nu știu, dar vă gândiți la oasele mele bătrâne?

— Ei, haide Rooney, nu cred că ești chiar atât de cocsat încât să nu te poți bățai nințel! se încruntă ea.

— Poate...dacă l-am ruga pe stăpânul meu...., sugeră el.

— Nu! sări Faye.

Dar era prea târziu. Rooney deja intrase în camera lordului. Prin ușa întredeschisă, Faye le putea auzi murmurele. Dar ea știa că Knightley va refuza cu siguranță. Nu se despărțiseră în termenii cei mai buni, ca să zică așa. De aceea aproape că-i săriră sprâncenele de mirare când îl văzu pe Rooney revenind însoțit de acesta.

— Rooney mi-a spus că ai nevoie de ajutor? se interesă el.

Dacă el ar fi avut vreun ton zeflemitor sau vreo privire cunoscătoare, ori dacă vocea lui ar fi fost furioasă, ea chiar i-ar fi trântit cu ceva în cap. Dar în el nu se ghicea decât o cordialitate care o lăsă fără atitudinea belicoasă pe care o afișa de obicei. Ușor stânjenită, ea zâmbi strâmb.

— Nu a fost ideea mea, se scuza ea. Rooney a venit glonț la tine, deși eu am încercat să-l opresc.

— Nu este niciun inconvenient, spuse el pe același ton prietenos.

— Cică trebuie să valsez în seara asta, rosti ea dintr-o răsuflare. Îți imaginezi una ca asta? Abia mă pot ține pe picioare cu tocurile alea și eu trebuie să valsez! Nu că aș avea vreo idee cum se face asta... — Va fi o plăcere pentru mine să te învăț, dădu el din cap.

Ea îl privi printre gene și îl avertiză.

— Dacă ai de gând să râzi de mine...

Kane zâmbi.

— Sunt convins că, chiar și fără copan, ai tu la îndemână ceva cu care să mă lovești. Un zâmbet rușinat pluti pentru o clipă pe buzele ei. Rooney își dresă vocea.

— Dacă nu mai aveți nevoie de mine...

— Nu, Rooney, mulțumesc, îl concedie Kane cu amabilitate.

Bătrânul închise cu grijă ușa în urma lui. Abia după aceea își permise să zâmbească larg.

În cameră se lăsă liniște după plecarea lui Rooney.

— Deci cum se face asta? se interesă Faye cu răsuflarea cam tăiată.

Kane se apropie de ea cu pași lenți. Faye nu știu de ce în acel moment avu impresia că el se apropia ca un prădător. O străbătu un fior. Fiorul se înteeți când el îi cuprinse talia, trăgând-o spre el și lipind-o de corpul lui. — Ce faci? aproape că țipă ea.

Kane își ridică o sprânceană.

— Credeam că te învăț să valsezi, zise el cu răbdare, deși lumina din ochii lui îi dezmințea cumințenia vorbelor.

— Ah, da, îngăimă ea.

— Acum tu îți pui o mână pe umărul meu, uite-așa, îi arată el, reducând și mai mult distanța dintre ei, iar cealaltă mână o pui aici, își arată el propria mână. Apoi te lași ușor pe spate, încercând să-ți menții gâtul cât mai ferm. Fiecare explicație era însoțită de demonstrație. Demonstrația în sine nu se dorea a fi nimic mai mult decât o lecție, dar această lecție de dans îi încălzea trupul lui Faye și o făcea să fie conștientă din nou de corpul lui, de aura lui de masculinitate, de virilitatea lui de netăgăduit. Începu să respire

mai greu și să se înroșească ușor. Când simți fermitatea coapsei lui între propriile ei picioare, feminitatea ei păru să se încingă și să înflorească. Pentru Kane, aceste lecții erau o desfătare. Avea acum o scuză pentru a se apropia de ea, pentru a o putea ține în brațe, pentru a-i simți feminitatea mătăsoasă, căldura pe care ea o emana. Nici nu vru, nici nu putu să rămână detașat. Bărbăția îi devenise rigidă și îi presa șlițul pantalonilor. Era absolut convins că Faye îl putea simți, mai ales după ce-și strecurase un picior între ale ei.

Faye își dresă vocea care sună răgușită până și pentru propriile ei urechi.

— Mhm, chiar e necesar ca partenerii să stea așa aproape? se interesă ea.

— Ai să vezi de ce e necesar, îi răspunse el pe un ton la fel de răgușit, mulțumit că ea nu se retrage încă.

— Fie, acceptă ea. Și acum?

— Acum trebuie să ții ritmul, îi explică el mai departe. Un', doi, trei... Un' doi, trei...și-așa mai departe. Kane începu să valseze cu ea, rotind-o prin încăpere. La început, ei îi veni greu să-și potrivească pașii, dar după un timp se mai obișnuiră. Iar când prinse ritmul, râse cu bucurie.

— Hai că e chiar amuzant, râse ea.

Imediat își dădu seama că el nu ține ison hohotului ei de râs. Din contră, trăsăturile lui erau crispate și respirația lui fierbinte, pieptul ridicându-i-se și coborând rapid. Și din nou conștientiză evidența dorinței lui pentru ea. Involuntar, ochii i se opriră pe buzele lui senzuale.

Când Kane îi percepse schimbarea senzațiilor și mai ales când îi simți privirile asupra buzelor sale, încetini ritmul până ce se opriră complet.

Deși se opriră, nu-și schimbă poziția corpurilor. Ea încă se mai afla în brațele lui. Brațul lui încă îi mai înconjura talia. Respirau amândoi cu greutate. Ochii amândurora erau încețoșați, acoperiți de pâcla dorinței.

Fiecare era cât se poate de conștient de celălalt.

Apoi ochii lui Faye se mutară de la gura lui, la ochii lui, privindu-l ținută, aproape provocându-l. Într-adevăr, se gândi ea, ce rău putea să facă un sărut? Nu e ca și cum s-ar fi sărutat prima dată, nu? își mai zise ea, amintindu-și sărutul din labirint.

Kane știa că ochii ei îl provocau. Faptul că ea nu numai că i-ar fi acceptat sărutul, dar evident îl tenta, îl cerea, îi trimise un val și mai fierbinte de dorință în corp. Aproape că se cutremură.

Se aplecă deasupra ei, cu intenția clară de a da curs invitației ei de a o săruta.

Buzele ei se întredeschiseră ușor, în așteptare.

Kane o strânse și mai mult în brațe.

Ciocănitul care se auzi în ușă îi făcu pe amândoi să tresară, iar pe Faye să se desprindă brusc din îmbrățișarea lui.

— Domnișoară Faye? se auzi vocea lui Rooney.

Kane își înăbuși înjurăturile care îi veneau în valuri pe buze. Faye își reveni repede din starea de senzualitate latentă în care intrase. Deschise ușa.

— Da, Rooney? întrebă ea aproape cu ușurare, căci era conștientă că de data asta ea fusese cea care și-o căutase cu lumânarea.

Valetul privi de la unul la altul. Nu știa cu exactitate ce se petrecuse între cei doi, dar era evident că nimerise într-un moment extrem de prost. Și mai știa, văzând expresia de pe fața lordului, că-l va aștepta o serie de reproșuri din partea acestuia.

— Mă...scuzați, bolborosi el, lordul Knightley este solicitat în altă parte...

— Sigur că este, spuse Faye cu amabilitate.

Rooney se retrase cu discreție, în timp ce ea se întoarse către Kane și, încă surâzând, îi mulțumi cu sinceritate.

— Mulțumesc pentru lecții.

— Te rog, dădu el din umeri. Te asigur că mi-a făcut plăcere.

Ea se întrebă dacă el vorbea cu dublu înțeles și-l privi scutător. Neștiind care era răspunsul la această dilemă, se hotărî să ignore acest fapt.

— Și-ți mai mulțumesc pentru că nu mai ești supărat, mai zise ea încet, cu evidentă dificultate.

Kane tresări ușor la aluzia ei vis-a-vis de ce se întâmplase mai devreme la iaz.

— Eu nu țin la supărare, îi explică el. Însă constat cu plăcere că nici tu nu mai ești. Faye ridică din umeri cu o expresie mucalită.

— Așa și-așa, recunosc eu ea.

— Faye, avansă el către ea, ce te supără cu adevărat? se interesă el.

Tonul lui era sincer și invita la confidențe. Iar ea fu pe punctul de a-i explica de ce este ea așa cum este. Deschise gura să vorbească, apoi se auzi pe hol vocea inconfundabilă a lui Gail, care-l întreba pe Rooney: — I-ai transmis Lordului Knightley că vreau să-l văd?

Tonul acesteia era evident ascuțit și nemulțumit. Faye își reveni și spuse:

— Du-te, se pare că ești căutat.

Kane blestemă și mai cu foc această intruziune. Era sigur că Faye fusese pe punctul de a i se destăinui, iar acum expresia ei era închisă și suspicioasă.

Apoi auziră și răspunsul lui Rooney.

— Doamnă, lordul Knightley vă va vedea într-un moment în holul mare de jos.

Lui Faye aproape că îi veni să râdă. Rooney, cu toată eleganța unui valet perfect, păruse că de fapt îi dăduse un ordin lui Gail, care se văzu nevoită să adauge:

— Nu este frumos ca un domn să lase o doamnă să aștepte prea mult.

— Hai, du-te, îl îmboldi Faye din nou pe Kane, împingându-l ușor în același timp către ușă.

Acesta însă rămase neclintit, dar și nemulțumit de încercarea ei de a scăpa atât de repede de el, chiar după ce niște curenți de senzualitate circulasera între ei la modul cel mai profund. Părea că ea se bucura de fiecare întrerupere inoportună care o readucea la logică și stăpânire de sine.

— Plec imediat ce doamna Middleborough nu mă poate vedea ieșind din camera ta, îi explică el.

Ochii ei se îngustară și nările ei fremătară ușor.

— Iar ți-e teamă pentru reputația ta, Knightley? îl ironiză ea.

Kane oftă.

— Nu, Faye, îi răspunse el cât de sincer putea. Nu pentru reputația mea îmi fac griji, ci pentru a ta. Îți dai seama ce vorbe ar circula dacă aș fi văzut ieșind din camera ta?

Faye dădu din umeri, ca și cum nu o interesa.

— Poate că pe tine nu te interesează conveniențele, zise el în continuare, dar nu cred că ai vrea să te căsătorești doar pentru acest motiv, tatonă el terenul.

Expresia ei păru îngrozită. Ea se strâmbă de parcă ar fi avut în gură un gust foarte amar.

— Doar pentru atâta lucru? se miră ea. De parcă eu n-aș avea niciun cuvânt de spus. Sau tu.

— Se poate, acceptă el, dar îți spun că nu vom face nimic altceva decât să suflăm împotriva vântului. Nu lua chiar atât în derâdere aristocrația, Faye, o mai avertiză el. Nu cred că ai mai putea da ochi cu bunicul tău dacă s-ar auzi vorbe denigratoare cu privire la moralitatea ta. Și atunci pe unde vei mai scoate cămașa?

Înainte ca Faye să poată răspunde, el ieși pe culoar și se îndreptă spre holul mare în care era așteptat. Gânditoare, Faye deschise ușa șifonerului. Ura acele rochii pompoase. Dar, când se privi ceva mai târziu în oglindă, se văzu nevoită să recunoască faptul că nu-i venea rău.

Rochia era mulată în partea de sus, fără bretele, și foarte evazată spre picioare, vaporeasă. Culoarea stacojie i se potrivea de minune. Își prinse părul într-un coc lejer, pe ceafă. Șuvițe roz îi scăpau din conci, făcând-o să arate foarte tânără și foarte nonconformistă în același timp. Își dădu doar cu puțin rimel pe gene și cu un ruj roșu pe buzele-i frumoase. Încălță pantofii negri cu modele roșii și ieși pe hol, bătând la ușa lui Rooney. Când văzu că nu i se răspunde, bătu ceva mai tare. Strigă apoi.

— Rooney, ești pe-aici?

Ușa camerei lordului se deschise. Faye își ținu răsuflarea când îl văzu. El arăta mereu elegant, prea elegant. Era mereu pus la patru ace. Dar smokingul de culoare albă, cu papionul negru, care se asorta cu pantalonul negru, lucios, îi arăta cu adevărat noblețea și eleganța.

— Ce s-a întâmplat? se interesă el politicos.

Ea înghiți în sec înainte de a răspunde.

— Aveam nevoie de Rooney, îi explică ea. Nu pot să închei fermoarul până sus, spuse ea.

— Dă-mi voie să te ajut, se offeri el.

Dar ea nu era dispusă să fie atinsă de el chiar în acel moment. Așa că facu un pas înapoi și spuse grăbită:

— Oh, nu! Nu e cazul! Adică...pot să-l aștept pe Rooney...

— Rooney dă o mână de ajutor angajaților casei Crenshaw pentru ca toate să iasă bine în seara asta, îi spuse el. Te rog, lasă-mă să te ajut!

Dar el nu așteptă permisiunea ei înainte de a o lua de umeri și de a o întoarce cu spatele la el. Pentru un oarecare motiv, Faye se simți oarecum vulnerabilă să se știe cu o porțiune de spate gol. „Ești ridicolă!” se admonestă ea. „Doar te-a văzut în ținută și mai sumară la iaz și nu te-ai simțit atât de patetic de nesigură!” Trase adânc aer în piept și-și impuse să rămână calmă și impasibilă. Dar când îi simți marginea degetului trecând peste coloana ei încet, cu delicatețe și gingășie, Faye fu cuprinsă de fiori pe care, oricât ar fi vrut, nu i-a putut controla.

Kane o simți tremurând și chiar și el însuși se simți cuprins de același fior. Stomacul i se făcuse ca un ghem când o văzuse pe culoar, îmbrăcată în acea rochie menită să-i ia mințile. Apoi când îi zărise fâșia de piele goală, dorința îl cuprinse ca într-un pumn fierbinte, catifelat. Mirosul ei îl aproape că-l ameți. Ar fi vrut să smulgă bucata de material care o acoperea și să se îngroape în mirosul ei, în esența ei, în trupul ei. Dar știa că acest lucru îi este interzis. Nu se putu împiedica însă să nu profite de moment și să n-o atingă în treacăt pe osatura delicată a coloanei în timp ce-i ridica fermoarul până sus. Dar când fiorul care o parcurse brusc i se făcu cunoscut, abia fu în stare să-și abțină un geamăt excitat. Răsuflând cu greutate, își lăsă mâinile să cadă pe umerii ei.

În jurul lor, aerul vibra de emoții, de senzualitate, de dorință, dar și de așteptare. Așteptare din partea lui. Faye poate că era naivă. Dar nu era atât de naivă încât să nu-și dea seama de atmosfera care plutea în jurul lor, de starea lui expectativă, de dorința pe care el și-o controla. Pentru un moment fu tentată să-și încline capul într-o parte și să se lase pe el, permițându-i o apropiere mai mare, mai intimă. Apoi își aminti că nu trecuse mult timp de când lordul își petrecuse timp într-un tet a tet drăguț cu doamna Middleborough. Și poate că era gelozie din partea ei, sau poate pură vanitate feminină, dar nu avea acum chef să analizeze care din cele două.

— Dacă ai terminat, zise ea pe un ton pe care l-ar fi dorit mai ferm.

Kane tresări și se dădu un pas în spate. Își dresе glasul și spuse:

— Da, fermoarul este în regulă. Putem coborî acum.

— Noi? îl privi ea mirată.

Kane zâmbi și ridică din umeri.

— A fost probabil prostesc din partea mea să mă gândesc că vrei să te însoțesc la masă, spuse el, dar mam gândit că nu te descurci foarte bine cu pantofii și că, ținând cont de faptul că singurul cu care se poate spune că ai valsat sunt eu....

Însă ceea ce Kane nu spuse fu despre faptul că nu suporta ideea ca tânărul Pierce Johnson să valseze cu ea, s-o îmbrățișeze intim...numai imaginându-și și era suficient să-și încleșteze maxilarele cu o furie de nedescris.

— Dar...., începu Faye nedumerită, am presupus că Middleborough...

— Nu mă interesează acea doamnă, nici planurile ei, nici vorbele ei, punctă el.

O stare de bucurie o cuprinse pe Faye la auzul vorbelor lui.

— În fine, zise ea, dacă ești sigur...

— Sunt, făcu el pe un ton atât de adânc și atât de convins, încât ea fu sigură că el se referise la ceva mai mult de-atât.

Îl privi cu nedumerire, dar ochii lui erau enigmatici.

— Știi că se va bârfi după aia, îi atrase ea atenția.

Kane își îngustă ochii ușor.

— Și de când te interesează pe tine bârfele?

— Ooo, dar nu la mine mă referam! râse ea.

Kane îi întinse brațul cu eleganță.

— Deci domnișoară Cameron, zise el pur aristocratic, îmi veți face oare onoarea și plăcerea de a mă însoți la valsul din această seară?

Faye ar fi vrut să poată râde de tot acel formalism, dar nu putu. Tot ce putu face fu să-l privească în ochi și să-i răspundă în același fel:

— Vă asigur, lord Knightley, că onoarea va fi numai de partea mea, zise ea, strecurându-și mâna pe sub brațul lui.

CAPITOLUL VII

Se întinse cu satisfacție în pat și căscă cât o ținu gura, fără să se obosească să-și acopere căscatul. Fredona ușor, în timp ce se îndrepta către sala de baie. Derulă în minte tot ce se petrecuse cu o seară în urmă și zâmbi.

Lordul fusese un gentilom în cel mai strict sens al cuvântului. Se purtase cu ea de parcă ar fi fost cel mai de seamă oaspete de la conacul Crenshaw, de parcă ea ar fi fost cea mai aleasă prințesă. Valsaseră numai împreună, nedând ocazia nimănui s-o mai poată invita. Valsaseră suficient cât să dea naștere la priviri cunoscătoare, la nasuri ridicate cu dispreț și la șușoteli speculative. Valsaseră suficient cât să simtă că nu numai trupul ei valsa, ci și sufletul.

La această idee, zâmbetul i se stinse treptat, iar strălucirea ochilor fu înlocuită cu nesiguranță.

Asta nu era în regulă. Pentru că poate ar fi putut lupta împotriva senzualității pe care el știuse s-o trezească în ea, dar nu era prea sigură că ar fi putut lupta cu o dorință aprigă, născută dintr-o necesitate a trupului, dar întreținută din emoția inimii.

Faye nu știa exact cum să denumească această nouă emoție pe care o resimțea când se gândea la Kane, dar se simțea de parcă ar fi stat să plângă, dar să și râdă în același timp. Ar fi vrut să alerge spre el ca să se convingă că e real, să-și bucure ochii privindu-l, dar în același timp simțea o nevoie absurdă nu numai de a fugi cât de repede o țineau picioarele în direcție opusă, ci să plece cu totul de la conacul Crenshaw; să se ducă acasă și să nu mai audă niciodată de lordul Kane Nightley.

Era deci adevărat ce spusese mama ei. Că orice femeie putea fi cucerită de un aristocrat, pentru că acesta avea darul de a te face să te simți specială, deosebită, de parcă ai fi fost o Cenușăreasă modernă, iar el – prințul din poveste. Și așa era! Mama sa nu exagerase cu nimic. Acum vedea asta pe pielea ei. Așa că știa precis că dacă lordul și-ar fi pus în gând, cu siguranță ar fi putut s-o seducă cu ușurință acum.

Își aducea perfect aminte atingerea fierbinte a gurii lui pe mâna ei, chiar când privirea lui îi spunea că ar fi vrut mai mult decât atât. Când el se

încalinase în semn de salut și o lăsase, întreaga ei feminitate zbierase după atingerea lui; fusese foarte aproape de punctul în care ar fi renunțat la orice și s-ar fi dus să bată la ușa lui. Desigur, că era o figură de stil ciocănitul la ușa lui. Căci ea nu ar fi făcut una ca asta. Ea ar fi dat efectiv buzna peste el și i-ar fi arătat ce înseamnă cu adevărat un sărut. Numai îndoiala că s-ar fi putut să fie ceva mai mult decât un sărut o făcu să deschidă ușa propriei sale camere după câteva clipe de ezitare. Dar nu se putu împiedica să nu atingă peretele despărțitor al camerelor lor cu un soi de dor, ca și cum l-ar fi atins pe el.

Oftă adânc.

De aceea trebuia să fugă din calea lui cât mai repede cu putință. Desigur că nu ar fi putut aduce afront nici numelui pe care îl purta, nici familiei Crenshaw, plecând tocmai acum. Așa că tot ce mai putea face era să se retragă din calea lui cât putea de mult.

Gândurile lui Kane erau foarte departe de cele ale lui Faye.

Acesta se trezi binedispus. Își aruncă ochii cu dorință către peretele care stătea între camera lui și cea a lui Faye. Seara care trecuse, în pofida privirilor neplăcute pe care ceilalți le aruncau, fusese una cu adevărat memorabilă. Mai memorabilă decât sărutul din labirint. Mai memorabilă decât toate atingerile de până atunci. Pentru că fusese o seară întreagă în care ea nu-i aruncase nicio insultă, în care ei nu se certaseră deloc; din contră, fusese o seară în care Faye păruse în sfârșit cucerită. Se prea poate să fi fost și din pricină că el reușise să se poarte conform menierelor stricte, cu eleganță. Această atitudine însă îl și costase, pentru că tocmai această eleganță îl împiedicase să facă ceva mai mult decât să-i sărute mâna când o lăsase în fața ușii.

Urcând scările împreună, ea își scosese pantofii cu toc și rămăsese desculță, încălțările bălăngănindu-i-se pe vârfurile degetelor. Râsese. Apoi, când ajunseră în fața ușii sale, ea păruse pentru câteva clipe stingheră, evitând să-l privească. Iar el crezuse că știe de ce. Probabil că ea ar fi dorit să nu existe un sărut de noapte bună. Așa că el îi luase mâna și i-o ridicase la buze, lipindu-și buzele de ea. Pielea ei fusese moale, catifelată, parfumată, iar el fusese tentat să presare multe alte săruturi de-a lungul antebrațului ei, până mai sus, apoi pe umărul gol, pe gâtul fin, pe obrazul neted, pe buzele pline, apoi din nou, în jos, către aâncitura sânilor, ce se

vedea din croiala rochiei fără mâneci și fără bretele. Dar toată seara fusese o seară a armoniei și nu ar fi vrut pentru nimic în lume să strice acea atmosferă între ei cu o manifestare nedorită a dorinței lui.

Și deși îl costase, el se rezumase deci la un simplu sărut al mâinii ei. Ea fusese surprinsă, știa acest lucru. Îl intuise, apoi îl simțise. Dar fusese și încântată. Și doritoare de mai mult. Simțise și acest lucru, de asemenea. Kane știa că dacă atunci ar fi sărutat-o, ea nu numai că nu l-ar fi oprit, dar ar fi participat cu bucurie și entuziasm. Dar la fel de bine știa că el tot nu ar fi obținut ceea ce ar fi dorit. Pentru că chiar dacă el ar fi profitat de atmosfera aceea încântătoare, ea nu numai că nu ar fi avut mai multă încredere în el, dar probabil că a doua zi – adică azi – și-ar fi pierdut și bruma pe care o mai avea. Așa că, deși nu-i fusese ușor, el îi dăduse apoi drumul și se înclinase ușor, apoi intrase în propria lui cameră.

Inima îi bubuise în piept. Dorința îl chinase într-o tortură delicioasă. Nu o auzise intrând imediat în camera ei. Și dintr-odată își simțise pulsul în gât, iar bătaile inimii în timpane. Trupul i se crispase într-o așteptare dureroasă. Oare fusese ea era pe punctul de a veni la el? Emoția îi încheștase inima și bărbăția într-un amalgam de plăcere și durere totodată. Apoi auzise ușa camerei ei. Ea nu venise. Oftase și atinse peretele care îl despărțea de ea.

Chiar și acum, Kane avea trupul rigid de dorință pentru ea, dar era hotărât să-și înceapă ziua bine, pentru că era la fel de hotărât să-și petreacă ziua în compania ei, să vadă dacă putea s-o determine cumva să-i acorde cea mai infimă încredere. Și poate că după ce i-ar fi acordat încrederea, i-ar fi acordat și prietenia și poate, apoi, chiar ceva mai mult de-atât... Era pentru prima oară când visa ca un adolescent. De fapt, nici măcar nu știa cum visau adolescenții. Pentru că el nu visase niciodată cu ochii deschiși.

Sunetul ușii camerei ei care se deschidea îl făcu mai întâi să tresară, apoi să se încrunte, când își dădu seama că obiectul gândurilor sale se mișca într-un fel de parcă ar fi dorit să se strecoare nevăzută, neauzită. Dintr-un salt, el ajunsese la propria ușă, pe care o deschise brusc. Expresia ei vinovată îi arătă că nu se înșelase când apreciasse că ea încerca să se eclipseze.

Când Faye auzi ușa lui, se întoarse brusc, cu ochii măriți, arătând cumva speriată. Dar când îl văzu, ochii ei se măriră și mai mult. Își trecu limba peste buze.

— Salut, zise ea pe un ton răgușit.

— Bună dimineața, îi răspunse el, abia atunci realizând că nu purta pe el decât un pantalon de pijama dintr-o mătase de culoarea petrolului.

Fâstâceala ei era evidentă, o fâstâceală pe care ea tot încerca să și-o disimuleze, aruncând priviri fugare de-a lungul bustului lui.

— Ești matinal, îi spuse ea în lipsă de inspirație.

Kane zâmbi. Dar se întreba în sinea lui de ce Faye îi tot evita ochii și de ce avea el oribila senzație că lucrurile între ei nu stăteau deloc mai bine, ci chiar mai rău decât înainte. — Și tu ești la fel de matinală, îi replică el.

Faye ridică din umeri.

— De felul meu, probabil, explică ea.

Kane știa în acel moment că ea încearcă din răspuț să-l evite. Cu un soi de panică, el începu să vorbească repede:

— Așteaptă-mă cinci minute și te însoțesc să bem împreună ceaiul.

— Ah, nu! refuză ea. Eu...

Dar Kane nu era dispus s-o lase să se depărteze de el în niciun fel. Nici fizic, nici emoțional. Știa că ea căuta să restaureze între ei acea relație neprietenoasă, plină de sarcasm, pe care o avuseseră înainte. Dar el nu era dispus deloc s-o lase să facă una ca asta. O apucă de braț și o trase după el, în camera lui.

— Cinci minute, insistă el.

Faye tresări de parcă ar fi fost împușcată când el închise ușa în spatele ei.

— Faye, îi prinse el și celălalt braț, ce este? Ce s-a-ntâmplat? De ce nu vrei să luăm ceaiul împreună?

Ea se gândi că el era cam prea perspicace. Dacă ar fi rămas pe hol, ar fi putut să-i arunce câteva vorbe strategice și să-i întoarcă spatele. Dar aici, în camera lui, se afla pe teritoriul lui. Văzând patul încă nestrâns, cearceafurile răvășite, purtând încă amprenta trupului lui, inhalând mirosul lui, se simțea deja confuză. Așa că, în astfel de împrejurări, tot ce putu găsi ca răspuns fu:

— Oh, nu vroiam să spun asta, se apără ea. Mă refeream la faptul că eu nu beau ceai. Eu prefer cafea.

Dar Kane știa că ea minte. Însă fu destul de inteligent să nu o contrazică, pentru că, pentru moment, el câștigase. Așa că zâmbi larg și se grăbi să intre sub duș.

— În regulă, ziuse el. Vin imediat.

Auzind apa dușului, imaginația lui Faye o luă razna, închipuindu-și trupul lui gol. Deja propriul ei corp dădea semne de excitare, iar ea își duse mâinile la fața înfierbântată.

— O iei razna! se autoadmonestă ea.

— Ai zis ceva?

Vocea lui o făcu să tresară. Se întoarse, ducându-și involuntar o mână la gât când îl văzu acoperit numai de un prosop în dreptul șoldurilor.

— Nimic care să fie notabil, zise ea cu răsuflarea tăiată. Uite ce e, adăugă ea aproape de isterie, te aștept jos, bine?

Kane ridică dintr-o sprânceană cu un gest leneș.

— De ce? făcu el pe un ton nevinovat, de parcă nu ar fi fost prea expus privirii ei. Să nu-mi spui că te jenează goliciunea mea. Ieri nu erai la fel de rușinoasă.

Posibil, gândi ea. Dar ieri nu dorise decât să-l provoace puțin și atât. Ieri nu simțise nici nod în gât, nici palpitații în piept, nici dorința covârșitoare de a-i smulge prosopul acela care nu făcea altceva decât să-i sublinieze parcă masculinitatea și mai mult.

În schimb, ea ridică din umeri cu o nonșalanță forțată.

— Este foarte adevărat ce spui, zise ea. Nu la jena mea mă gândeam, i-o întoarse ea, ci la a ta. Parcă ieri tu erai cel scandalizat de ținuta mea lejeră.

Umerii lui solizi, purtând încă picături de apă, se ridicară.

— Poate că m-am mai deșteptat de ieri și până azi, zise el, privind-o ținută.

Faye păstră însă tăcere, pentru că nu-i veni nicio replică. Așa că se văzu nevoită să stea acolo, privindu-l în timp ce el se îmbrăca cu un pantalon lejer, din spandex negru și o cămașă cu mâneci scurte, dintr-o mătase de culoarea ochilor lui. Arăta splendid, nemernicul! Dar ea fu nevoită să recunoască faptul că el arăta și mai bine fără toate acele obiecte vestimentare. Așa că putuse constata singură că de fapt Kane nu dădea

niciun fel de semn de bătrânețe, că trupul lui era făcut numai din mușchi tari, numai din contururi precise și netede, iar stomacul lui, departe de a se fi transformat într-o masă neuniformă, era plat și la fel de ferm precum pectoralii bine dezvoltați. Și pulpele lui păroase erau la fel de ferme, mușchii părând dăltuiți. Ea se văzu nevoită să înghită o mare cantitate de salivă, în timp ce încerca să-și păstreze alura nepăsătoare și neimpresionată.

Kane era conștient că întrecuse limita strictă a manierelor care-i fuseseră insuflate încă din fașă, dar se simțea al naibii de bine. Nu se simțea indecent totuși și mai presus de orice, dorise să-i demonstreze lui Faye că nu avea nimic dintr-un moș. Cu toate că ea nu păruse cine știe ce impresionată, era sigur că apreciasse priveliștea. Dintr-odată se simți cumva dezamăgit. Câte trupuri bărbătești goale mai văzuse ea, dacă ea nu se arătase stânjenită în niciun fel, nici măcar puțin jenată?

— Mergem? întrebă ea dintr-o răsuflare.

Galant, deși cam rigid din cauza supărării bruște care pusese stăpânire pe el, Kane îi deschise ușa. Nările lui fremătară de iritare.

— Ce mai e acum? se bosumflă ea, dându-și seama de starea lui. — Nimic, rosti el rece.

Faye se încruntă ușor.

— Mda, zise ea cu accent vestic, și eu sunt președintele Americii.

Kane îi aruncă o privire rapidă, dar nu zise nimic. Faye se opri în mijlocul holului și-și puse mâinile în șolduri, privindu-l la rândul ei iritată.

— Mie îmi place să-mi savurez cafeaua de dimineață în liniște, punctă ea. Dacă ai de gând să mă enervezi, mai bine o beau singură.

— Nu știi la ce te referi, insistă el.

Rânjetul ei neplăcut, de cunoscător, îi reapăru pe față.

— Sunt sigură că nu, făcu ea pe un ton mios, arătându-i astfel că știe că el minte.

— Bine, fie, strigă el ușor la ea. Mă gândeam că poate nu sunt la înălțimea celorlalți bărbați pe care i-ai văzut sau nu goi! explodă el.

Dacă el continua să fie așa, lui Faye nu i-ar fi fost deloc greu să revină la sentimentele de dinainte. Ba chiar era ușurată că el era atât de dezagreabil din nou.

— Înțeleg, trăgână ea cuvântul. Ei bine, cum nu eu te-am invitat să faci acel spectacol de striptease în fața mea, te asigur că show-ul a fost cel puțin interesant și că n-ai de ce să-ți faci complexe, îl bătu ea ușurel pe mână. Acum, dacă vrei să mă scuzi, am o cafea de băut.

Faye îl lăsa singur, depărtându-se cu o vioiciune pe care de fapt nu o simțea deloc. Abia se abținuse să nui scoată ochii în fața insinuării lui mizerabile. De parcă ea era gata să se arunce în pat cu oricine!

Kane se făcu în toate felurile. Știa c-o jignise, dar nu se putuse stăpâni. De fapt, toată atitudinea ei îi arătase că nici măcar deranjată de insinuarea lui nu mai era, ci total indiferentă. Asta și merita din partea ei, dacă el fusese așa un prost! Cum să mai pretindă că o curtează, când el nu scăpa niciun prilej de a o insulta?

Ajuns în sala micului dejun, o căută cu ochii, dar ea nu era nicăieri. Știa că, dacă s-ar duce în bucătărie, ar fi găsit-o bându-și cafeaua printre angajați, încălecând invers un scaun. Nu pentru că el o văzuse vreodată, dar pentru că Rooney nu scăpase niciun prilej de a-i povesti despre tot ce făcea ea. Oare cum să se ducă la ea și cum să se scuze? Ce-i putea spune? Că numai la ideea ca ea să fi aparținut altui bărbat simțise că înnebunește de furie și gelozie?

Prins în gânduri, tresări când auzi zgomotul inconfundabil al motocicletei ei. Aruncă o privire pe fereastră, la timp pentru a o vedea în costumul ei de piele, cu casca pe cap, ieșind în viteză pe porțile mari ale conacului. Era un prost dublat de un idiot! Cum să mai spere ca ea să-i acorde încrederea ei? Știa că el greșise. Dar nu avea de gând să stea și să plângă laptele vărsat. Tot ce avea de făcut acum era să găsească o cale de a repara ceea ce stricase între ei.

Ocazia se ivi în aceeași zi, chiar dacă destul de târziu.

Faye nu apăruse nici la ora prânzului, nici la ora cinei.

De fapt, era trecut bine de miezul nopții și numai ici colo mai era vreo lumină aprinsă. În camera ei nu se auzea niciun sunet, semn că ea nu revenise încă la conac.

Ca și data trecută când ea ieșise la plimbare cu motocicletă, el începuse să-și imagineze tot felul de lucruri macabre. Și-o închipuia rănită în vreun accident de care fusese sau nu responsabilă. Simți nevoia absurdă să înceapă să telefoneze la spitalele din zonă, când sunetul porților conacului îl făcu să lase cartea din mână pe care oricum nu o citea și să sară la fereastră.

Faye mergea pe lângă autovehicul, cu un mers ciudat, oarecum împleticit. Se albi dintr-odată, convins că avusese dreptate când se gândise că ea pățise ceva.

Cu gesturi rapide, își schimbă ținuta de noapte, punând pe el primele lucruri pe care puse mâna.

Ieși neauzit, îndreptându-se către grajd. O auzi vorbind de una singură, înainte de a intra. De fapt, ea mai mult mormăia decât vorbea inteligibil. Împinse ușa îngrijorat, așteptându-se s-o găsească rănită sau ceva de genul acesta. Dar ea stătea pe jos, cu picioarele încrucișate, având între ele o sticlă deschisă cu bere.

Când auzi ușa, ea se întoarse cu o privire ușor buimacă.

— Heeeeeei, zise ea cu o sclipire în ochi. Ia uite cine vine să-mi țină companie! Foarte tare, tipule! Mă bucur să te văd!

Bucuria din ochii ei și din vocea ei era cel puțin suspect de sinceră.

— Ai pățit ceva? se interesă el cu adevărat îngrijorat, căutând semne de lovituri sau răni pe ea.

— Treci încoace, îi făcu ea loc, bătând ușurel cu palma locul de lângă ea.

Kane se încruntă și mai mult. Era convins. Ea se lovise la cap și avea vreo contuzie sau ceva și de aceea era atât de dezorientată și nu mai știa ce face sau ce vorbește. Oare ea nu mai știa cine era el? se întrebă el panicat. Se apropie precaut, atrăgându-i atenția.

— Faye, sunt eu, Kane.

Ea izbucni într-un râs zgomotos. Repetă gestul cu palma și spuse:

— Știu cine ești, Knightley, de ce n-aș ști? Hai, vino să-mi ții companie și să bei o bere cu mine.

— Ești bine? întrebă el încet, lăsându-se pe vine în fața ei.

Drept răspuns, ea ridică sticla cu bere la gură și luă câteva înghițituri bune. Apoi se lămuri, ușurat și amuzat în același timp.

— De fapt ești doar beată, nu?

Ea se strâmbă la el.

— Nu fi dezagreabil, Knightley, îi atrase ea atenția. Și nu fi nepoliticos cu o doamnă, mai făcu ea pe un ton muștrător. Poate că m-am afumat nințel, dar asta nu înseamnă că sunt beată crișă. Sunt doar....bine dispusă, conchise ea după câteva clipe de gândire. Dar, de fapt, am stabilit deja că eu nu sunt tocmai o doamnă, așa că mie poți să-mi spui orice, nu? îi mai făcu ea cu ochiul.

— Da, zise el încet. Legat de asta...

Ea îl întrerupse, făcând un gest neglijent din mână.

— Păstrează-ți respirația, Knightley, îi luă ea vorbele din gură. Mai lasă-mă cu scuzele. Sincer, m-am săturat de ele. Vrei? întinse ea sticla către el. Fără să stea pe gânduri, el o acceptă și bău.

— Mai am, dacă vrei, îi zise ea confidențial, deși nu mai era nimeni cu ei, aplecându-se către el.

Își pierdu însă echilibrul și se agăță de umărul lui.

— Uups! făcu ea și începu să se hlizească. E-te că mă lasă echilibrul, râse ea. Da' zău că nu sunt beată, făcu ea gestul de a-și face cruce în dreptul inimii.

— Desigur că nu ești, aprobă el cu mărinimie.

Faye scoase limba la el.

— Nu face pe gentilul cu mine, Knightley, îl certă ea. Știu că nu mă crezi! Dar știi ceva? Își coborî ea tonul, apoi continuă fără să mai aștepte răspunsul lui. Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie de ceea ce crezi tu sau oricine de aici despre mine.

Și atunci el știa că chiar așa era. Atunci el fu convins că ea nu îl minte deloc, că nu pune preț pe părerile celor din jur, așa cum nu pune preț nici pe părerea lui. N-ar fi trebuit să-l doară, pentru că știuse acest lucru, chiar dacă sperase altceva. Dar, cu toate astea, durea. Dar dacă ar fi putut să înțeleagă de ce era ea așa cum era, atunci acum era momentul să-i pună întrebări, știind că ea îi va răspunde cu sinceritate. Poate că într-adevăr, nu era tocmai beată, dar era suficient de băută încât să fie mai deschisă și mai neînhibată.

— De ce, Faye? întrebă el. De ce nu-ți pasă?

Ea tocmai își ducea sticla din nou la buze, când se răzgândi și o lăasă înapoi între picioarele încrucișate. Îi dădu apoi o plamă zdravănă pe spate, luându-l prin surprindere. Râse.

— Ai vrea să știi, nu-i așa? Și până la urmă de ce nu? mai ridică ea din umeri. Vrei să știi de ce nu-mi pasă de cei din așa-zisa aristocrație? De ce vă disprețuisc și nu vă suport? Pentru că sunt fiică bastardă de aristocrat, domnule Knightley, sughiță ea.

Kane fu cel puțin șocat de mărturisirea ei. Dar asta îl făcea să înțeleagă multe și mai ales să o înțeleagă pe ea.

Absentă, Faye își țuguie buzele, iar el aproape că-și ținu răsuflarea, în așteptare. Apoi ea dădu din cap, ca și cum ar fi aprobat niște de gânduri numai de ea știute.

— Dap, zise ea, accentul ei vestic fiind extraordinar de pronunțat. Așa cum ai auzit, fiică bastardă de aristocrat. Pentru că, înălțimea sa, Winston James Cameron al II-lea nu s-a obosit nici să mă recunoască, nici s-o ajute pe mama după ce a lăsat-o însărcinată. Așa că nu-mi spune mie, Knightley, ce mare scofală sunteți voi ăștia din marea nobilime.

Mai bău nințel din sticlă, apoi continuă să vorbească, de parcă nici măcar el nu mai era de față.

— Așa...Unde eram? Își roti ea ochii spre tavan, încercând să-și amintească. Ah, da...Ce mai vrei să știi? Cum viața mamei s-a sfârșit odată cu nașterea mea? Cum, pe când aveam 12 ani, a murit și am crescut singură, pe străzi? Apoi cum am avut ambiție și am muncit să-mi termin școala? Sau cum a trebuit să am mai multe joburi ca să pot absolvi Școala de Afaceri?

Râgâi cu zgomot și râse. Era de altfel un hohot mai mult trist.

— Ei, ăsta da râgâit. Ar trebui să-mi cer scuze? își întoarse ea apoi o privire tulbure către el.

Cum el o privea țintă, dădu doar din umeri.

— Ca să...ăăăă...cum se spune, se concentră ea ca și cum îi venea din ce în ce mai greu să-și găsească cuvintele, conchid, mi-am jurat că eu nu o să fiu păcălită ca mama mea de vreun aristocrat fițos care nu are nimic bun în el decât bani și poziție socială.

Se lăasă tăcere în urma cuvintelor ei, tăcere întreruptă în scurt timp de căscatul ei zgomotos. Kane nu comentă nimic, dar zise:

— Ziceai că mai ai o bere și pentru mine?

Expresia ei se lumineă și ochii îi sticliră de o veselie nefirească. Îi mai dădu o palmă zdravănă pe spate.

— Bravo, frate! Așa te vreau!

Faye se ridică brusc și se clătină ușor.

— Ho ho! zise ea, ca și cum ar fi strunit un cal nă răvaș.

Apoi chicoti fericită. Scoase o sticlă de bere, pe care o desfăcu cu cheia de la motocicletă. — Mai știi multe metode de a desface o sticlă cu bere? întrebă el zâmbind.

Ea îi făcu cu ochiul.

— Da' de unde crezi că mi-am căpătat porecla „Beer”?

— Credeam că fiindcă îți place așa mult.

— Și asta, fu ea de acord, râzând din nou.

Apoi ea își lovi sticla de a lui, zicând:

— Hai noroc!

Ea bău câteva guri zdravene, în timp ce el luă câte o înghițitură din când în când.

— Îmi imaginez că știi că nu poți să-i judeci pe toți numai după unul singur, zise el la un moment dat.

Ea se șterse la gură cu dosul palmei, deloc delicat, înainte de a răspunde:

— Desigur, dădu ea din umeri. Dar experiența mea cu așa zisa lume bună nu mi-a format o părere tocmai strălucită, cum s-ar zice, ci din contră, pot spune că mi-a întărit și mai mult convingerea că toți sunt o apă și un pământ. Uită-te la tine, de exemplu.

Trăsăturile feței lui se înăspriră puțin, dar reuși să întrebe cu calm:

— Ce-i cu mine?

Ea îi făcu din nou cu ochiul.

— Ca și cum n-ai ști, pufni ea.

— Te rog să fii bună și să-mi împrășpezi memoria, zise el cu amabilitate.

— Ei, dacă trebuie să fii bună, zeflemisi ea, atunci n-am încotro. Uită-te la tine, adică deși mă placi tot la fel de mult pe cât te plac și eu, asta nu te-

a împiedicat să te dai la mine, nu-i așa? Bănuiesc că e în firea voastră, nu? Dar asta nu înseamnă că trebuie să-mi și convină.

Kane își încleștă maxilarele, abia acum înțelegând conotația pe care ea o dăduse faptelor lui.

— Nu e chiar așa, se apără el.

Dar Faye citea ceva cu mare atenție pe eticheta sticlei, așa că ea întrebă:

— Mmm? Spuneai?

— Spuneam că nu e chiar așa cum spui tu.

— Zău? făcu ea curioasă. Atunci cum e?

Kane ezită câteva clipe, ca și cum își alegea cu mare atenție cuvintele.

— Ascultă, Faye, nu poți să condamni un bărbat doar pentru că te dorește.

Ești tânără, ești frumoasă, ești atrăgătoare...

Faye începu să râdă.

— Uau! Asta de schimbare de opinie, făcu ea cu veselie.

— Ei, poate că nu pari așa de la prima vedere, începu el s-o ironizeze la rândul lui.

Faye râse și mai cu poftă și îi dădu un cot zdravăn în coaste.

— Asta nu-mi place mie la tine, făcu ea cu un soi de ciudă.

Kane făcu o față nedumerită.

— Și anume? se interesă el.

— Faptul că de fapt te plac.

Știuse acest lucru. Îl intuise și îl simțise. Doar că el dorea mai mult de la ea decât să-l placă. Asta nu însemna că-i făcea mai puțină plăcere s-o audă zicând asta.

— Știam eu, zise el cu voce tare.

— Ei, nici eu nu mă gândeam că ești un prost, glumi ea.

Doamne! Oare ce aberații mai era în stare să debiteze? se întrebă ea. Privi cu un ochi critic sticla de bere. Era adevărat, băuse destul de mult și avea probleme cu direcția și cu exprimarea. Dar erau minore. Era foarte probabil ca mâine să-i pară rău pentru tot ce-i spusese, dar nu se putuse abține.

— Și sărutările mele? întrebă el cu repeziciune, ca și cum ar fi strecurat întrebarea la întâmplare.

— Mai ales, zise ea cu năduf.

Cu mișcări încete, Kane își lăsa sticla din mână jos, apoi, la fel de încet, îi luă și ei sticla, așezând-o lângă a lui.

— Ce faci? se încruntă ea, dar încruntarea ei nu avea fermitatea pe care o avea de obicei.

— Vreau să văd cât de mult, îi șopti el, luându-i fața între palmele lui mari, cu degete lungi și fine.

— Cât de mult ce? șopti și ea la rândul ei.

— Cât de mult îți plac sărutările mele, mai zise el, înainte de a-și lăsa gura peste a ei.

Ca să fie sincer, Kane se aștepta din partea ei măcar la o rezistență de formă. Dar când îi simți buzele deschizându-se moi și primitoare, ca petalele unei flori, fiorul latent de dorință care-l stăpânea se transformă într-o adevărată flacără. Limba ei fu la fel de generoasă, împletindu-se cu a lui și gustându-se reciproc. Atunci capul lui păru să explodeze sub presiunea pasiunii care-i clocotea în vene, iar trupul lui deveni dur, rigid, gata să facă dragoste cu ea chiar acolo. Și cu toate astea, în afară de a-i ține fața, el nu o atingea. Pentru că nu era sigur că s-ar mai fi putut stăpâni. Apoi o simți pe ea mormăind ceva a nemulțumire. Încet, își desprinse buzele de ale ei.

Faye îl privi fix și bosumflată, înainte de a-l cuprinde cu brațele pe după gât și a-i spune:

— Ce naiba? Sărută-mă ca lumea!

Apoi ea se lipi toată de el, contururile ei moi și feminine topindu-se lângă rigiditatea și fermitatea trupului lui masculin. Ea fu cea care își strecură de această dată limba printre buzele lui. Ea fu de această dată cea care își înfipse toate cele zece degete în părul lui, încercând să-l țină nemișcat pentru dezlănțuirea pasiunii ei.

Cu un geamăt gros, excitat, Kane îi prinse brațele, încercând s-o depărteze de el. Dar Faye începu apoi să-i presare sărutări de-alungul maxilarului lat, pe gât, în jos, lingându-i Mărul lui Adam, în timp ce scotea sunete mici de satisfacție. Dar nu neapărat toate astea fură cele care îl determinară să capituleze, ci lumina felină din ochii ei întredeschiși. Ochii

ei pe jumătate acoperiți de perdeaua deasă de gene, care parcă spuneau „Îmi place la nebunie și știu că și ție îți place la fel” îl făcură să-și piardă mințile. Așa că mâna lui îi încercui mijlocul, atrăgând-o spre el, în timp ce gura lui o prădă efectiv pe a ei. Degetele lui începură apoi să cerceteze doritoare rotunjimile sânilor. La această atingere, ea scoase un icnet și își trecu un picior peste coapsele lui, prinzându-l între picioarele ei, încât își lăsa impresia că ea e cea care îl agresează pe el. Se sărutau în neștire, mâinile ei ridicându-i tricoul pentru a-i mângâia mușchii pieptului, apoi pe cei ai stomacului. Involuntar, Kane își împinse șlițul rigid al pantalonilor în îmbinătura coapselor ei larg desfăcute, care îl cuprindeau. Când ea se împinse la rândul ei în el și îl strânse mai tare între pulpe, Kane știu că trebuia să pună capăt atunci la tot ce se întâmpla între ei. Sau...sau nu s-ar mai fi putut opri.

Faye se întreba dacă era adevărat că era beată. Nu credea. Dar credea însă că dacă era vorba totuși despre vreo beție la mijloc, atunci singura despre care putea vorbi era doar cea a simțurilor. Da, poate că nivelul de dopamină era mai ridicat datorită berii îngurgitate și de aceea era mai neînhibată și mai sălbatică, dar beată nu era cu siguranță. Când îi simți deci rigiditatea masculină presând-o între pulpe, ea se ridică instinctiv către acea sursă de căldură și bărbăție, care o făcea să simtă că se lichefiază în interior.

De aceea rămase aproape șocată când el o îndepărtă cu mișcări mai degrabă lipsite de blândețe și se ridică în picioare. Faye îl privi nedumerită.

— Ce? întrebă ea.

Dar Kane nu-i putea răspunde chiar atunci, pentru că se lupta să-și recapete controlul asupra respirației și asupra propriului corp. Își ținea pumnii strânși, iar maxilarele i se contractau și i se destindeau, pe rând. Privindu-l, aveai impresia că era mai degrabă furios.

— Ei, să nu-mi spui acum că femeile din înalta societate sărută altfel, începu ea să trăgăneze cuvintele, pipăind după sticla cu bere. Și mie să nu-mi vinzi gogoși cum că nu ți-a plăcut, băiete, râse ea în continuare, privindu-i șlițul pantalonilor care contrazicea cu tărie o atare afirmație. Că altfel te voi întreba dacă ai o lanternă în pantaloni, sau doar te-ai bucurat că m-ai văzut? folosi ea o expresie tipic americană.

Apoi chicoti.

După câteva momente, Kane se lăasă pe vine, fiind din nou aproape la același nivel cu ea. — Mă întreb..., făcu el pe un ton ușor amuzat și-n același timp ușor gânditor.

— Ce anume?

Crisparea trăsăturilor lui Kane se destinse într-un zâmbet larg.

— Ce va fi mâine mai rău, răspunse el cu un oftat în același timp.

Faye se șterse la gură cu dosul mâinii, lăsându-l pe Kane să continue.

— Vei fi prea oripilată de ceea ce tocmai ai făcut, sau te va durea prea tare capul ca să te mai

neliniștească asta?

Ea scoase limba la el.

— Nu fi urâcios, Knightley, îi atrase ea atenția.

— Sunt doar realist, se strâmbă el, ca și cum ar fi avut un gust neplăcut în gură. Haide, Faye, lasă-mă să te conduc la tine în cameră, îi propuse el cu blândețe. Tânăra îl privi bățăioasă.

— Insinuezi că nu mă țin pe picioare suficient cât să ajung în cameră? se încruntă ea. Ha! Lasă-mă să-ți arăt, domnule mare și tare Knightley, că nici că puteai să fii mai departe de adevăr!

Dar când Faye se ridică, se clătină ușor și făcu o față comic de uimită.

— Să știi că m-am îmbătat! zise ea cu voce tare.

Kane o luă de braț și ieșiră din garaj. Aruncă o privire rapidă la ferestrele conacului, sperând că nu se mai vedea nicio lumină. Nu era ușor să aibă de-a face cu Faye Camern în niciun fel, constată el. Nici trează, nici într-o ușoară stare de ebrietate. Deși nu mergea tocmai împleticit, ea chicotea într-una.

— Hai, Knightley, nu mai fi așa bățos, îl înghionti ea.

Kane spera ca șușoteala ei care nu era tocmai o șușoteală să treacă la fel de neauzită pe cât trecură de neobservați până atunci. Dar o ușă se deschise brusc, și Gail apăru în cadrul ei, privindu-i cu interes și cu un zâmbet viclean, apoi închise ușa. Kane oftă. Prevedea că lucrurile se vor complica tocmai când el nu știa cum să le simplifice mai mult.

— Haide, Faye, zise el încet, am ajuns.

Ea dădu buzna în cameră, aproape trăgându-l și pe el după ea. Faye se aruncă pe patul nedesfăcut, așa cum era. Căscă de două ori, încercă să-și

mențină ochii deschiși, deschise gura ca pentru a zice ceva, dar nu mai reuși. Pleoapele îi tremurară de câteva ori, înainte de a se lăsa peste auriul irișilor ei.

Kane ezită doar puțin înainte de a îi îndepărta hainele de piele, dezvelind pielea acoperită doar de un sutien firav, din dantelă neagră și un chilot boxer din același material. Întinse mâna pentru a atinge carnea aceea caldă și tânără de femeie, apoi se opri brusc, strângând pumnul. Nu! Nu se cădea să facă așa ceva! Mai ales când ea era inconștientă. Dar nu se putu împiedica s-o privească cu aviditate, privindu-i trăsăturile destinse în timpul somnului, chipul frumos încadrat de părul acela vopsit ciudat al ei, dar la fel de atrăgător, gâtul gingaș, umerii albi, firavi, ceea ce se vedea din sâni, stomacul care se ridica și cobora calm și ritmic, pulpele mătăsoase. Din gât îi porni un geamăt. Doamne! Ar fi putut-o avea mai devreme! Era sigur de asta! Ea păruse atât de dornică! Atât de entuziastă! Dar pur și simplu...pur și simplu nu putuse! Nu pentru că nu ar fi dorit-o! Doamne! Trupul lui încă urla de frustrare și de pasiune neîmplinită. Doar că știa, așa cum știuse și atunci că, dacă ar fi avut-o, ar fi pierdut-o pentru totdeauna. Știa, așa cum știuse și atunci că, dacă pentru el a face dragoste cu ea ar fi însemnat să-și implice cu totul inima, pentru ea nu ar fi fost la fel. În timp ce pentru el s-o posedea ar fi însemnat totodată și revărsarea unei emoții care îl copleșea și acum, pentru ea nu ar fi fost mai mult decât o clipă de rătăcire.

Oftă adânc și o acoperi cu pledul subțire de pe pat.

Faye se întoarse pe partea cealaltă, mormăind ceva.

Cu mișcări încete, Kane intră în camera lui. Rooney îl aștepta.

— Să vă pregătesc hainele de dormit, domnule? se interesă acesta.

— Nu, Rooney, mulțumesc, zise Kane. Du-te să te culci. E târziu. Mă voi descurca singur.

Bătrânul servitor îl privi cu un nou respect și cu o lumină ciudată în ochi. Poate că mai tânărul său stăpân începuse să înțeleagă adevăratele valori ale vieții.

— Prea bine, domnule, cum doriți.

Apoi, când ajunse lângă ușă, se opri și se întoarse din nou către Kane, amuzat de această dată:

— Să pregătesc pentru domnișoara Faye pentru mâine licoarea specială antimahmureală?

Kane îi întoarse zâmbetul, aprobând, dar se vedea că mintea îi era în altă parte.

CAPITOLUL VIII

O privi câteva momente cum sorbea îngândurată din cafea. Concentrarea întipărită pe fața ei arăta că era mai mult preocupată de gânduri decât că s-ar fi dres de mahmureală. Fără să o întrebe ceva, el știa motivul pentru care Faye era nemulțumită. Și dacă bănuiala lui era corectă – și chiar credea că era – ea era mai mult supărată pe ea însăși. Dar asta nu însemna deloc că ea arăta mai puțin atrăgătoare așa cum era, îmbrăcată într-un costum din două piese de culoarea stânjeneilor, pe care îl purta cu destul de puțină eleganță, așa cum stătea, tolănită ca pe un scaun de la bar.

Nu era prima oară când se trezea cu durere de cap. Dar era cu siguranță prima dată când durerile de cap erau determinate de un bărbat, și încă unul care făcea parte dintr-o clasă socială pe care ea o disprețuia atât de mult. Tresări puternic atunci când îi auzi vocea chiar lângă ea.

— Dureri de cap?

Oare omul ăsta mereu arăta ca și cum abia l-ar fi scos cineva din cutie? Migrena ei se înteeți ușor când băgă de seamă cât de bine arăta el, cu vestimentația de călărie la dungă și care venea pe el ca turnat.

Tonul lui era glumeț și nu zeflemitor. Lumina din ochii lui era caldă și prietenoasă, și nu batjocoritoare. Dacă ar fi fost altfel, Faye era convinsă că ar fi fost în stare să tabere pe el pentru a-i scoate ochii. Pentru prima oară în viață simți ceva ca o fierbințeală ridicându-i-se în obraji. Doamne! Spera din tot sufletul că nu începuse să și roșească acum! Și cum știa că cea mai bună cale de a evita un moment stânjenitor e să-l exorcizezi iar cea mai bună cale de apărare e atacul, își făcu vânt ușor peste fața pe care și-o simțea încinsă, puse cu o grijă exagerată ceașca jos și se întoarse către el, privindu-l drept în ochi.

— De fapt, Knightley, e ceva care îmi dă cateva migrene pe ziua de azi...Bună dimineața și ție.

Niciun mușchi nu tresări pe fața lordului, chiar dacă pe interior se simțea destul de emoționat de ceea ce presimțea că e pe cale să urmeze.

— Și bănuiesc că nu are nici cea mai mică legătură cu abuzul de bere de aseară....

— Abuz de bere? rânji ea. Of, Knightley, dacă a fost vorba despre vreun abuz, nu cu berea a avut legătură.

Apoi ea se opri, prinzându-și buza de jos cu dinții, semn că se simțea oarecum încurcată. Kane se crispă. Oare ce vroia ea să insinueze? Că el ar fi abuzat de starea ei? Ei bine, poate, puțin, dar...

— Ascultă....începu el.

— Nu, i-o scurtă ea. Nu. Tu ascultă. Cred că am abuzat nițel de tine aseară și te rog să-mi primești cele mai nesincere scuze.

Kane se relaxă imediat și zâmbi.

— Scuze nesincere acceptate.

Faye se simți ușurată și se rezemă degajată cu spina de spătarul scaunului. Închise ochii, ca și cum tot ce fusese de spus se spusese și începu să-și bea din nou cafeaua.

— Bună dimineața, lord Knightley, fu salutat el cu surprindere rând pe rând de angajații vilei care-l întâlneau în bucătărie.

După ce lordul răspunse foarte condescendent, se lăsă o tăcere oarecum stânjenitoare. După alte câteva momente, Faye deschise un ochi critic.

— Ce mai e?

Kane aruncă o singură privire către cei care stăteau nemișcați, privind de la ei la Faye și invers, apoi aceștia începură să se agite și să-și vadă de treburile lor. Kane se aplecă puțin către Faye și o întreabă pe un ton destul de jos:

— Cred că toată lumea din bucătărie se întreabă ce caut eu aici.

— Probabil.

— Dar tu?

— Eu? Eu ce?

-Tu nu te întrebi?

Faye făcu grimasă de parcă ar fi înghițit ceva cu gust extrem de neplăcut.

— Păi...bănuiesc că ai venit să verifici dacă am capul mare de la berea de-aseară. După cum vezi, nu e chiar așa de mare și nu e nimic care să nu se poată dregi cu o cafea tare și neagră.

— Și asta, confirmă el cu un ușor amuzament, care-o făcu pe Faye să deschidă și celălalt ochi.

— Cum adică și asta? făcu ea nedumerită. Adică mai e și altceva?

Kane luă o atitudine relaxată și zâmbetul i se lărgi ceva mai mult.

— Dacă ai ceva de zis, Knightley, se încruntă ea ușor, scuipe tot și nu mai face așa, că mi se ridică tensiunea.

— Doamne ferește de așa ceva, glumi el în continuare. Ce-ar fi să mergem pe la iaz și să-ți spun și restul?

Oare el făcea vreo aluzie? Obrajii lui Faye se înroșiră din nou, dar nu de jenă, ci de nervi de data asta.

Dintr-un salt, se ridică de pe scaun, făcându-l pe Kane să se dea înapoi nedumerit.

— Ia ascultă aici, se rățoi ea la el. Dacă pipăiala de-aseară ți-a băgat cumva în cap ideea eronată că aș fi gata să mă pipăi oricând și oriunde cu tine, ia-ți gândul!

Faye își dădu dintr-odată seama că în încăperea se lăsă o tăcere apăsătoare în urma tiradei ei deloc tăcută. Trânti cana cu cafea, lichidul sărind pe masă și se întoarse către cei prezenți. — Voi n-aveți nimic de făcut?

Apoi ieși brusc pe ușă.

Lui Kane îi trebui puțin s-o ajungă din urmă și s-o prindă de braț. Faye se smuci, dar nu reuși să se elibereze.

— Bine! strigă ea la el. Mi-a ieșit porumbelul pe gură, recunosc! Asta e! Ce vrei să fac acum?

— Dragă Dumnezeule! exclamă el. Dar ești ca un butoi de emoții pe punctul de a exploda. Ce-i cu tine?

— Cum adică ce-i cu mine? se miră ea. Așa sunt eu mereu, se apără ea.

— Poate, dar nu ca acum.

Faye deschise gura, pe punctul de a mai zice ceva, dar el i-o luă înainte. Îi puse degetele pe buze, făcând să icnească șocată.

— Nu, zise el încet. Nu te obosi să negi. Știi și tu că așa e. Așa cum știi că trebuie să vorbim.

Degetele lui pe buzele ei îi dădeau furnicături și o stare de moleșeală o cuprinse, cât și imposibilitatea de a se mai certa cu el. Kane își pironi ochii în pupilele ei și îi percepuse starea, căci se apropie mai mult de ea și încercă să fie și mai convingător. Atingerea lui nevinovată se transformă într-o mângâiere senzuală, atunci când degetul lui arătător se plimbă pe buza ei inferioară dintr-o parte în alta și invers.

— Hai să ne plimbăm la iaz, șopti el.

Faye se depărtă dintr-odată de el și se încruntă ușor, gata să refuze.

— Promit să nu te pipăi, adăugă el în glumă.

Faye își mușcă din nou buzele, apoi spuse.

— Of, fie.

Apoi zâmbi.

— Ultima ta remarcă m-a dat gata, rânji ea. Mă gândesc că poate mai sunt șanse să iasă ceva bun din tine.

— Desigur, continuă el, înțelegerea nu mai e valabilă în cazul în care vrei să mă pipăi tu pe mine...

Faye se încruntă din nou, apoi începu să râdă cu capul dat pe spate.

— Știi ce? rânji ea, luându-l de braț. Cred că ai stat cam mult pe lângă mine. Hai că mă duc să pun ceva mai comod pe mine și ne vedem la grajduri în câteva minute, bine?

Kane o privi cu plăcere în timp ce ea se depărta cu pas ușor și i se păru că o aude zicând ceva de genul „Ce glumeț!”. Apoi se întoarse și se îndreptă spre grajduri. Aproape că gemu cu voce tare când o văzu pe Gail acolo, ca și cum l-ar fi așteptat.

Poate că o fi fost el un aristocrat, dar nu era unul chiar așa de rău, ajunse Faye la o concluzie. Adică chiar nu fusese nici batjocoritor, nici nu se uitase de sus la ea după episodul de seara trecută. Și, cel mai important, nu presupusese că ea fusese gata să repete experiența. Nu că n-ar fi fost! Rânji la imaginea ei în oglindă, apoi vorbi de una singură.

— Și până la urmă nu-ți cere nimeni nici să-l iei de bărbat, nici să pui prea mult interes. Nu poți să vezi toate astea ca pe o simplă distracție? El arată chiar bine, sărută Dumnezeiește, îi cam place de tine și nu te plictisește deloc. Așa că distrează-te, fato!

Își trimise un țocăit sonor, apoi ieși pe ușă. Pasul lejer și alert i se împletici puțin la gândul că dincolo de ceși spunea, s-ar putea să fi fost ceva mai mult decât o simplă distracție, dar îl alungă repede. Era ceva ca un aristocrat plin de bani, educat și evident plin de farmec să fie interesat de ea, nu? Altfel de ce și-ar fi pierdut vremea pe lângă ea și i-ar fi suportat ieșirile necioplite? Mai ales că avea de unde alege, Slavă Domnului! Teama că ar putea repeta greșeala mamei sale o invadează din nou, dar reuși să o alunge.”E numai distracție!” își repetă ea. „Până la urmă de ce să nu mă simt ca o Cenușăreasă, dacă Cenușăreasa în cauză nu e în pericolul de a-și pierde capul?” Dar inima?

Se opri atât de brusc, încât avu impresia că tocmai s-a lovit de un zid.

Dar sincer, nu putea fi sigură dacă se oprise la ideea oribilă care tocmai îi trecuse prin cap, sau la imaginea pe care o vedea în fața ochilor, aceea a lui Kane stând de vorbă cu Gail, la o distanță atât de mică, încât oricine i-ar fi văzut ar fi putut crede....ce-ar fi vrut.

De fapt imaginea o șocă destul. Dar cel mai mult o șocă furia pe care o simți. Gelozie???

Kane o zări pe Faye și își înăbuși o grămadă de înjurături la adresa femeii infernale care îl așteptase la grajduri și de care aparent nu putea scăpa. Înjurăturile fură pe punctul de a se și materializa totuși, când o văzu apoi pe Faye că se oprește.

Deci avea două opțiuni, din câte își dădu ea seama. Opțiunea numărul unu – să se întoarcă de unde a venit și opțiunea numărul doi – să-și compună o față senină și nepăsătoare și să-și continue drumul. Evident că de fapt nici nu putea spune că vorbea despre opțiuni, pentru că prima opțiune le-ar fi dat celor doi satisfacție, iar așa ceva era de neconceput. Deci se forță să zâmbească cu gura până la urechi și înaintă cu același pas lejer. Singura diferență era că atât zâmbetul, cât și pasul erau false.

— Cam aglomerație, nu? rânji ea la ei când ajunse în dreptul lor.

Kane gemu în sinea lui. Nu era rânjetul ei glumeț și felin, era cel plin de zeflema și răutate.

Gail o privi cu afectare, iar Faye continuă cu un ton fals dulce și nevinovat. — Oh, deranjez? își duse o mână la piept Faye ca și cum ar fi fost plină de păreri de rău.

Înainte ca Gail să replice, Kane zâmbi cu cordialitate către amândouă și răspunse:

— Nici pe departe, domnișoară Cameron. Doamna Midlleborough se interesa în legătură cu creșterea cailor pur sânge...

Faye își luă o mină plină de amabilitate și vorbi cu un ton de dezolare.

— Înțeleg. Poate, dacă e cu adevărat interesată de...caili pur sânge, ar dori să vă însoțească la o partidă de echitație, lord Knightley?

Fața lui Gail se luminează la o atare propunere, dar Kane i-o luă și de data acasta înainte. Până la urmă, un bărbat trebuia să facă ce un bărbat trebuia să facă.

— Credeam, domnișoară Cameron, că dumneavoastră trebuia să mă însoțiți și toată lumea știe că promisiunile nu pot fi încălcate.

Privirile lui Gail deveniră destul de periculoase. Pentru că ea era de obicei cea care făcea jocurile, și nu alții le făceau pentru ea. Așa că își făcu o retragere strategică.

— Lord Knightley, desigur că toată lumea cunoaște conveniențele. Desigur, toată lumea bună, sublinie ea ultimul cuvânt și privind ostentativ către Faye. Vă rog, continuați-vă plimbarea în compania domnișoarei Cameron. Sunt sigură că va fi...stimulantă.

Apoi se întoarse și îi lăsă singuri.

Faye sări ca un arc la ultimul cuvânt al lui Faye, gata să se ia după ea pentru a-i aplica lecția bine meritată. Brațul lui Kane o curpinse imediat însă, iar ea se zbătu destul în strânsoarea lui pentru a se elibera, fără nicio șansă însă de a face acest lucru. Picioarele ei băteau aerul. În timp ce gura ei striga cât o țineau puterile insulte și amenințări la adresa lui Gail.

— Cred că ai putea să scrii un dicționar cu invective și blesteme, zise Kane cu un soi de amuzament în voce, dar și cu ceva admirație.

Faye se opri din zbătut și din înjurat și se uită suspicios la el.

— Râzi cumva de mine?

Kane începu să râdă, deși clătină negativ din cap la întrebarea ei.

— În ultimele zile, râse el, m-am înțelepțit destul ca să știu că nu e întotdeauna cel mai deștept lucru acela ca cineva să râdă pe socoteala ta.

— Toată lumea știe că cine stă pe lângă mine beneficiază de astfel de înțelepciune, făcu ea, apoi continuă după o scurtă pauză, imitând vocea afectată a lui Gail. Desigur, toată lumea bună.

Izbucniră amândoi în râs, iar Kane o luă de mijloc pentru a o așeza în șa. Bătăile inimii lui Faye se întetiră, dar de data asta era hotărâtă să nu facă nicio concesie. Poate că lordului îi plăcea până la urmă atenția pe care Gail i-o acorda în mod fățis și nu vroia nici în ruptul capului să pară ultima proastă în fața lui.

Călăriră la pas, menținând un ton lent și prietenos.

— Nu e nimic între Gail și mine, preciză Kane la un moment dat.

Faye îi aruncă o privire uimită.

— Doamne, dar e treaba ta. Ce mă interesează pe mine?

Kane făcu o scurtă pauză, înainte de a continua.

— Mi s-a părut că te-ai oprit cam brusc atunci când ne-ai văzut pe mine și pe Gail la grajduri.

— Oh, asta, făcu Faye un gest neglijent din mână. Te rog, strâmbă ea din nas cu puțină delicatețe. Mă întrebam doar dacă vă pot deranja sau nu, asta e tot.

— Înțeleg, zise lordul încet.

Faye îl bătu cu prietenie pe mână în timp ce-l întrebă ușor zeflemitoare:

— Dar ce credeai, Knightley, că m-au apucat geloziiile și pandaliile că te-am văzut cu ea?

Hohoti puțin, ca și cum ideea în sine ar fi fost cea mai ridicolă din câte auzise până atunci.

— Păăăăi, trăgână ea cuvântul în cel mai vestic mod posibil, dă-mi voie să te liniștesc și să-ți spun că nici pe departe, nici într-un milion de ani. Amuzamentul nostru nu ne dă niciun fel de drept unul asupra altuia. Ce? Credeai că nu sunt destul de mare ca să știu lucruri d-astea? Ete că sunt. Ce? Ne-am distrat și noi puțin, ce mare lucru? scoase ea limba la el.

Kane rămase tăcut, privind țintă drumul care se întindea în fața lui, dar fără a vedea în realitate nimic.

Faye tocmai realizează că devenise cea mai mare mincinoasă și cea mai mare ipocrită. De fapt, ajunse la concluzia că ar fi putut deveni o aristocrată de cea mai înaltă ținută, pentru că se părea că oricine se putea preface, dacă era suficient de motivat.

Parcurseră restul drumului în deplină tăcere, fiecare gândindu-se la ale lui. Cu gesturi aproape mecanice, Kane întinse pătura, iar Faye se lungi pe ea, cu un braț peste ochi.

— Nu vrei să înoți? întrebă el.

— De ce? plescăi Faye nemulțumită din buze. Ca să mai ai ceva de comentat după aia? În loc de răspuns, Kane oftă.

— Nu ierți ușor, nu?

Faye oftă și ea la rândul ei, dar sunetul ei ieși ca fiind agasare. Își luă brațul de pe ochi și se întoarse cu fața către el, aruncându-i o căutătură urâtă.

— Credeam că am venit să ne relaxăm, nu să ne indispunem?...

Cum Kane nu răspunse nici de această dată nimic, ea se puse din nou cu fața în sus, aruncându-și brațul peste ochi.

— Povestește-mi despre tatăl tău, zise el dintr-odată.

Faye lăasă să-i scape o înjurătură de această dată. Se ridică în capul oaselor.

— Ascultă, Knightley, n-am venit aici să mă cert cu tine, o repet, dar nici nu mă provoca prea mult. Din câte îmi amintesc eu, ți-am spus deja esențialul, așa că ce mai e de spus? Știi ce, începu ea să se lamenteze, chiar n-am chef de toate astea...

— Sigur că știi că nu poți să-i judeci pe toți doar după unul singur.

— Sigur că știi. Auzi, care e rostul acestei discuții, oricum?

— Nu-i poți alunga pe toți din viața ta doar pentru că....

— Ajunge! începu ea să strige la el. Eu nu fac nimic de genul ăsta! Una la mână – sunt destul de tânără ca să nu mă leg la cap, doi la mână – e o diferență între a alunga și a fi precaut. Și eu... eu sunt doar precaută. Care e, până la urmă, problema ta, Knightley? Doar fiindcă...oh, știi ce? Chiar nu contează! Cred că mă duc să fac o baie! Și de data asta chiar poți să zici ce vrei despre asta!

Scoase limba la el, furioasă, apoi își smulse hainele de pe ea aproape cu furie, înainte de a se arunca în apă.

Kane nu se mai sfii de această dată s-o privească cu evidentă admirație, plimbându-și ochii peste formele ei desăvârșit de tinerești și de feminine – coapse albe, frumos curbate, șoldurile delicate, stomacul perfect, parcă împărțit în două jumătăți perfecte de o dungă fină, voluptatea delicată a sânilor, umerii gingași, gâtul subțire, brațele fine, toate abia acoperite de lenjeria ei de corp de culoare mov. Bătea apa cu furie, ca și cum ar fi încercat să se calmeze, ceea ce și făcu, nu după mult timp.

Simțindu-se destul de obosită, Faye ieși din apă și se trânti pe pătura încălzită de soare cu un oftat de mulțumire.

— Cum? Nicio remarcă de data asta? întrebă ea cu ironie.

— Doar un prost nu știe când să-și țină gura, remarcă el cu calm, mai ales când priveliștea oferită e fără cusur.

— Eu....bâgui ea încurcată...mulțumesc...cred, mai adăugă ea cu îndoială.

— De ce nu crezi nimic din ce-ți spun? se interesă el la fel de calm.

Ea îi aruncă o privire oblică.

— N-am spus că nu te cred, se apără ea. Doar că...presupun că mi-e greu să iau de bună ce spun cei din lumea așa zis aristocrată. Ce faci? întrebă ea apoi, nemaiputându-se abține, când văzu că el, după ce-și dăduse jos tricoul, începuse să se descheie și la pantaloni.

— Ce ți se pare că fac? îi făcu el cu ochiul. Mă dezbrac, nu e evident?

Faye își umezi buzele înainte de a continua.

— Asta văd. Întrebarea e de ce?

— Tu de ce crezi?

Cu capul plin de scene de seducție care nu era sigură că nu i-ar fi plăcut, ea se zborși din nou la el.

— Tocmai, că nu știu. Dacă știam, te mai întrebam?

Faye înghiți în sec când îl văzu acoperit doar de slipul negru, care se mula pe el ca o a doua piele. Așa că nu mai era deloc un secret că el era complet excitat. De unde scosese oare că era un „boșorog cu burtă”? De fapt, nu mai văzuse niciodată un trup atât de bine făcut, musculos, emanând atâta masculinitate încât aproape că se usca lenjeria pe ea de căldura pe care

trupul ei începuse s-o emane. Dar gura i se uscă definitiv atunci când îl văzu că se apropie de ea

— Păi... mă gândeam că...zise el încet, privindu-i atent trăsăturile feței, s-a cam încălzit pe-aici și se simte nevoia de o baie.

Apoi trecu pe lângă ea, îndreptându-se către iaz.

Cu inima bătându-i cu putere și cu fața în flăcări, Faye se așeză pe burtă, bodogănindu-l în sinea ei cu toate invectivele care-i veneau în minte. „Porcul!” „Unde ai mai văzut tu porc așa frumos?” „Da, bine. Cretin! Unde ai mai văzut tu un cretin atât de bine făcut? Of, încetează, Faye!”

Kane se bucură de răcoarea apei și de efortul pe care-l depuse înotând. Nu mințise când spusese că avusese nevoie să se răcorească. Pentru că dorința îl cuprinsese încă de când o văzuse dezbrăcându-se, apoi această dorință se transformase într-o adevărată nevoie când ea ieșise din apă, cu picăturile de apă de pe trup ademenindu-l să le soarbă pe fiecare în parte. Nu se considerase niciodată un senzual, dar lângă ea simțea că debordează de senzualitate. Nu fusese niciodată mai puțin de un domn toată viața lui, și iată că se preta să vorbească acum cu dublu înțeles și cu aluzii care altă dată l-ar fi umplut de neplăcere.

După un timp, se întoarse pe pătură, întinzându-se lângă Faye.

— Ceea ce ai spus ultima oară, îl atacă ea fără nicio introducere, nu ai fi spus niciodată unei doamne. Dar se pare că uit mereu că pentru tine eu nu sunt o doamnă.

Tonul ei denota mai multă amărăciune decât furie și ei aproape că-i veni să se ia la palme, sigură că el își dăduse seama de asta.

Kane îi apucă mâna, împletindu-și degetele cu ale ei și nelăsând-o să și-o retragă atunci când ea încercă.

— Dacă îți vorbesc cu prea multă eleganță, mă acuzi că îți vorbesc de sus, iar dacă îți vorbesc liber mă acuzi că nu te respect. Atunci spune-mi tu, Faye, cum să mă-nțeleg cu tine? Da, recunosc, nu aș fi spus așa ceva nimănui altcuiva, dar este doar faptul că în prezența ta mă simt complet liber de orice constrângeri și conveniențe. Este asta un lucru așa de rău?

După o scurtă pauză, Faye șopti:

— Nu, nu este.

Strânsoarea mâinii lui se înteeți atunci când îi puse următoarea întrebare.

— Dar că te doresc, Faye, este acest lucru atât de rău?

Cum ea nu răspunse nimic, Kane continuă pe un ton calm, aproape șoptit, chiar dacă inima îi bătea să-i spargă pieptul.

— Nu fac un secret din faptul că te doresc, Faye, niciodată nu am ascuns acest lucru. Deci spune-mi insistă el, este chiar atât de rău?

Cum ea tot nu răspunse, el se ridică într-un cot, aplecându-se spre ea.

— Faye?

Ea înghiți înainte de a răspunde pe

un ton foarte slab: — Nu, nu este.

Apoi, când văzu că el se apleacă deasupra ei, îi puse o mână pe piept ca pentru a-l opri și adăugă repede, cu o voce răgușită:

— Dar asta nu înseamnă că dacă vrem ceva putem să și luăm.

Ochii lui scăpărau fierbinți, dar vocea lui rămase la fel de calmă.

— Știu asta, Faye. Așa cum știu că așa cum mie îmi plac sărutările tale, la fel de mult îți plac și ție ale mele.

Tânăra tăcu.

— Faye, ai auzit ce-am spus? întrebă el după câteva clipe de tăcere.

Ea dădu doar din cap a aprobare.

— Și n-ai de gând să spui nimic?

Fata repetă gestul, doar că a negare de data aceasta.

— De ce? De ce n-ai de gând să spui nimic?

Kane se aplecase spre ea din ce în ce mai mult, cu fiecare cuvânt pe care îl spunea. Și deși mâna ei rămase tot pe pieptul lui, nu-l mai împingea acum. El era acum atât de aproape încât îi putea vedea genele ude, îi putea număra picăturile de apă de pe față și îi putea simți răsuflarea pe buze. Aceasta era fierbinte. — Nu spun nimic pentru că de fapt am de gând să fac ceva.

Apoi își arcui brusc gâtul, lipindu-și buzele de ale lui.

Fiorul de dorință îi șerpui lui Kane imediat în stomac. Mâna care îi rămăsese liberă și-o înfipse în părul ei ud, apucându-i ceafa pentru a o susține. O simțea delicată sub el, aproape fragilă. Rotunjimile ei se lipiră înnebunitor de ispititor de tăria trupului lui. Toate contrastele dintre ei îl

înnnebuneau: ea era caldă, el era rece; ea era aproape uscată, el era ud, ea era moale, netedă și fină, el era dur.

Poate că sărutul începuse ca un răspuns la o provocare din partea lui, gândi Faye câteva secunde mai târziu, dar cert era că acum nu era altceva decât pură plăcere. Când limba lui se insinuă printre buzele ei și dovada dorinței lui i se cuibări între coapse, simți un ghem fierbinte în stomac. Instinctiv, umerii ei se ridicară înspre țaria lui, în timp ce își lipi sânii care o furnicau de pieptul lui lat. Atunci Kane scoase un sunet care semăna cu mârâitul unei feline mari și ea fu străbătută de un fior puternic de excitație, care o determină să se cambreze spre el.

La gestul ei de inconștientă predare, Kane făcu o mișcare de du-te-vino din umeri, imitând actul dragostei. Kane făcuse acest gest din necesitatea de a-și potoli puțin nevoia, când, de fapt, tot ce ar fi vrut în acel moment era să îndepărteze și ultimele obiecte vestimentare care mai stăteau între ei și s-o posede cu toată patima care-l stăpânea.

Dar mișcarea lui avu și darul de a o panica puțin de Faye, care se încordă instinctiv și care își desprinse gura de a lui, privindu-l cu neîncredere.

— Eu...îngăimă ea cu o voce răgușită și pierită.

Răgușeala din tonul ei îl făcu aproape să geamă, iar flăcările care îi ardeau în ochi și care îi trădau dorința îl făcură aproape să uite că nu vruse nimic mai mult de un sărut. Și cu toate astea, pe lângă pasiune, putea citi foarte bine în ochii ei și precauția.

— Hei, zise el cu tandrețe, după ce încercă de câteva ori să-și dreagă vocea. Hei! Nu-ți face griji. Doar ne sărutăm, nu facem nimic mai mult, promit.

Faye zâmbi, ușor nesigură.

— Așa cum ai promis că nu o să mă pipăi? încercă ea să-l tachineze.

Kane își lipi fruntea de a ei și trase adânc aer în piept pentru a-și recăpăta controlul.

— Poate vrei să-ți amintești că am specificat faptul că valabilitatea promisiunii în cauză se pierde în cazul în care tu ești cea care mă pipăie prima, zise el cu buzele în părul ei.

Fata începu să chicotească, secondată de Kane. Și chicotiră până ce ajunseră să hohotească. Râsul alungă tensiunea dintre ei.

— Ei, îl tachină ea din nou, încă din labirint mi-am cam dat seama de felul sărutărilor tale... Kane tresări ușor.

— Ce sărut? Ce labirint? Despre ce vorbești?

O luminiță iritată luci în pupilele ei.

— Nu mă agasa cu prefăcătorie, Knightley, se oțărî ea la el. Vorbesc de sărutul din labirint din seara cu baba-oarba.

Învins, lordul păru puțin rușinat.

— Ai știut că eu sunt?

Drept răspuns, ea rânji.

— Cum de ai știut? vru el să știe.

Dar Faye nu avea ce răspuns să-i dea. Așa că îl luase de gât și-l sărutase iar, iar el uită de întrebare.

Faye gândi că ziua fusese una dintre cele mai frumoase din viața ei, și asta fără să simtă că exagerează în vreun fel. El îi povestise despre momente ale copilăriei lui, copilărie petrecută prin internate luxoase care îl învățau cum să devină un gentleman, internate care-i insuflaseră manierele și rigiditatea încă de pe când era copil.

— Și nu ți-a fost dor de familie niciodată? îl întrebase ea la un moment dat.

— Te obișnuiești, îi răspunsese el pe un ton egal și cu trăsăturile feței imobile.

Dar ea își dăduse seama de singurătatea și tristețea băiețelului care fusese odată.

Apoi Kane îi povesti despre boacăne făcute în timpul anilor de adolescență, boacăne absolut normale și naturale pentru vârsta aceea, dar boacăne care pe el îl costaseră vacanțe și vacanțe departe de casă și de familie, drept pedepse.

Și Faye sărise din nou în apărarea băiatului de odinioară, iar inima ei se strânse pentru el.

— Nu e de mirare că ai ajuns să fii așa cum ești în ziua de azi, făcuse ea o altă remarcă, ceea ce îl făcuse să ridice o sprânceană întrebătoare.

— Așa cum adică? Întrebase el nedumerit.

— Așa. Așa de...nu știu...reținut, rigid, interiorizat...

Kane se întinsese și o trăsese de o şuviță rozalie.

— Ah, da? Atunci tu cum de ai ajuns să fii atât de nereținută, nerigidă și exteriorizată?

Faye scosese limba la el și își eliberase şuvița de păr. Râseseră din nou.

— M-ai crede, Faye, dacă ți-aș spune că n-aș face nimic vreodată care să te rănească? Întrebase el apoi încet, dând o notă serioasă și aparte discuției.

Și Faye îl privise lung, foarte lung, gândindu-se la singurătatea vieții lui și la sinceritatea din vocea lui și aprobă din cap, deschizându-și inima pentru el în același timp.

— Da, te cred, răspunsese ea la fel de încet.

Apoi se sărutaseră din nou. De fapt, sărutările fuseseră mai dese și mai lungi decât conversațiile în sine. Ca să nu mai pomenească de ultimul sărut de despărțire. Un fior senzual o trecu și acum când își aminti de el. Sărutul începuse blând, doar sub forma unei atingeri ușoare a buzelor. Apoi se adâncise, limba lui gădilând vârful limbii ei până ce invadase la propriu întregul interior al gurii ei, gustându-i aroma, probându-i textura, iar mâinile lui îndrăzniră să-i atingă sânii, să-i dezmierde, reușind astfel s-o aducă în pragul renunțării.

Faye aruncă o privire lungă la peretele care o ținea departe de el, apoi la ceasul de pe măsuta de toaletă care indica faptul că era trecut bine de miezul nopții. Buza ei inferioară era prinsă între dinți, semn de mare concentrare sau dilemă. Apoi păru că se hotărăște și se ridică brusc, apucând clanța ușii pe care o deschise încet. Fu pe punctul de a ieși în hol, când un alt sunet, ca și cum cineva ar fi încercat să se strecoare la fel de neauzit, se îndrepta tot spre camera lui Kane. Se retrase rapid și o privi nevăzută pe Gail, îmbrăcată într-o ținută extrem de sumară și de vapoasă, care arăta foarte clar intențiile acesteia – dacă ora și felul în care mergea nu ar fi fost niște indicii suficient de clare. O auzi pe Gail ciocănind încet la ușa camerei lui Kane, apoi cum intră înăuntru.

„O va da afară! O va da afară!” își tot repeta ea ca o litanie.

Dar după o jumătate de oră în care Gail tot nu ieșise din camera lordului, Faye renunță să mai repete. Cu gesturi mecanice se așează în pat, cu mâinile încrucișate pe piept, cu ochii pironiți pe acele ceasului și cu urechile ciulite pentru a pândi cel mai mic zgomot. După altă jumătate de oră, lacrimile începură să-i curgă tăcute pe obraji. „Proasto! Proasto!”.

Sunetul unei uși o făcu să tresară. Ațipise. Instinctiv, aruncă o privire acelor ceasului. Ora cinci. Soarele începuse deja să dea semne că ar răsări. Apoi își aminti și sări din pat ca arsă, cu părul în neorânduială, cu halatul de mătase descheiat. Deschise ușa brusc și ieși în hol.

Gail tocmai își trăgea pe ea halatul vaporos. Atât ea, cât și Kane, înțepeniră când auziră ușa camerei ei și mai apoi, când o văzură.

„Dumnezeule, nu!”, gemu Kane în sinea lui.

Gail arăta vinovată, dar extrem de mulțumită, mulțumire care dispăru brusc atunci când Faye rânji cu răutate către ei și aruncă din vârful buzelor:

— E o treabă și asta! Să poftești într-o parte și să mănânci în alta! Sau cel puțin așa cred. În ceea ce te privește, Gail, nu e greu deloc să potolești simțurile unui bărbat, mai ales când alta l-a încălzit.

Apoi făcu cu ochiul, ca o adevărată cunoscătoare.

— Și crede-mă, lordul Knightley era foarte.....foarte încălzit.

Neacordându-i acestuia din urmă nici cea mai mică privire, Faye se întoarse cu demnitate în camera ei. Kane se precipită la ușa ei, ciocnind destul de încet, dar suficient de insistent, strigând-o ușor:

— Faye! Faye! Te rog, deschide! Lasă-mă să-ți explic!

Ușa se deschise brusc în fața lui. Expresia aproape furibundă de pe fața ei îl determină să facă involuntar un pas în spate.

— Niciun cuvânt! șuieră ea și mânia din vocea ei îi opri cuvintele. Niciun cuvânt, aristocrat de doi bani ce ești! Nu-mi pasă de ceea ce ai să-mi spui! Nu-mi pasă de tine! Te-am crezut! Te-am crezut! Apoi ea dădu să închidă ușa, dar Kane o împiedică. — Faye...

— Dacă nu iei mâna de pe ușă, îl amenință ea cu răceală, o să strig cât mă țin plămânii „Viol!” Asta vrei cu adevărat?

— Te rog, insistă el.

Faye deschise gura, pe punctul de a striga și Kane se văzu nevoit să dea drumul ușii pe care ea o închise imediat.

— Faye, mai strigă el prin ușă, ascultă-mă, te rog!

Drept răspuns, se auzi o bufnitură în ușă care-l făcu să tresară. Bănuia că fusese un pantof aruncat. Kane privi lung la ușa închisă din fața lui. Ar fi vrut să aibă destulă tărie pentru a o deschide. Ar fi vrut să aibă destulă tărie pentru a înfrunta țipetele și scandalul care știa că ar fi urmat la vilă. Ar fi vrut să fie destul de puternic pentru a face față unui astfel de oprobriu. Dar, din păcate, nu era. Buna educație și manierele desăvârșite, conveniențele sociale prea adânc întipărite în el îl opreau să facă ceea ce ar fi vrut. Era ceva mai presus de el, de voința lui. Mai târziu o va găsi pe Faye la bucătărie, bându-și cafeaua și îi va explica. O va face să-l asculte. Știa că o va face să-l asculte. Acum nu putea. Cu capul în jos, se întoarse în camera lui și se trânti în pat, așteptând să treacă timpul.

Se grăbea cât putea de tare să ajungă la bucătărie.

— Bună dimineața, lord Knightley, fu salutat de angajații vilei.

Rooney se inclină cu respect și îi aduse o ceașcă cu ceai tare.

— Bună dimineața, răspunse el cu nerăbdare. Domnișoara Cameron nu a coborât?

Un fior ciudat îl parcurse când servitorii schimbă priviri între ei.

— Mă tem că domnișoara Cameron a plecat, domnule, îl anunță Preston.

— Cu motocicletă? întui Kane.

Preston aprobă în tăcere.

— Și a spus unde se duce? Sau când se întoarce?

Inima aproape că-i bubui în piept când văzu iar schimbul de priviri dintre angajați, inimă care aproape că se opri mai apoi când îl auzi pe Preston adăugând:

— Mă tem că domnișoara Cameron nu mai revine deloc, domnule. S-a întors acasă la ea și a anunțat familia Crenshaw că nu va putea să participe la nuntă.

Cu o voce aproape pierită, Kane se întoarse spre Rooney și îi spuse plat:

— Pregătește mașina, Rooney. Vom face o călătorie până la familia Cameron.

Bătrânul îl privi cu o milă care-l făcu pe Kane să strângă maxilarele. La vorbele valetului său, simți nevoia cumplită de a arunca ceașca fină de porțelan de peretele încăperii.

— Mylord Knightley, zise Rooney încet, domnișoara nu a plecat acasă aici, ci acasă în America.

Chipul lui Kane se goli de orice expresie și începu să bea calm și tacticos din ceașca cu ceai. Oare cum mai putea să facă asta, se întrebă el, când simțea că pe interior, tot ce era și reprezenta se dezintegra în totalitate?

CAPITOLUL IX

— Credeai că dacă te-am găsit o dată, n-o să te găsesc și a doua oară? zbieră el la ea.

Rămase foarte surprins când, în loc de furie și răspuns pe măsură, primi în schimb doar o privire lungă și tristă. Surprinderea îi fu înlocuită de îngrijorare.

— Faye, ce s-a-ntâmplat?

Grija și evidenta afecțiune din tonul lui o făcură aproape să plângă. Dar tot nu-i putea spune. Așa că își prinse buza între dinți și începu s-o ronțăie cu înfrigurare.

— Nu vrei să-mi spui ce te-a făcut să-ți iei zborul la propriu tocmai înapoi în America și să pui un biet bătrân pe un drum așa de lung?

Tristețea ei fu înlocuită cu amuzament.

— Ha! Tu? Biet? Bătrân? ridică ea o sprânceană la adresa bunicului ei. Te rog! Nu s-a-ntâmplat nimic, răspunse ea într-un final. Pur și simplu mi s-a făcut dor de casă, asta e tot.

Cum el nu comentă nimic, tânăra riscă o privire către el. Cameron se uita la ea cu o privire zeflemitoare și neîncrezătoare în egală măsură.

— N-am ajuns unde am ajuns în ziua de azi posedând prea multă naivitate, Faye, îi atrase el atenția. Așa că te anunț că nu pot fi dus.

Ea își țuguie buzele, nemulțumită.

— Să-mi dau eu cu presupusul? continuă el —

Chiar te rog, îl ironiză ea.

Zâmbetul lui subțire nu prevestea nimic bun, dar ea era oricum mult mai dispusă să-l audă pe el, decât să fie nevoită să recunoască adevărul umilitor —că se îndrăgostise de un aristocrat încrezut, plin de ifose, mincinos și trădător.

— Atunci cine e el?

— Care el? întrebă ea cu o inocență prea mare pentru a fi reală.

— Bărbatul care te-a pus pe fugă.

Faye sări în picioare.

— Ascultă aici, moș decrepit care ești, strigă ea la el, niciun afurisit de bărbat nu mă pune pe mine pe fugă!

Cameron rânji. Asta era și reacția pe care contase.

— A, nu? făcu el neîncrezător. Puteai să mă păcălești. Deci am avut dreptate, mai zise el. E vorba despre un bărbat.

Drept replică, Faye îi aruncă o privire cel puțin urâtă.

— Bănuiesc că nu e vorba despre tânărul Johnson, zise Cameron pe un ton egal.

— Cine s-ar uita la maimuțoiul ăla? se indignă ea. Mie, dacă e să-mi pice cu tronc un bărbat, ceea ce nu spun că așa e, atunci oricum ar fi măcar un bărbat adevărat. Sau măcar unul care arată a bărbat adevărat, mai adăugă ea după o scurtă pauză.

— Ascultă, o luă Cameron la rost, vrei să-i dau o lecție?

Primi la schimb o altă privire urâtă.

— Ce te face să crezi că dacă aș vrea asta, nu i-aș da-o eu? Cameron o privi din nou ironic.

— Nu prea văd cum ai putea face asta, din moment ce tu ești aici și el e acolo. Așa că fă bine și mișcă-ți picioarele în direcția aeroportului.

Cu o expresie de năduf întipărită pe față, Faye se aruncă din nou pe canapeaua pe care stătuse. Încăpățânarea ei era evidentă.

— Ascultă, zbieră el la ea, făcând-o să tresară, nicio nepoată a mea nu-și ține capul în nisip ca struțul când dă de greu!

Faye își acoperi urechile cu mâinile, dar Cameron se îndreptă către ea și i le dădu la o parte. Vocea lui fu blândă când vorbi.

— Atunci vino înapoi pentru mine, o rugă el.

— Nu face asta, îi atrase ea atenția.

— Asta ce?

— Asta, insistă ea. Nu te milogi de mine.

— Faye, poate că nu ți-am spus-o niciodată, dar eu nu te iubesc pentru că ești fiica netrebnicului meu fiu, ci pentru ce reprezinți tu. Când mă uit la tine, văd o versiune a mea feminină.

Neputându-se abține, ea zâmbi.

— O versiune evident îmbunătățită.

— Întinzi coarda, domnișoară, făcu el o grimasă. Deci? se interesă el. Vii acasă să alini bătrânețea unui om care nu mai are nimic?

Tânăra îi mângâie fața și oftă.

— Cu o singră condiție.

Cameron oftă și el ostentativ, dar lumina de bucurie din ochi îi contrazicea atitudinea.

— Știam că trebuie să dau ceva la schimb, zise el. Așa că spune-ți prețul.

— Ai douăzecișipatru de ore la dispoziție să faci din mine o adevărată lady. Cameron știuse că va veni și ziua aceasta, așa că avu grijă să nu se arate prea încântat.

— Când am zis să-ți spui prețul, nu m-am gândit că va fi mai ușor să-ți aduc luna de pe cer, bombăni el. Faye rânji larg.

Lumea forfotea. Agitația era la cote maxime. Bărbații păreau deranjați de fracurile pe care erau nevoiți să le poarte și, din când în când, se trăgeau discret de marginea papioanelor. Femeile se autoadmirau, dar priveau cu invidie și cu ochi critici la toaletele celorlalte femei.

— Mai ai mult? o întrebă Sharon pe fiica sa, care se admira în oglindă. Oaspeții au plecat cu toții la biserică.

— Ce mireasă mai e și aia care nu se lasă așteptată? Dar lasă oaspeții, zi-mi dacă au venit destui ziariști, se precipită ea apoi la fereastră.

— Cei mai importanți, se bucură Sharon. Ți-am spus că nunta ta va fi nunta și evenimentul anului. Deja lordul Knightley a fost fotografiat de toată lumea!

— Ar fi fost bine să fi fost și cineva din familia Cameron, totuși, oftă Amanda. Dar poate că e mai bine că Faye a plecat. Cine știe ce gafă putea să facă și să-mi strice nunta. Auzi? Dar tu n-ai auzit nimic?

— Despre ce?

— Păi...despre plecarea ei atât de neașteptată.

Sharon dădu din umeri.

— Desigur că toată lumea a făcut și face speculații, dar nu știe nimeni exact care a fost motivul. Iar servitorii ăștia incompetenți zici că sunt muți. Sunt sigură că ei știu câte ceva, dar nu am reușit să aflu nimic de la niciunul. Oricum, destul despre Faye Cameron. Azi tu ești cea mai importantă persoană, zâmbi Sharon cu admirație către fiica ei.

Amanda zâmbi la rândul ei, punându-și în evindeță dantura bine lucrată, apoi își luă mama de braț.

— Să mergem, mamă. Limuzina ne așteaptă.

Fură amândouă fericite când blitzurile le orbiră din toate părțile.

Tot ce spera el era ca ceremonia să se termine cât mai repede, să bea un pahar de șampanie, să mănânce o felie de tort și să plece în sfârșit. Fusese nevoit să se poarte extrem de pedant și de politicoș cu toată lumea, când el ar fi vrut să înjure, să trântască și să bufnească. Simțea că clocotește pe interior și nu era sigur că mai putea să se prefacă. Mai ales că își dorea foarte mult să izbucnească într-un fel sau altul. Doar că ar fi preferat să n-o facă de față cu toată lumea, și mai ales nu de față cu ziaristii. Probabil că slujba predicatorului era foarte frumoasă, dar el nu auzise nimic. Probabil că și jurămintele pe care și le făcură cei doi miri fură la fel de frumoase. Din nou, el nu auzise nimic. Cuvintele predicatorului „Dacă cineva cunoaște vreun motiv pentru care acești doi tineri nu se pot căsători să vorbească acum sau să tacă pentru vecie” trecură pe lângă atenția lui ca și toate cuvintele precedente. Dar tresări pe de rând cu ceilalți când văzu prin ferestrele mari ale bisericii limuzina care parca. Până și predicatorul se opri din vorbit și se uită. Întotdeauna întârziată erau cei mai luați în colimator, așa că toată lumea se uita cu surprindere cum șoferul deschide ușa din spate a mașinii luxoase și ajută persoana din interior să iasă. Apăru o pereche de picioare de damă acoperite cu cel mai fin dres de mătase. Pantofii erau cu cele mai mari tocuri pe care el le văzuse vreodată. Se bălăngăniră puțin în aer până ce atinseră asfaltul. Apoi tot ce văzu fu pălăria mare, elegantă, un accesoriu deosebit al costumului pe care femeia îl purta, cu siguranță o creație a casei Versace, un compleu în alb și negru, cu fusta mulată, până la genunchi și cu sacoul cambrat pe talie. În mîinile acoperite cu mănuși scurte, de culoare albă, purta o poșetă plic argintie.

Femeia era evident o mare doamnă, elegantă în înfățișare și mers până la limita imposibilului. Tocurile țcăniră pe pardoseala marmorată a bisericii, sigure și deloc grăbite.

Poate că dicția și accentul nu erau cele pe care le cunoștea toată lumea, dar vocea ei era inconfundabilă.

— Vă rog să-mi scuzați întârzierea, rosti ea cu cel mai elevat și aristocrat ton auzit vreodată.

Lumea încremeni, șocată. Această femeie nu putea să fie Elisabeth Faye Cameron! Aceasta de față era întruchiparea șicului și a eleganței, a celei mai înalte clase sociale, deci nimic din ce Faye Cameron demonstrase cu numai două zile în urmă!

Faye luă loc în strană, chiar lângă cel care era cel mai șocat dintre toți, lângă lordul Kane Knightley. Apoi ea făcu un gest de dezolare din mână și spuse:

— Continuați, vă rog!

Kane avu impresia că toată lumea îi aude bătăile inimii. Era sigur că se înroșise ușor la față, dar, din fericire, toată lumea era atentă la ea, și nu la el. Parfumul ei delicat, ci iz de tuberoze și regina nopții îl învăluiră. Fără să vrea, scrâșni din dinți.

— Șșșșșș! îl admonestă ea încet, dar suficient ca unii vecini să se întoarcă spre el cu priviri surprinse și dezaprobatore în același timp.

Kane riscă o privire la ea, dar se redresă repede, nu înainte de a-i sorbi din priviri profilul machiat impecabil. Ochii fardați discret, dar rimelați puternic îi subliniau culoarea aurie uluitoare, adâncind misterul din ei, culoarea piersicie a obrazului îi scotea în evidență pomeții fini, iar luciul strălucitor al buzelor făcea ca acestea să pară și mai senzuale, și mai apetisante. Era evident că mai toată lumea holba ochii la ea, dar ea era de un calm imperturbabil, păstrându-și atenția la ceea ce se întâmpla lângă altar, concentrându-se asupra mirilor.

După sărutul tradițional și trecerea pe sub ploaia de orez, toată lumea se îndreptă spre curtea luxos amenajată pentru recepție. Pavilioane din mătase, mese și scaune tapițate, tacâmuri lucrate în argint și aur, pahare din cel mai fin cristal, meniul cel mai complicat și cel mai pretențios, ringul de dans amenajat după cele mai în vogă cerințe, totul țipa de lux și bani. Iar

Faye se simțea în foarte largul ei. Constatase cu satisfacție că ținuta ei dacă nu chiar era, atunci cu siguranță că se număra printre cele mai elegante, iar ea o purta cu o grație pe care doar cu câteva zile în urmă nu ar fi fost în stare.

Își prezentă felicitările și omagiile familiei Crenshaw cu o curtoazie desăvârșită, prefăcându-se că nu bagă de seamă uimirea deloc măgulitoare a celor din jur. Zâmbea reținut, ușor afectată, iar umerii îi erau aproape țepeni. Nu se prefăcu deloc că nu-l vede. Din contră, se îndreptă hotărâtă spre el, fără a lăsa nici cea mai mică impresie că-l ocolește sau, mai rău, că face în așa fel încât să dea peste el din întâmplare. Așa că luă un pahar de șampanie de pe o tavă și îl salută ridicându-l ușor și făcând o mică plecăciune..

— Lord Knightley, făcu ea cu o voce suavă și cu un accent perfect, o reală plăcere și o onoare deopotrivă să vă văd astăzi.

— Domnișoară Cameron, se înclină el la fel de curtenitor, dați-mi voie să vă spun că onoarea și plăcerea sunt doar de partea mea.

Faye îi dăduse mâna, așa cum se cuvenea, iar el nu numai că se înclină cu cea mai desăvârșită politețe, ba chiar își lipi buzele de mănua ei, când ochii îi căzură peste brățara fină de aur alb de la glezna ei subțire. Kane simți o poftă nebună să o înșface chiar acolo, de față cu toată lumea, să-i smulgă pălăria de pe cap, să-i smulgă acele din păr și s-o sărute cu furie, doar pentru a se convinge că ea era reală, că era acolo, și că era încă Faye pe care o știa el, cea plină de viață, și nu această roboțică manierată și afectată. Dar desigur că el nu era omul care să facă orice-ar fi vrut, așa că în loc de asta o privi atent în ochi pentru a vedea dacă acolo mai exista vreo urmă de râs, vreo urmă de haz, de malițiozitate, de ironie, de răutate chiar, de furie, de viață. Dar tot ce văzu în ochii ei fu doar o răceală politicoasă, doar pasivitatea unui om blazat, doar nepăsarea unuia care nu pune preț pe sentimentele celor din jur. Așa cum fusese și el. Așa cum erau toți cei prezenți acolo.

— Se pare că mirii s-au bucurat de o vreme frumoasă la nunta lor, nu? zise ea, sorbind cu înghițituri mici șampania din cupa pe care o ținea cu eleganță.

Doamne! Ei aveau atâtea să-și vorbească, iar ea îi pomenea despre vreme?

- Da, aprobă el, privind spre cer. Nici urmă de nor astăzi.
- Aproape să nu te recunosc, auziră ei vocea lui Gail lângă ei.
- Doamnă Middleborough, o salută Faye cu o înclinare a capului. Arătați minunat astăzi. Și ce mai faceți?

Gail păru la fel de uimită ca și ceilalți auzind-o, dar de data asta chiar nu putea să pară mai prejos decât detestabila domnișoară Cameron, așa că se văzu nevoită să răspundă pe măsură:

- Mulțumesc, domnișoară Cameron. Nici dumneavoastră nu arătați mai prejos!

Faye zâmbi la fel de reținut și adăugă:

- Sunteți mult prea amabilă, stimată doamnă. Eu vă mulțumesc. Și dacă tot suntem de față toți trei, aș dori să-mi permiteți să-mi prezint cele mai sincere scuze pentru ieșirea mea de acum două zile. Sper că putem da uitării cu toții această poveste neplăcută și sper că ne vom înțelege de minune în continuare.

Gail o privi ca și cum ea ar fi fost o fantomă, iar Kane își încleștă maxilarele, dar reuși să rostească printre dinții strânși:

- Legat de acest incident, domnișoară Cameron, aș dori să discut cu dumneavoastră în particular, dacă se poate.

Faye își flutură mâna cu delicatețe.

- Dar vă rog, domnule, nu-mi datorați niciun fel de explicație și pe cuvânt că nici nu mă interesează, nici nu vreau să aud ceva de genul acesta. Speram că putem lăsa toate evenimentele trecute în spate și că nu vom face ceva atât de vulgar, ca de exemplu să facem referire sau să aducem în discuție orice ar avea legătură cu ele. Acum, dacă vreți să mă scuzați, se pare că domnul Johnson junior ar dori să mă salute, dar sunt convinsă că ne vom vedea mai târziu.

Cei doi rămaseră perplecși de retragerea ei elegantă, privind lung în urma ei.

- Asta da schimbare, murmură Gail.

Faye spera că-i dăduse gata cu educația, cu manierele și cu nepăsarea ei. Pierce făcu ochii mari de asemenea când o văzu, dar se bucură sincer, nemandrăznind însă să o curteze altfel decât în cea mai elegantă manieră.

Așa că îi oferi brațul și o conduse să-i cunoască familia, care o privi mai întâi cu uimire, apoi cu respect, și în cele din urmă cu admirație. Era limpede pentru toată lumea că familiei nu numai că nu i-ar fi displicut ca fiul lor să lege o prietenie mai strânsă cu Faye Cameron, dar că chiar îl încurajau în această direcție cu mult interes și entuziasm.

Kane privea plin de furie cum Faye mergea la brațul tânărului Johnson, care o prezenta tuturor. Ochii i se îngustau din ce în ce mai mult, pe măsură ce timpul trecea, maxilarele îi scrâșneau, iar mâinile i se contractau spasmodic pe paharele fine. Era vizibil pentru toți că lordul fierbea de furie și nimeni nu se aventura să intre în vorbă cu el.

Cum după-amiaza făcuse loc serii, Faye se scuză și dispăru în camera care fusese și care încă spera că era destinată membrului familiei Cameron.

— Servește-le o porție din sucul lor propriu, zâmbi ea la imaginea ei din oglindă, admirându-se în același timp.

Când reapăru în curte, lumea făcu din nou ochii mari. Faye își schimbase ținuta șic de zi în cea mai elegantă rochie. Simplă, neagră, lungă, urmărind linia corpului, dar fără a se mula, susținută de două bretele subțiri, rochia nu avea nimic extravagant în afară de cristalele Swarovski care erau dispuse sub forma unui cerc între sânii ei, pe care îi dezgolea doar foarte puțin. Era făcută cu siguranță din cel mai fin material, evazată mult spre poale și purta, fără nicio urmă de îndoială, eticheta unei binecunoscute case de modă. Părul îl prinsese într-un coc clasic, dar păstrând nota unei lejerități nestudiate, iar pe lângă față îi atârnavu frumos suvițele rozalii. Își schimbase machiajul. Ochii ei păreau mai misterioși și mai felini ca oricând, iar rujul de pe buzele ei era de un roșu sângeriș care te invita, dar care te și avertiza în același timp. Sandalele ei erau tot negre, formate din împletituri și bride fine, cu tocuri cui, iar în mână purta o gentuță minuscule de culoare roșie. Ca bijuterii, tânăra femeie purta o pereche de cercei lungi, din diamante, la set cu lănticel fin, din aceleași pietre. Atrăgea din nou toate privirile. Faye emana în totalitate eleganță, bun gust, dar și o feminitate covârșitoare care cucerea involuntar.

Pierce aproape că se împiedică în graba de a-i ieși în întâmpinare.

— Ești...uluitoare! fu tot ce putu spune el.

— Îți mulțumesc, acceptă ea complimentul cu grație.

— Sper că-mi vei acorda acest dans, propuse el cu înflăcărare.

— Cu toată plăcerea, bunule domn.

— Și pe următorul, apoi și pe următorul.

Faye își lăsă mâna ușor pe brațul lui, râzând cu plăcere.

Dansase deja câteva dansuri bune cu Pierce, când Kane își făcu apariția lângă ei, cu trăsăturile ca cioplite în granit.

— Te rog, Johnoson, să-i mai lași și pe alții să se bucure de compania domnișoarei Cameron. Domnișoară, se înclină el apoi către aceasta din urmă, sper că-mi veți face onoarea de a-mi acorda acest dans.

Pierce nu îndrăzni să se împotrivească, dar Kane era convins că Faye îl va refuza. Așa că rămase cel puțin uimit când ea îi adresă un zâmbet dezolat lui Pierce și îi zâmbi larg lui.

— Sunt convinsă că Pierce este suficient de domn să înțeleagă acest lucru, domnule Knightley, iar eu voi fi deosebit de încântată să vă acord acest dans.

Nu era niciun strop de afectare sau de ironie în tonul ei. Faye era numai eleganță, dând dovadă de cea mai aleasă educație. Impasibilitatea și amabilitatea ei se crispară numai o clipă când Kane o luă în brațe, apoi zâmbetul îi reapăru pe trăsăturile fine. Dansară câteva secunde în deplină tăcere, apoi el îi spuse brusc.

— Asta nu ești tu.

— Pardon? îl privi ea întrebător. Mă scuzi, domnule, nu cred că înțeleg ce vrei să spui.

Kane o strânse ceva mai tare, până ce ea se văzu nevoită să protesteze.

— Te rog, domnule, mă strângi prea tare și nu dorim nici unul să dăm naștere la discuții greșit interpretate, nu-i așa?

Doamne, îi fusese dor de ea! Atât de dor de ea, de atingerea ei, de a o simți în brațele lui, de sărutările ei fierbinți! Așa că și dacă ar fi venit sfârșitul pământului în acel moment, nici că i-ar fi păsat mai puțin! Deci în loc să-și mai domolească strânsoarea, Kane o lipi de el de tot, presându-i formele de ale lui.

— Knightley! îl admonestă ea cu ceva mai puțină eleganță.

— Ți-am spus că asta nu ești tu, îi zise el cu satisfacție.

— Te rog să mă ierți, domnule, își reveni ea cu rapiditate, mă tem că am călcat buna cuviință vorbindu-ți așa, dar și tu încalci orice regulă cu această strânsoare. Se uită lumea la noi!

— Și? Să se uite! făcu el, ridicând din umeri.

— Doamna Middleborough se poate supăra, mai zise ea cu dulceață în glas.

— Despre Gail...De ce ai plecat așa, Faye? De ce nu m-ai lăsat să îți explic?

— Dar te rog, domnule, nu-mi datorezi nicio explicație! îl opri ea cu fermitate.

Lumea din jur deja începuse să-i privească și să șușotească.

— Se uită lumea la noi, mai spuse ea, încercând din nou să mai slăbească strânsoarea lui, dar tot fără succes.

— Și ce-o să spună? se interesă el. Că sunt nebun după tine?

Fata pufni, dar sunetul nu fu lipsit de eleganță.

— Te rog, domnule, astea nu sunt cuvinte demne de un gentleman!

— Încă o dată spun – asta nu ești tu, Faye.

— Dar bineînțeles că sunt eu, domnule, îl contrazise ea. Nu știu ce vrei să spui.

— Vreau să spun că tu nu ești înghețată, lipsită de viață și de valori, ca cei de aici. Tu nu ești prefăcută.

— Vrei să spui că nu sunt ca cei de aici, domnule? Adică nu sunt suficient de bună ca cei de aici? Regret că trebuie să te contrazic, domnule, dar mă tem că sunt mult mai bună decât oricare de aici, mai zise ea privindu-l țintă.

— Așa e, aprobă el. Ești mult mai bună decât oricare de aici. Ești mai doamnă și mai lady decât oricare.

— Îți mulțumesc, domnule, pentru apreciere. Păcat că nu ți-ai dat seama mai devreme de asta. Faye își mușcă buzele, înciudată pe ea însăși că lăsase să scape această remarcă.

— Dacă ai vrea să mă asculți până la capăt...

— Domnule, i-o retează ea din nou, îți repet, nu-mi datorezi niciun fel de explicație și încă o dată te rog să-mi primești scuzele dacă am lăsat această impresie.

— Nu e vorba de asta, ridică el tonul exasperat, făcându-i pe cei din jur să-i privească mirați și dezaprobator.

— Orice-ar fi, nu mă interesează oricum. Se pare că muzica s-a terminat, domnule. Îți mulțumesc pentru dans.

Faye aproape că se smuci din brațele lui. Picioarele începură să-i tremure. Nu era ușor deloc să trebuiască să vorbească cu acel accent ridicol, folosind fel și fel de expresii pedante, să mai fie nevoită să și danseze pe acele tocuri criminale, să pretindă că nu-i pasă de el, și pe deasupra să-și controleze orice reacție trădătoare pe care trupul ei ar fi putut-o avea în brațele lui, cu răsuflarea lui fierbinte atingând-o. — Să-ți aduc ceva de băut, Faye? întrebă plin de solicitudine Pierce.

Ea îi zâmbi aproape radioasă.

— Ar fi minunat, Pierce, îți mulțumesc.

— Nu prea îl ai la inimă pe bătrânul Knightley, nu-i așa? o întrebă el apoi pe un ton conspirativ.

— Pe cine??? se miră ea.

— Pe bătrânul Knightley, repetă el. Adică pe lordul Knightley, o lămuri el. În realitate nu cred că e prea în vârstă, mai continuă el, dar se poartă de parcă zici că ar avea șaptezeci de ani.

Un val de iritare o străbătu pe fată. „Knightley e la fel de bătrân pe cât ești tu de deștept!” ar fi vrut ea să io trântască. În loc de asta, însă, zâmbi frumos și răspunse:

— Nu știu ce să spun, Pierce, mă tem că nu-l cunosc atât de bine pe lordul Knightley.

Apoi, văzând că acesta din urma o auzise, continuă pe același ton.

— Credeam că am început să-l cunosc la un moment dat, dar m-am înșelat.

Kane știu că remarca îi era direct adresată, așa că strânse din maxilare, abia reușind să-și mențină trăsăturile imobile.

— Uite un pahar de punch rece, zise Pierce.

— Mulțumesc, îi zâmbi ea cu dulceață. Ești un adevărat bărbat, Pierce. Nu ca alții cărora nici nu se merită să le pomenesc numele. Știi, nu, că sunt două categorii de bărbați, aruncă ea momeala. Și desigur că Pierce se grăbi să întrebe.

— Care?

Faye bău tacticoasă din pahar, abia abținându-se să nu se strâmbe, înainte de a răspunde. Doamne, ce-ar mai fi mers o bere rece!

— Păi...sunt bărbați adevărați, care știu să se poarte nu pentru că așa cer conveniențele, ci pentru că așa le cer lor demnitatea, orgoliul masculin și principiile sănătoase și realele valori ale vieții, și sunt bărbați care se numesc că sunt bărbați doar pentru că stau în picioare când urinează și care se comportă după anumite norme stabilite de așa zisa lume bună, dar cărora le convine să le încalce atunci când se presupune că nu află nimeni.

— Mamă, ce expunere! se minună Pierce. Dar spune-mi, te refereai la cineva anume?

Faye îl privi foarte uimită, ca și cum nu știa că lordul e aproape și atent la tot ce discutau ei.

— Ei Doamne, vorbeam așa, în general...

„Vorbeai la adresa mea!” ar fi vrut Kane să strige. Cuvintele ei erau tot atâtea înțepături la adresa lui, știa asta. Cel mai trist lucru dintre toate, era că parțial, ea avea dreptate.

— Nu-i așa, domnule Knightley? îi zâmbi ea frumos.

— Pardon, domnișoară?

— Vă întrebam dacă nu-mi dați dreptate în ceea ce spuneam mai devreme, zise ea cu drăgălășenie.

— Mă tem că nu am fost atent la vorbele domniei voastre, zise el impasibil.

— Atunci vă rog să mă scuzați, clipi ea cu dezolare. Credeam că, fiind atât de aproape, ați reușit să prindeți câte ceva din conversația noastră.

— Vă asigur că nu.

Poate că Pierce nu era chiar atât de deștept, dar cu siguranță că nu era nici chiar atât de prost. Așa că își dădu seama că ceva se întâmpla sau se întâmplase între lord și Faye. De aceea se precipită în a o întreba: — Faye, părinții mei m-au rugat să te întreb dacă ai vrea să vii să ne vizitezi domeniul într-o zi.

Ea își mută toată atenția către Pierce.

— Ar fi o reală plăcere, făcu ea cu încântare. Într-o zi.

Faye știa că o astfel de vizită ar fi echivalat în cercurile lor cu o posibilă logodnă. „Oare o exista ziua Sfântu-așteaptă”? se întrebă ea.

— Dar într-o zi cât mai curând, da? insistă Pierce.

— Ai cai pur sânge? se interesă ea.

— Bineînțeles că da! Sunt niște bijuterii! se entuziasmă tânărul.

— Oh, ce bine! bătu ea din palme.

— Îți place rasa asta? întrebă el.

— Nu în mod special, răspunse ea. Dar am auzit că discuțiile despre cai pur sânge pot fi extrem de...incitante, cu niște urmări cel puțin interesante.

Kane gândi că dacă mai strânge mult din dinți o sa-și fisureze smalțul la ei. Domnișoara întindea deja coarda cam prea mult. Și tocmai când se pregătea să se îndrepte către ei pentru a-i atrage atenția într-un fel sau altul, cele mai în vârstă perechi se apropiară pentru a-și prezenta omagiile înaintea ei.

— Domnișoară Cameron, se înclină domnul Fitzgerald, cu o vârstă care bătea bine spre șaptezeci de ani.

Am înțeles de la bunicul dumneavoastră, domnul Cameron, că îl veți succeda la conducerea companiei?

Vocea bărbatului străbătu parcă întreaga adunare ca un curent. Fața lui Pierce aproape căzu și nu fu singurul în această situație. Toți ochii se îndreptară spre Faye, care zâmbi aproape felin.

— Ați înțeles bine, stimat domnule, se înclină ea cu eleganță. Doamnă, se întoarse apoi către soția acestuia, vă rog să primiți cele mai sincere complimente.

— Mă bucur sincer că James a găsit în sfârșit pe cineva de talia și clasa dumneavoastră care să-i ia locul, mai zise Fitzgerald. Sper că relațiile dintre familiile și companiile noastre vor rămâne la fel de frumoase și de fructuoase în continuare.

— Vă asigur, domnule, spuse Faye cu eleganță, că nu numai că vor rămâne la fel ca și până acum, dar sper din tot sufletul că le vom adăuga un plus de cordialitate.

Bătrânul îi luă mâna și se înclină desupra acesteia cu toată buna creștere și în văzul tuturor.

Acesta fu doar începutul pentru ca toată lumea să vină, rînd pe rînd, pentru a o saluta și pentru a-și prezenta respectele. Până la urmă nu era chiar așa de rău ca toată lumea să se gudure pe lângă ea și să se îmbrîncească pentru onoarea de a-i linge pantofii, gîndi ea cu un surâs aproape machiavelic. Ea, care până în urmă cu două zile fusese bastarda și paria familiei Cameron, căreia i se pîndea cea mai mică gafă pentru ca toată lumea să găsească fie și cel mai mic motiv de a rîde de ea, să fie această doamnă în fața căreia aceiași oameni să facă sluj? Și să mai zică cineva că această lume nu era o lume parșivă, ipocrită până în măduva oaselor! Deci de ce ar fi vrut ea să fie ca ei? Niciodată! Nici într-un milion de ani!

— Faye...

Tânăra se întoarse către Gail, cu un zîmbet amabil pe buze.

— Deci ne tutuim acum? se interesă fata cu o bunăvoință care arăta de fapt celeilalte femei că nu erau chiar atît de familiare.

Tonul tinerei o nedumeri puțin pe Gail, care reuși însă să zîmbească, deși zîmbetul ei era puțin nesigur.

— Păi...ezită Gail, credeam că ne cunoaștem destul de bine...

— Ei, sigur că ne cunoaștem, zâmbi Faye în continuare. Pot să spun că am împărțit destule chiar. Poate nu chiar atît de mult, dar destule. Doreai ceva?

— De fapt...vroiam să te întreb unde ți-ai făcut rochia aceasta nemaipomenită. Trebuie să-mi spui secretele tale care te fac să arăți atît de bine.

Aproape că izbucni în rîs. Gail chiar credea că amabilitățile ei ieftine o vor transforma dintr-odată în cea mai bună prietenă? Acum două zile, Faye i-ar fi spus cu siguranță câteva vorbe de duh și i-ar fi întors spatele. Dar asta ar fi făcut acum două zile. Însă de data aceasta, ea se prefăcu puțin că se gîndește apoi îi răspunse cu o voce foarte dulce și amabilă.

— Dar draga mea Gail, nu este vorba de niciun secret. În definitiv, toată lumea știe că pentru a arăta bine nu trebuie decît tinerețe și foarte multă naturalețe.

Gail primi insulta în plin. Pentru că ea nu mai era tocmai tînără. Și nici chiar naturală.

— Ce zici, Pierce, mai dansăm?

Acesta reuși să se adune suficient încât să-i ia mâna și să o conducă pe ringul de dans.

— Mamă, Doamne, ești un rechin! îi spuse el pe un ton de sinceră admirație. Ai făcut-o praf! Faye zâmbi cu încântare.

— Dar măcar un rechin drăguț, sper eu, se autoalintă ea, bătând din gene la cavalerul ei. Pierce se apropie puțin mai mult de ea, în timp ce, instinctiv, strânsoarea lui se accentuă.

— Drăguț e puțin spus, îi șopti el la ureche. Frumos și complet atrăgător. Nu mi-ar dispăcea deloc să fiu prins de dințișorii tăi...

În mod normal, la această remarcă, Faye i-ar fi tras câteva înjurături cel puțin colorate. Dar așa, mai ales observând privirea furibundă pe care lordul le-o aruncă, îi zâmbi larg, ca și cum ar fi fost extrem de încântată.

— Fii atent, Pierce, încercă ea să-l dojenească pe tânăr, unele mușcături pot fi extrem de dureroase.

Nu exagerase deloc atunci când făcuse în gând acea remarcă despre ascuțimea minții lui Pierce, căci acesta, crezând că tânăra flirtează, își mută mâna corect plasată pe mijlocul ei pe șoldul pe care îl mângâie deloc discret. Ei nu, că asta era chiar prea mult. Tocmai fu pe punctul de a pune efectiv ea punctul pe „i”, când nu mai apucă.

Nu se putea spune despre Kane că fiersese toată ziua și toată seara. Nu! Ar fi fost prea puțin spus. Și cu toate că ar fi dorit să facă ceva în privința asta, pur și simplu nu putuse. Nu fusese în stare să încalce toate conveniențele și să pună lucrurile în ordine. Așa că fusese nevoit să o privească pe Faye cum zâmbește radios la toată lumea, cum dansează toată seara cu Pierce, dând naștere la tot felul de speculații; fusese copt la foc mititel de vorbele ei cu tâlc, iar acum trebuia să stea și să privească din nou cum Pierce se poartă cu ea ca și cum ar fi avut cine știe ce drepturi asupra ei? Era deja prea mult că ea se comporta ca și cum nu numai că ar fi apreciat compania și atitudinea acestuia, ba chiar l-ar fi și încurajat. Motiv pentru care, inițial, își lărgise puțin papionul, apoi îl descheiase de tot. Acum acesta îi atârna într-o parte. Urechile i se înfundaseră când văzuse cum Pierce o strânge mai tare în brațe, apoi începuseră să-i țiue când îl văzuse suflându-

i la ureche, apoi pur și simplu explodase când zărise cum acesta îi mângâie șoldul. Paharul i se sparse în mână.

— Lord Knightley? îl întrebă cineva. S-a-ntâmplat ceva?

Aproape orbit de o furie cumplită, care nu oglindea nimic mai mult și nimic mai puțin decât o gelozie în egală măsură, Kane nu mai auzi și nu mai văzu nimic. Dădu peste un servitor care abia apucă să se ferească din drumul lui, răsturnă o tavă cu pahare care făcură un zgomot asurzitor, acroșă cu piciorul un scaun care se răsturnă...Dar nu băgă de seamă nimic. Nici măcar că nasturii de la smoking se rupseseră și că acesta stătea acum descheiat; și nici că jumătate din cămașă îi ieșise afară din pantaloni.

— Lord Knightley, ce s-a-ntâmplat?

Întrebările veneau în valuri, iar oamenii îl priveau îngrijorați, ca și cum ar fi înnebunit subit. Și poate că așa era. Poate că înnebunise. Dar dacă era cineva vinovat de asta, atunci numai imposibila domnișoară Cameron era vinovată. Când ajunse pe ringul de dans, Kane respira greoi, părul care de regulă era aranjat cu grijă era acum vâlvoi, ținuta îi era cel puțin neglijentă, iar expresia feței lui era ca cea a unui barbar.

Lumea rămase cel puțin șocată la o atare apariție a lui, apoi și mai șocată când el o smulse efectiv pe Faye din brațele lui Pierce.

— Ce Dumn...

Dar doar atât putu Pierce să spună, pentru că lordul nu numai că îi aruncă cea mai neagră și amenințătoare privire, dar chiar mârâi la el, făcându-l pe tânăr să dea involuntar un pas în spate.

Când Kane o înșfăcă, Faye rotunji ochii, nevenindu-i să creadă.

— Dar vă rog, domnule, zise ea cu o voce fermă, acesta nu este un comportament nici măcar omenesc! îl luă ea la rost. Haideți să vorbim civilizat și să lămurim...oh!

Vremea vorbelor trecuse demult! Kane o ridică pe Faye și o puse pe un umăr de-al lui, îndreptându-se spre vilă.

CAPITOLUL X

Blitzurile începură să se vadă din toate părțile. Invitații priveau cu ochii aproape ieșiți din orbite, iar jurnaliștii mai că-și frecau mâinile de plăcerea fotografiilor pe care le făceau și care cu siguranță că urmau să însoțească articole pe măsură.

Cu fundul în sus și cu capul în jos, era greu să-ți menții o alură demnă.

— Ai înnebunit de tot? întrebă Faye cu o voce tremurândă.

Nu de frică, Doamne ferește! Și nu numai vocea îi tremura, ci fiecare oscior din corp îi tremura de nevoia de a-i arde niște pumni bine plasați, de nevoia de a se zbate ca apucata până ce măria sa, lordul Kane Knightley, i-ar fi dat drumul.

Bombănind ceva numai de el știut, Kane nu se sinchisi să-i răspundă.

— Lasă-mă jos! îi ceru ea printre dinții încleștați.

Că doar nu era să se lanseze în toate injuriile pe care le-a cunoscut vreodată sau pe care le-ar fi putut inventa chiar acum.

Kane nu o ascultă însă nici de data asta.

Odată intrați însă în vilă, departe de ochii iscoditori ai lumii, chiar dacă flashurile blitzurilor se mai vedeau pe la ferestre, Faye renunță la calmul autoimpus și începu să se zbată. Cu atâta forță, încât Kane fu pe punctul de a o scăpa. Văzând că nu se poate elibera, Faye recurse la altă strategie.

— Au!Au! Au! începu ea să strige ca și cum ar fi durut-o ceva foarte tare.

Imediat, Kane o puse pe picioarele ei, dar nu-i dădu drumul de tot.

— Ai pățit ceva? se interesă el preocupat. Unde te doare?

Nu-i fu deloc greu tinerei să stoarcă niște lacrimi. Mai ales că erau de furie și nicidecum de vreun fel de durere.

— Faye, ce s-a-ntâmplat? o întrebă el din nou, aproape alarmat când îi văzu lacrimile.

Mai mult mormăind, căci orice ar fi avut ea de spus nu putea fi reprodus, ea făcu un gest vag către gleznelor ei, soțându-și în același timp o sanda.

— Am știut eu că tocurile-astea o să-ți vină de hac, zise el pe un ton atotștiutor.

Apoi el îi dădu drumul la mâini cu o oarecare precauție. Văzând însă că ea nu face niciun gest de a se depărta, se aplecă apoi să-i scoată și cealaltă sanda.

Când Faye se simți cu picioarele goale și stăpână pe ele, îl împinse cât putu de tare, apoi o rupse la fugă.

Gestul ei surprinzător de puternic și de violent îl dezechilibra pe Kane, dându-i ei timp să se depărteze suficient.

— Prefăcuto! strigă el după ea, pornind cu cea mai mare viteză în direcția ei.

Inima lui Faye bătea cu putere. Nu știa prea bine dacă ceea ce văzuse pe fața lordului era furie, admirație sau nebunie curată. Important era să pună cât mai multă distanță între ei. O singură privire aruncată iute înapoi îi arătă că distanța dintre ei nu mai era chiar atât de mare. Inspirată, aruncă cu foarte mare precizie sandaua în el, nimerindu-l în plin și făcându-l să geamă și să se oprească pentru o secundă sau două. Își ridică rochia cât putu de mult și începu să urce scările câte două, ba chiar și câte trei odată. Nici nu-i păsa vreun pic de faptul că el ar fi putut să-i vadă dedesubturile.

Nu-i veni să creadă că ea nu numai că aruncase cu sandaua în el, dar afurisita o făcuse atât de bine, încât tocul ascuțit al acesteia îl lovise destul de puternic și de dureros în stomac. Se opri ca în șoc, ducând-și brusc mâna la locul lovit. Apoi Faye își ridică rochia, lăsându-și bichinii roși la vedere, și fugind pe scări de parcă însuși necuratul ar fi fost pe urmele ei. Dar el știa că mai devreme sau mai târziu o va încolți, pentru că nu avea efectiv unde să fugă mai departe. Chiar dacă ea s-ar fi baricadat în dormitorul ei, el mersese deja prea departe ca să-l mai împiedice vreo ușă. O pierdu din vedere pentru scurt timp, apoi îi auzi ușa de la dormitor, deschizându-se și închizându-se repede. Un zâmbet îi întinse buzele. Așa crezuse și el. Nu-i mai luă mult timp să ajungă la ușa camerei ei.

Nici nu-i păsa ca afară se auzeau comentarii mai mult sau mai puțin aluzive la adresa lui, la adresa ei, la adresa lor. Ori că fotografiile tot încercau să-i mai surprindă în vreo poziție compromițătoare sau nu. Dacă ei vroiau spectacol, le va da el spectacol.

Apăsă pe clanță. După cum se și așteptase, ușa era încuiată.

— Faye, o strigă el amenințător, deschide ușa!

Din interiorul camerei nu se auzi însă niciun sunet.

— Faye! strigă el prevenitor din nou. Mă jur că dacă nu o deschizi tu, o s-o deschid eu!

Kane apăsă din nou clanța de câteva ori, nerăbdător. Dar din nou, din cameră nu se auzi nici cel mai mic zgomot.

— Bine! strigă el. Tu ai vrut-o!

Când lovi încuietoarea cu piciorul de câteva ori, se auzi destul zgomot. Din fericire, insuficient pentru a fi auzit și de către cei de afară. Orchestra cânta, oamenii vorbeau, așa că, în general, era destulă gălăgie afară pentru a auzi ce se petrece înăuntrul vilei. Oricum nici că-i mai păsa în vreun fel! Kane intră vijelios în camera lui Faye.

— Ți-am spus că dacă nu deschizi tu blestemata asta de ușă o voi deschide eu, zise el.

Dar în cameră nu era nimeni. Se ascunsese oare în baie?

— Faye, o strigă el. N-am chef de jocuri. Ieși de oriunde ai fi!

Parcă era un joc de-a v-ați-ascunselea. Un fior îi șerpui brusc prin corp. Asta nu numai că aducea a Faye, dar chiar era Faye.

— Bine, zise el din nou. Dacă așa vrei să te joci, să ne jucăm atunci!

Dădu buzna în sala de baie, care era întunecată și goală. Se întoarse în cameră, complet contrariat. Deschise ușile șifonerului, ba chiar se uită și sub pat. Un zgomot surd îl făcu să asculte mai cu atenție. Sunetul care se auzise venea din camera lui! Afurisita!

Afurisita la care se gândea și pe care o căuta trecu exact ca un fulger prin fața ochilor lui, fugind în sens invers.

— Scorpie! zise el tare, dar nu fără admirație.

Scorpia iuți și mai mult piciorul, dar nici Kane nu se lăsă mai prejos. O încolți la marginea scărilor, unde aproape că o prinse. Aproape.

Pentru că fata făcu o mișcare de eschivă pe sub brațul lui și încălecă balustrada pe care apoi își dădu drumul. Câteva secunde mai târziu ea era deja la baza scărilor, privindu-l triumfător.

Kane știu atunci ce are de făcut. Nici dacă l-ai fi amenințat cu arma nu ar fi făcut asta. Dar încă o dată, un bărbat trebuia să facă ceea ce un bărbat trebuia să facă. Așa că urmă exemplul ei și o urmă pe același traseu, folosind aceeași metodă, a alunecării pe balustradă.

Cu ochii măriți de neîncredere și teamă, Faye îl lăsă să coboare puțin, apoi începu să urce din nou scările, cu cea mai mare viteză. Așa că atunci

când Kane ajunse jos, ea era din nou la etaj. — Dar pentru numele Domnului, strigă el exasperat, oprește-te să putem vorbi!

— Nu vreau să ascult nimic!

— Faye, o amenință el, tot te prind mai devreme sau mai târziu! Și tot o să mă asculți, vrei sau nu! Un zâmbet felin dezgoli dinții impecabili ai fetei.

— Ce zici de mai târziu sau chiar niciodată?

Părul i se desprinsese demult. Își ținea rochia ridicată deasupra genunchilor, pentru a putea alerga nestingherită. Picioarele desculțe își mișcau degetele ojate cu roșu strălucitor fără astâmpăr, gata în orice moment să fugă. Era pur și simplu adorabilă. Punct. Dar nu neapărat înfățișarea ei îi făcea inima să-i bată cu putere. Și desigur că nici efortul depus până atunci s-o prindă. Ceea ce îi tăia efectiv răsuflarea era acea luminiță ștregărească ce apăruse din nou în ochii ei. Ei bine, dacă domnișoara avea chef de joacă, atunci el se va juca. Clătinând ușor din cap, cu un zâmbet amuzat ascuns, lordul începu din nou să urce scările în fugă.

Culoarul era destul de întunecat. Ușa camerei ei atârna într-o parte, cu balamaa superioară ruptă. Trecu de camera ei, privind cu coada ochiului. Goală. Nechibzuita se dusesse iar în camera lui. Intră cu viteză, acoperind tot spațiul ușii. Nu mai avea acum cale de scăpare. Era prinsă.

Inima îi bubuia în piept atât de tare, încât îi era teamă că până și el o poate auzi. Cu grijă, își duse mâna la piept, într-o încercare zadarnică de a-și potoli bătăile inimii. Rochia fâșâi ușor. Își ținu speriată răsuflarea. Oare auzise și el, sau era doar faptul că cel mai mic zgomot produs de ea i se amplifică numai ei în urechi? Îl auzi strigând-o și căutând-o, trântind și bufnind. Știuse că n-o va mai căuta în camera ei, a cărei ușă era ruptă și care arăta că nu e nimeni acolo. Îi veni să râdă. Își duse mâna la gură pentru a-și ține râsul. Dar mâna care o apucă brusc de gleznă avu asupra ei efectul unei împușcături. Țipă cât o ținură puterile. Măinile ei încercară să se agațe de ceva, de orice, ca să se țină. Dar nu găsiră nimic altceva decât podeaua lucioasă și netedă, pe care aluneca inevitabil către el. Încă ținând, începu să dea din picioare, încercând să-l lovească cât putea, pe unde putea. Îl auzi gemând de câteva ori, semn că nu-și ratase ținta chiar de fiecare dată.

— Pistică sălbatică ce ești!

— Iar tu ești un porc arogant, un mincinos fără pereche, un aristocrat de nimic...

Rostea fiecare cuvânt punând accent pe el, căci cu fiecare cuvânt ea mai dădea câte o lovitură zdravănă cu picioarele. Mai țipă o dată când el reuși s-o scoată cu totul de sub pat.

Se priviră câteva secunde în ochi, ca doi adversari.

— Brută! scuipe ea cuvântul, ca și cum l-ar fi scuipat pe el. Mizerabil încrezut și barbar! Cum ai putut să mă faci de râs în fața tuturor acelor oameni?

— Cam atât despre bunele și frumoasele maniere, nu? rânji el cu mulțumire.

Apoi, cum ea tot încerca să-l lovească, el se lăsă cu toată greutatea peste ea, imobilizând-o complet.

— Și de când îți pasă ție despre ce zice sau ce crede lumea? întrebă el apoi mai încet, în timp ce începea să conștientizeze din ce în ce mai mult efectul pe care corpurile lor lipite îl aveau asupra lui.

Faye era prea furioasă ca să-și dea seama de starea lui. Tot ce-și dorea în acest moment era să fie liberă. Se mai zbatu nințel, dar mișcarea lui nu făcu nimic altceva decât să o apropie și mai mult de el, decât să îl ațâțe și mai mult.

— Dă-te la o parte! îl somă ea.

— Imediat ce vei asculta ce am de zis, îi replică el.

— Nu vreau să ascult nicio minciună afurisită! țipă ea.

— Ai spus că mă crezi că nu-ți voi face niciun rău, îi reaminti el. Și cu prima ocazie, ai preferat să crezi ce e mai rău despre mine și să pleci.

— Știi ce? îl repezi ea înfierbântată. De fapt nici nu-mi pasă. Orice ai avea de zis, nu mă interesează.

Faye se mai opinti o dată, încercând să-l dea la o parte, ridicându-și bustul, astfel că sânii ei lăsați liberi sub materialul diafan al rochiei se lipiră de pieptul lui lat. Respirația lui brusc șuierătoare o făcu să-și ridice ochii la el. Nu trebuia să fii laureată a vreunui premiu Nobel ca să-ți dai seama că el era excitat. Așa că nici pentru ea nu fu niciun mister. Nu faptul în sine, cât fiorul care o parcurse la fel de brusc o făcu să se-nfurie și să strige la el:

— Nu fi porc! Cum poți să...Ah, de ce-mi mai răcesc oare gura de pomană cu tine? Aruncă ea privire exasperată în sus, ca și cum s-ar uita la cer. Nu ești decât un porc!

— Ai început să te cam repeți, îi atrase el atenția.

— Dă-te la o parte! îi ceru ea din nou. Îmi faci silă! mai zise ea, ceva mai încet, privind într-o parte.

— N-am ascuns niciodată faptul că te vreau, îi aduse el aminte din nou, așa că nu înțeleg care e problema acum.

— Te rog! pufni ea, săgetându-l cu privirea în același timp. E cineva pe care să nu dorești? îl ironiză mai departe.

— Dacă o să taci puțin din gură și o să mă lași să vorbesc fără să mă mai întrerupi, o să înțelegi că....

— La la la la la la la....

Faye începu să repete ca o litanie, cu vocea ridicată, în semn că nu vroia să asculte nimic din ce ar fi vrut el să spună. Kane își puse o mână pe gura ei.

— Mă vei asculta! șuieră el.

Și dacă nu ar fi avut tonul pe care l-a avut, Faye era sigură că tot aia ar fi făcut. Dar așa, abia avu un motiv în plus. Își înfipse dinții în mâna lui și mușcă. Atât cât putu de tare. Kane nu-și putu reține nici strigătul de surpriză, nici geamătul de durere. Își retrase mâna ca ars.

— Bine că n-am placă, mârâi ea. Sper că dinții mei sunt încă atașați de gingii...

El o privi, nevenindu-i să creadă.

— Așa deci, spuse el pe un ton cel puțin furios. Îți place să joci dur, nu? Ei bine, să știi că jocul ăsta se poate juca în doi.

Astea fură ultimele lui cuvinte, înainte de a-și lăsa gura peste a ei.

Faye încercă din nou să se zbată. Și încercă. Și încercă ceva mai mult și cu ceva mai multă furie. Apoi făcu altceva. Rămase complet inertă, privindu-l cu ochii larg deschiși, în care își puse întregul dispreț. Lordul îi simți schimbarea de dispoziție. Când își ridică privirea spre ea, aproape că îngheță sub ochii ei.

— Iartă-mă, făcu el spășit, mângâindu-i apoi gura inflamată cu un deget blând.

— Pentru ce? întrebă ea rece. Pentru că, orice-aș face, nu poți și nu vrei să mă tratezi ca pe o lady?

Kane oftă. În mod normal, s-ar fi ridicat și ar fi lăsat-o liberă. Dar, dacă ar fi făcut asta, știa că ea ar fugi și că nu ar mai fi putut-o prinde.

— Nu este asta, încercă el să-i explice. E doar din cauză că tu...

— Mda, sigur, reveni ea la accentul american, când o femeie e trântită la pământ, înseamnă că de fapt și-a căutat-o cu lumânarea, nu?

— Nu asta am vrut să spun și știi bine, i-o retează el. Dar când oare m-ai lăsat și pe mine să vorbesc?

— Păi poate că n-ai nimic interesant de spus, îl ironiză ea. Sau adevărat, mai punctă ea în continuare.

— Nu m-am culcat cu Gail! zbieră el, scos din minți și făcând-o să tresară.

— Și pe mine Jeronimo! îl luă ea în derâdere.

După câteva momente de tăcere, el reluă conversația, pe un ton destul de leneș, care o determină imediat să intre în alertă.

— Și chiar dacă ar fi fost așa, Faye, ceea ce nu este, se grăbi el să adauge, ce ți-ar fi păsat ție?

— Tocmai, răspunse ea repede, că nu-mi pasă deloc.

— Și pe mine Jeronimo! o parafrază el, la fel de ironic. Spune-mi, Faye, de ce ți-ar fi păsat? De ce ai fi fost geloasă?

— Eu? zbieră ea. Geloasă?? Pe aia??? Te rog! Nu mi-ar fi păsat nici dacă v-ați fi mutat la celălalt capăt al pământului, să faceți o echipă de fotbal de copii și să trăiți fericiți până la adânci bătrâneți!

Pentru câteva momente, doar se priviră. Apoi, un zâmbet lent curbă buzele frumoase ale lordului. — Știi că, atunci când minți, ai obiceiul de a-ți mușca buzele pe interior?

Faye lăasă să-i scape un oftat adânc.

— Știi ce? Și chiar dacă mi-a păsat atunci, nu-mi mai pasă acum, mai zise ea, coborându-și genele și având grijă să nu-și mai muște buzele.

— Ba da, Faye, ba da. Ți-a păsat atunci și îți pasă și-acum.

— Crezi ce vrei, izbucni ea. Așa ai făcut mereu, oricum. Așa că nu știu de ce mă mai obosesc să te contrazic.

— N-ar fi trebuit să pleci așa, continuă el ca și cum nici n-ar fi auzit-o, ceea ce o făcu să fiarbă.

— Ascultă, mârâi ea, poate că nu sunt tocmai ceea ce se numește o lady, așa că nu pot să zâmbesc cu afectare când alții își bat joc de mine în mod vădit. De fapt, cred că ar fi fost chiar amuzant să bem ceaiul împreună toți trei, sorbind tacticos din cești fine de porțelan. Hei, de fapt, eu și Gail am fi putut face schimb de opinii cu anumite lucruri....

Apoi ea îi făcu cu ochiul la modul ironic.

— Mă-nțelegi care lucruri...

— Mă vei lăsa să-ți explic chiar dacă...

— Sper, tinere, că ai un foarte bun motiv pentru care îmi gălesc nepoata în această...situație.

La unison, capetele celor doi se întoarseră într-o secundă spre ceea ce fusese ușa camerei. Imediat, fiecare realizează poziția compromițătoare în care se aflau. În încăierare, câțiva nasturi de la cămașa lui se rupseseră, iar obiectul vestimentar îi dezgolea pieptul pe jumătate. Totodată, aceasta îi ieșise complet din pantaloni. Rochia fetei i se ridicase până deasupra coapselor, lăsând să se vadă o bună parte din picioare. Fețele amândurora le erau aprinse de efort, de furie și poate și de altceva.

— Bunicule....

Asta fu tot ce reuși Faye să îngaime. Oare când venise? Sau cine și cum îl anunțase?

Bătrânul Cameron îi privea încruntat, dar buzele îi tremurau de efortul de a-și reține râsul.

— Domnule, salută Kane cu tot respectul adunat în voce, deși nu-și modifică nici un pic alura.

— Cred că știi, Knightley, că nu poți să-mi ataci nepoata așa și să te aștepți să scapi bazma curată. Tonul lui Cameron era cel puțin amenințător.

— Bunicule, nu e tocmai ceea ce pare..., încercă Faye să repare situația. Știa că James era un om deosebit de intransigent cu cei din jurul lui și, chiar dacă lordul nu era cu nimic

mai presus de un laș trădător, ea tot nu ar fi vrut ca el să pățească ceva. Dar James nu-i acordă nici cea mai mică atenție, privindu-l crunt pe lord.

— Trebuie să-ți spun, Knightley, că te voi face să plătești acest afront adus la adresa nepoatei mele, la adresa familiei mele și deci la adresa mea. Așa că, din câte văd eu, ai două opțiuni: sau te-mpușc sau o iei de nevastă pe Faye.

— De fapt, domnule, zâmbi Kane cam mucalit, tocmai asta ați și întrerupt, o formală cerere în căsătorie.

— Ce?? explodează fata. Împușcă-l, bunicule, împușcă-l! zbieră ea, încercând din nou să se zbată.

Niciunul din bărbați nu-i acordă atenție. Cameron se întoarce să plece, nu fără a adăuga la final, pe același ton:

— Ai cincisprezece minute să te hotărăști, tinere, apoi fii sigur că voi face exact ce a spus ea.

Cei doi stătură câteva clipe să asculte cum se depărta Cameron. Apoi Faye începu să zbiară din nou:

— Dacă nu te-mpușcă el, o să te-mpușc eu! Mincinos nenorocit!

— L-ai auzit ce-a spus, rânji Kane la ea. Toată lumea știe că nu se glumește cu Cameron. Chiar vrei să mămpuște?

— Să-ți facă ce-o vrea, nu-mi pasă nici cât negru sub unghie!

— Și nu e numai asta, vorbi el în continuare. Dar gândește-te la ce și câte a văzut lumea.

— Ce-mi pasă mie de lume? Nu mă mărit cu tine nici dacă știu că mor! țipă ea la el. Nu m-a interesat niciodată ce spune presa de scandal sau ce spun oamenii din...lumea bună, se maimuțări ea. Iar pe reputația ta nu dau nicio ceapă degerată.! Ți-ai distrus-o singur! Poate că nu știa nimeni de tine și de Gail, dar acu'...

— Ți-am mai spus că nu s-a-ntâmplat nimic între mine și Gail, șuieră el.

Fata era mai agitată ca oricând. Trebuia să scape neapărat în special de el și în general de-acolo, altfel sfârșea prin a se mărita cu el. Știa și ea că nu se glumea cu Cameron, așa cum știa că lucrurile rămâneau întotdeauna cum vroia el. Se calmă dintr-odată și răspunse pe un ton pe care și-l dorea foarte convingător.

— Bine, bine. Te cred.

Kane rămase surprins și îi aruncă o privire precaută. Știa că ceva nu era în regulă.

— De fapt nu mă crezi, o contrazise el sigur. Așa că ce se întâmplă?

— Nimic, îl privi ea cu o vinovăție prost mascată, ceea ce îl alertă pe lord. Acesta deveni mai agitat și își înteeți strânsoarea, ca și cum s-ar fi temut că ea îi va scăpa.

— Ascultă, începu el, nu știu ce crezi că ai văzut, dar lasă-mă să-ți spun care e adevărul. Gail a venit la mine.

— Și tu ai fost atât de gentleman, încât nu ai putut să spui „Nu” unei...doamne, îl ironiză ea. Am înțeles.

— Nu, Faye, nu ai înțeles nimic, de fapt. Ea a venit la mine cu intențiile pe care le cunoști și tu, este adevărat. Dar mă jur pe Dumnezeu că nu am făcut nimic.

— Atunci ce ați făcut aproape patru ore? Ați jucat „Fazan”? rânji ea a cunoscătoare.

— Nici nu știu de cât timp era în camera mea, îi explică el. Eu....eu eram afară, mă plimbam prin labirint. Am intrat în cameră dimineață. Am găsit-o acolo și am poftit-o afară cu ceva mai puțină delicatețe decât am de fapt de obicei cu femeile. Și dacă nu mă crezi, o aduc pe ea să-ți spună ea cu gura ei. Sau pot să ți-l aduc pe Rooney să-ți confirme. Dar aș vrea foarte mult să mă crezi pe mine, Faye. Pe mine.

Nu cuvintele lui îi atraseră atenția, ci tremurul lor. Involuntar, ea se relaxă puțin.

— Dar ce puteai face afară la ora aceea? Și de ce-ai fi stat atâtea ore? Ochii lui o priviră intens. Nu avea cum să nu-i creadă ochii.

— Stăteam departe de tine, Faye. Mă luptam cu mine însumi să nu vin la ușa ta, îi mărturisi el. Te doream atât de mult, încât nu mai puteam fi sigur că dacă mi-ai fi deschis, nu aș fi făcut dragoste cu tine.

Vorbele lui o încălziră. Se-nfioră, sânii devenindu-i tari și împungând materialul fin și subțire al rochiei. Fiind atât de strâns lipiți, Kane simți imediat. Așa că o eliberă de strânsoarea lui și se ridică în picioare, întorcându-i spatele.

— Ți-am spus ce aveam de spus, îi mai zise el încet. Dacă mă vei crede, rămâne la latitudinea ta. Desigur, că, așa cum am spus, te poți interesa și în altă parte dacă spun sau nu adevărul. Dar aș prefera să mă crezi pe

mine. Pentru că dacă nu o vei face, înseamnă că nu vei avea niciodată încredere în mine.

Cum ea nu scoase nici un sunet, după câteva secunde, el se întoarse cu fața către ea. Faye rămăsese în aceeași poziție, doar că își pusese mâinile sub cap și își ronțăia cu conștiinciozitate buza inferioară. Faptul că totuși nu se ridicase să plece, îi dădu lui Kane o speranță.

— Știi de ce știu ora la care ea a intrat în camera ta?

Practic, întrebarea ei nu avea nicio legătură cu ceea ce sperase el să audă. Îl nedumeri. Nu răspunse nimic, privind-o doar întrebător.

— Pentru că tocmai atunci eu deschisesem ușa camerei mele să vin la tine.

Kane simți că-i bubuie inima în piept. Era mare lucru ca ea să-i mărturisească așa ceva. Ea dorise deci să vină la el? Știa că această acțiune a ei echivala aproape cu o declarație de dragoste. Se așeză în genunchi lângă ea.

— Asta...se bâlbâi el, asta înseamnă că începi să mă crezi?

Faye mai molfăi nințel la buza ei înainte de a-i răspunde printr-o altă întrebare.

— Ce ți-e dacă te cred sau nu, Knightley? plescăi ea.

Probabil că lângă ea așa va fi mereu, se gândi el. Pentru ca ea să se dezvăluie, va trebui ca celălalt să se dezvăluie primul. Își pierduse deja reputația. Dar putea pierde ceva mult mai important, realizează el dintr-odată. Trecuse deja prin experiența aceasta o dată și nu dorea nici în ruptul capului să mai treacă prin ea. Ar fi putut s-o piardă pe ea.

— Mi-e, zise el cu toată seriozitatea. Pentru că, Faye, unde nu există încredere, nu poate exista nici dragoste.

O văzu ținându-și răsuflarea, ceea ce îi dădu curaj.

— Și eu...eu te iubesc, Faye.

Ea înghiți spasmodic.

— Nu o zici doar așa? Îi tremură ei vocea. Doar...doar să-mi intri-n pantaloni, cum se zice?

Atunci Kane îi luă o mână și o sărută în căușul palmei.

— Nu m-ai auzit adineauri zicându-i bunicului tău că lucram la o cerere în căsătorie? Din păcate, tu nu ești tocmai formală, așa că lucrurile ies cam

ciudate în preajma ta, indiferent de bunele intenții pe care le-ar avea oamenii.

— Hei, ăsta e un lucru chiar dăguț de zis, îi sclipiră ei ochii. Doar că eu nu am de gând să mă mărit pentru a salva reputația nimănui, Knightley, îi mai atrase ea atenția. — Cui îi pasă de reputație?

Faye începu să râdă. De fapt, dacă lua în calcul toate acțiunile lui din acea seară, se putea spune că nu-i mai păsa deloc de reputație. Dar, în loc să o secondeze, Kane o privi fix.

— Deci ce spui? se interesă el.

— Eu știu? Cred că trebuie să cunosc mai mulți bărbați din lumea bună înainte de a mă hotărî să mă așez la casa mea, se prefăcu ea că se gândește. De exemplu, am promis că o să vizitez domeniul familiei Johnson.

Maxilarele lui Kane se încordară.

— Nu mă tachina, Faye, o avertiză el. După câte principii am uitat și încălcat în seara asta, mă tem că o să mai încalc câteva și o să mă duc să-i sparg fața acelui imbecil.

— Credeam că aristocrații se provoacă la duel, zise ea mios.

— Singura provocare pe care vreau să accept, Faye, este aceea de a-mi petrece restul vieții alături de tine. Nu pentru că-mi cere onoarea, punctă el, nu pentru că bunicul tău mă așteaptă cu pușca, nu pentru a salva reputația cuiva. Ci pentru că așa-mi cere inima. Te iubesc, Faye și promit să-mi petrec restul zilelor arătându-ți asta.

Fata trebuia să recunoască faptul că își aveau aristocrații părțile lor proaste, dar cu siguranță că le aveau și pe cele bune. De exemplu, știau să te amețească cu vorbele.

— Au trecut cele cincisprezece minute, se auzi vocea lui Cameron. Ați ajuns la un compromis? se interesă el.

În mâini avea o pușcă.

— Lucrăm la asta, se răsti Faye. Și am fi mai prolifici, dacă nu ne-ai întrerupe mereu.

Lui Cameron îi fu de ajuns o singură privire că să-și dea seama că lucrurile decurgeau în sensul dorit de el, așa că nu mai era cazul să facă nazuri. Se întoarse să plece.

— Mai aveți încă cinci minute, îi avertiză el.

— Altfel ce? sări Faye în capul oaselor cu sclipiri belicoase în ochi.

Bătrânul se întoarse doar puțin, pentru a răspunde.

— Altfel vă mai dau cinci.

Fata începu să râdă, complet destinsă. Dar se opri brusc, văzând că lordul nici nu se mișcă. Îl privi curioasă.

— Deci ce spui Faye, avem o înțelegere?

— Mda, mă gândesc că aș putea nimeri și mai prost, îl tachină ea.

— Doar atât ai de spus?

— Ce mai vrei altceva să spun? se strâmbă ea nemulțumită.

Kane se ridică și se apropie de ea, apucând-o de brațe și privind-o în ochi.

— Spune-mi, zise el încet, implorator, am nevoie să te aud spunând-o.

— Fie, capitulă ea. Te cred. Cred tot ce ai spus în legătură cu Gail.

— Nu asta, se redresă el nemulțumit.

— Of, zise ea în glumă, cum mai vrei să le știi tu pe toate! În regulă, Knightley, te iubesc, chiar dacă tot mai cred că ești un aristocrat arogant. Crezi că făceam atâtea eforturi să devin o lady în doar douăzecișipatru de ore, dacă nu era așa?

Kane o strânse la piept, îngropându-și fața în părul ei și răsuflând ușurat și fericit. Apoi îi spuse, cu o urmă de răs în voce.

— Nu-ți face iluzii, nu cred c-o să reușești niciodată pe deplin.

Ea se smulse de lângă el, privindu-l supărată.

— Dacă iar începi...

— Dacă iar nu mă lași să vorbesc până la capăt..., îi retează el vorbele.

Ea se liniști să-l privi în expectativă.

— Nu cred c-o să reușești până la capăt să te porți ca aristocratele, pentru că, Faye, tu ești o lady acolo unde contează cel mai mult.

— Serios? întrebă ea. Și unde anume?

— În interior.

Fața ei se luminează și-l luă de gât.

— Mă gândesc, Knightley, că ar trebui să-mi dai chestia asta în scris, susură ea dulce — Iar eu știi la ce mă gândesc? întrebă el șăgalnic.

— Cred că pot să-mi dau cu presupusul, se schimonosi ea cu superioritate.

— Păi tu la ce te gândești?

— Chiar trebuie s-o spun cu voce tare? scoase ea limba la el.

— De ce nu? o provocă el. Dacă tot e să ne căsătorim, nu cred că ar trebui să avem rețineri unul față de celălalt.

— Îți arăt eu ție rețineri, se burzului ea în glumă. Mă gândeam doar că poate ar trebui să mergem în camera ta, că a mea nu mai are ușă, și ai văzut că bunicul are prostul obicei de a apărea în cele mai nepotrivite momente.

— De fapt, zise el cu un râset în tonul vocii, mă gândeam că ar cam fi cazul să începi să-mi spui Kane.

Dar oricum, îmi place cum gândești, îi făcu el cu ochiul.

Ea deschise gura să-i zică vreo două vorbe de duh, dar gura lui o găsi pe a ei, la timp pentru ca blitzul unui fotograf îndrăzneț să-i surprindă.

— Uite, mamă, nimic! Nimic! plânse Amanda. Nimic despre rochia mea, despre luxul nostru, despre invitații noștri, despre nunta mea! Nimic!

Amanda hohotea cu sughițuri, machiajul scurgându-i-se, fardurile devenind un amestec urât de rimel și pudră pe fața ei.

— Doar asta! trânti ea ziarul pe măsuță.

Pe prima pagină era postată fotografia lordului Kane Knightley care o ducea pe umăr pe Faye Cameron, iar alături era o fotografie mai mică ce-i înfățișa pe ei doi sărutându-se. Detaliile articolului erau nesemnificative.

O publicație similară era și pe măsuța pe care se afla un pahar plin pe jumătate cu șampanie și...o sticlă cu bere goală. Lângă ele, ca de altfel în toată încăperea, pâlpâiau lumânări mari, groase și parfumate.

Acestea aruncau umbre pe pereți. Umbrele se sărutau, se atingeau, se întrepătrundeau una cu alta. Sunetul rar scos de pocnetul fitilelor lumânărilor era acompaniat de gemete de plăcere, de șoapte de dorință, de vorbe de iubire.

— Crezi că Amanda s-a supărat că evenimentul anului ai fost tu și nu nunta ei? se auzi vocea ei la un moment dat.

Se auzi un hohot de râs mai gros, bărbătesc.

— Pe bune? Chiar te interesează asta acum?

— Nu fi urâcios, Knightley, se auzi vocea ei. Ce? Nu putem să amestecăm vorbitul cu...iubitul?

— Ești incorigibilă, râse el din nou.

— Adică poți să asculți un pat care scârțâie, se oftică ea, dar nu poți să mă auzi pe mine vorbind? Ah!

O mișcare de umeri adâncă a lordului o făcu să icnească.

— Ba da, răspunse el cu o voce catifelată. Doar că cel mai mult îmi place să te aud făcând așa. Și așa.

Și așa.

Cu fiecare expresie, el se adâncea mai mult și mai mult în ea, făcând-o să geamă cu fiecare mișcare.

Și umbrele care se vedeau pe pereți se mișcară mult timp, până ce lumânările mai pâlpâiră puțin, apoi se stinseră.

Se auzi un căscat feminin.

— Pentru posteritate, zise ea, cred că pot să fac efortul să-ți spun și Kane. Măcar din când în când.

Capul ei se odihnea pe pieptul lui. Deși camera era întunecată, șuvițele ei roz tot străluceau pe pielea lui. Lordul o strânse mai tare în brațe, dorința fiindu-i reînnoită pe loc, la auzul vocii ei răgușită, de parcă ar fi tors ca o felină satisfăcută și mulțumită. Faye îi simți zâmbetul pe buze atunci când el își lipi din nou gura de a ei. Tânăra nu se lăsă deloc. Își plimbă mâinile spatele lui musculos, pe talia lui solidă, fără cusur, și zise:

— Chiar că arăți bine.

Apoi făcu o pauză strategică, înainte de a adăuga:

— Pentru un boșorog.

Și fură ultimele ei cuvinte pentru mult, mult timp.

SFÂRȘIT